maKe it LOOK LiKE an ÄKsiDenT #2

Make It Look Like A Vahinko: Multaturbo 2009!

No niin. Tervetuloa vaan kaikki zinejen ~~oman~~ Tiny Timin, Make It Look Like An Accidentin vaikean toisen numeron pariin. Edellinen ilmestyi vuonna 2005, eikä sitä juuri kukaan halunnut lukea. Ainoa varsinainen palautekin, mitä lehdestä silloin tuli saatiin kun yritettiin myydä Jonne Kaukolle yhtä kappaletta jollain Vastavirran keikalla. Jonne selasi koko lehden läpi ja antoi sen sitten takaisin sanoen "Liikaa arvioita, en osta." Niin joo, on meitä sovinisteiksikin haukuttu kuulemma.

Ton ekan numeron jälkeen ollaan tekijätiimin toimesta elätelty toivoa uuden numeron tekemisestä, mutta en tiedä onko kukaan missään vaiheessa uskonut oikeasti sellaisen ilmestymiseen. Välillä ollaan jopa lupailtu, että seuraava numero ilmestyy Puntalaan 2006 mennessä, sitten Puntalaan 2007, Puntalaan 2008 ja nyt että Puntalaan 2009. Saas nähdä. Joitakin tässä numerossa olevia juttuja ollaan haudottu nää neljä vuotta ja osa on vähän tuoreempaa vuosikertaa. Varsinaisesti lehden tekohan lähti ihan tosissaan käyntiin vasta kevättalvella 2009, kun JK valmistui ammattikorkeasta ja pääsi nauttimaan työttömän arkea. Nythän sitä onkin sitten aikaa tehdä lehteä ja opiskelijan tuloihin verrattuna rahaakin ihan saatanasti (joka sit valuu paikallisten levydiilereiden ja tatuointipuotien taskuihin sitä mukaa kuin sitä tulee).

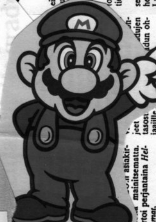
Paljon on tullut kyselyitä, miten lehti on taitettu. Eka numero taitettiin taskupeilillä, tämä korttipakalla ja seuraava numero yritetään taittaa keskeltä kahtia. Se, minkä ulkoasussa menettää, julkaisutahdissa voittaa - Accident ilmestyy useammin kuin Etikka, Palokka tai 82MM! Jonkun Happy Abortionsin kanssa ei kyllä enää aleta kilpailemaan, koska Teemu tekee kolme numeroa siinä ajassa kuin me saadaan raavittua kasaan puoli sivua jotain vittuilua. Itseni ja AK:n puolesta toivotan kumminkin hyviä lukuhetkiä.

Seuraavassa numerossa mm. Black Widow, Coven, ...

Make It Look Like An Accident: paskasta konvehteja jo vuodesta 2005.

JK 07/2009

Accident kiittää: Tero (Tero), Pete (Zetor), Junnu/Jukeboss (arviolevyjä), Tiitu (Hasselhoff) ja Mauski (Mikko Alatalo loves Rob Halford) +Z!

2. numero
9. tuhat

"... älykkäästi, ilmeikkäästi ja herkullisen tuoreita sanakuvia ja sivalluksia suosien tämä zine on kirjoitettu."

(Kauppalehti)

EMAIL

accidentzine@gmail.com

JA WWW:

http://jariku.sdf-eu.org/accident/

Pikahaastattelussa Movetron!!

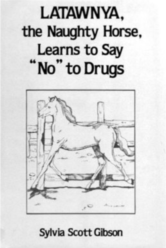

Mistä bändin nimi on peräisin? Tarkoittaako se mitään? Niina
Se keksittiin yhteistuumin vuosia sitten ja se ei tarkoita mitään erityistä. Move-sana kuitenkin tarkoittaa liikettä, eli esimerkiksi tanssia.

Tässä [redacted] lehdessä pyritään julkaisemaan [redacted] kiinnostavia juttuja, asioita sekä ilmoituksia. Tämä lehti on vielä [redacted] varsin pienimuotoinen ja voisi ilmestyä useamminkin. Siksi olisi tärkeää saada kaikki [redacted] asioista kiinnostuneet henkilöt tietoisiksi, [redacted] pienetkin jutut ja ehdotukset ovat hyvin tervetulleita. Tämä lehti on tarkoitettu [redacted] sopiviin kohteisiin [redacted].

Maksamalla [redacted] irtonumerosta [redacted] varmistat lehden saannin tulevaisuudessakin.

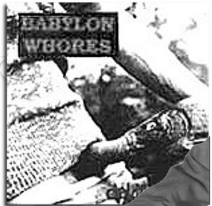
Edellisen numeron zinepalstalta unohtuivat arvioiden ohesta nämä kaksi kansikuvaa. Toimitus pahoittelee sählinkiä.

SISÄLTÖ

Kuukauden kulli kalan suussa -kilpailun voitti Babylon Whores singlellään Devil's Meat. Onnittelut voittajalle!

ÄKKIKUOLEMA: PIMEÄN MUSTAN NEKROMETALLIN KIROUS

Vuonna 1982 mustan tuhoauringon alla syntyi pimein ja kirkkain tähti mustan tuhokuolemanekrometallin taivaalle. Äkkikuoleman aika oli koittanut. Yhtyeen perusti Pimeyden Nekroteurastaja, joka yksin johti vihan tuhoretkeä vuoteen 1987, jolloin hän yllättäen potkaisi tyhjää tai muuten vain katosi tästä ulottuvuudesta. Äkkikuoleman varhaisesta olemassaolosta todisteeksi jäi vuoden 1984 Sudden Death -nimellä levytetty demo, jonka neljä kappaletta Skull, Black Death, Devil's League ja Satan Worship toivat tuhomurha-genren kaikkien rohtuneille huulille. Pimeyden Nekroteurastajan (kitara) ohella Äkkikuoleman infernaalisiin ratsumiehiin kuuluivat tällä julkaisulla Murhakuu/Lord Nekrokallo (basso), Luikuri Lasse (rummut) ja Nalle (ääntely).

Hieman tämän jälkeen koitti 90-luku ja The Ympärileikkaaja otti Äkkikuoleman soihdun kantaakseen levyttäen legendaarisen Korpisaatana (Ydintuho Alkaa Laitilassa) -demon. Tältä demolta löytyvät Äkkikuoleman murskaavimmat hyökkäykset En Sång Av Hungrike Hunder (Koirat Tappaa Kaiken), Ähtärin Eläinpuisto Suistuu Mustuuden Nekrotuuleen sekä noin 100 muuta mustanpimeän nekrotuhon sinfoniaa. Tässä vaiheessa murskavimmaisen Äkkikuoleman kokoonpano oli The Ympärileikkaaja (kitarat, rummut, ääntely), Musta Kostaja (kitarat, rummut, ääntely), Tuhomurhaaja af Void (kitarat, rummut, ääntely) sekä Unidentified Elderly Electricuted Woman (basso). Demon kulttimaineen omaavasta nekrotuotannosta vastasi Eukalyptika.

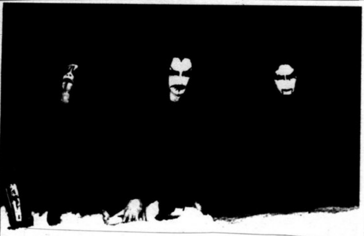
Erään toisen tarinan mukaan Eukalyptika ja Totaaliteurastaja (Äkkikuoleman varhainen sessiorumpali) olisivat löytäneet nämä nauhoitukset sattumalta ja vain julkaisseet ne, mutta totuudesta riippumatta pimeän nekromustuuden isku oli ulottuva ympäri planeettaa. Vuonna 1994 Greifi Kyrvänkatkoja liittyi Äkkikuolemaan vokalistiksi ja

Eukalyptika rekrytoi basistin nimeltä Prince Diabolicum Mystinen Hahmo Äkkikuoleman Historiassa. Tämä kokoonpano yritti levyttää, mutta suurin osa ajasta kului bändin keskinäiseen väkivaltaan, joka johti loputtomiin sairaalakierteisiin. Totaaliteurastaja oli tähän maailmanaikaan usein kadoksissa metsässä ja kun hänet lopulta löydettiin, oli yönpimeä keskiyö ja Totaaliteurastaja hakkasi pimeässä luolassa verisiä karhunkalloja verisillä karhunluilla.

Levynkeräilijöiden onneksi Prince Diabolicum Mystinen Hahmo Äkkikuoleman Historiassa toi yhtyeeseen Epäpyhä Pukkiherran, jonka kanssa konerummuilla varustettu Tuskapimeä-demo nauhoitettiin. Ennen demon nauhoitusten saattamista päätökseen, Eukalyptika ja Totaaliteurastaja katosivat, eikä heistä ole tähän päivään mennessä kuulunut mitään. Greifi Kyrvänkatkoja ei ollut läsnä demon nauhoituksessa ja tämä otettiin merkkinä siitä, ettei Greifi Kyrvänkatkoja ole enää osa Äkkikuolemaa. Koska Tuskapimeä-demo oli niin kammottava, sitä ei koskaan julkaistu ja juuri tästä syystä se on levynkeräilijöiden eniten havittelema Äkkikuolema-tallenne. Äkkikuoleman aika oli jälleen tullut tilapäiseen päätökseen.

Aikaa kului jälleen ja tuli syystalvi 1997. Greifi Kyrvänkatkoja tappoi Tuhomurhaaja af Voidin musiikillisten erimielisyyksien vuoksi (Tuhomurhaaja af Void halusi tuoda musiikkiin rakennetta). Erään käänteisteorian mukaan Tuhomurhaajan kohtalo johtui siitä, että Tuhomurhaaja haukkui Greifi Kyrvänkatkojan

deodoranttia (Greifi Kyrvänkatkoja ei koskaan käyttänyt deodoranttia). Myös Epäpyhä Pukkiherra koki loppunsa veristen hankien päällä, kun hän ampui itsensä haulikolla hengiltä. Greifi Kyrvänkatkoja säilytti Tuhomurhaaja af Voidin ruumista pienissä paloissa pakastimessaan ja postitti demoja käärittynä Tuhomurhaaja af Voidin vatsalaukkuun. The Ympärileikkaaja katosi näihin aikoihin ja erään huhun mukaan myös hänen aikansa koitti.

Tuntematon kokoonpano (1998)

Pian tämän jälkeen Äkkikuolema heräsi uudelleen henkiin triona, johon kuuluivat Ruttovagina the Gynekologi, Greifi Kyrvänkatkoja ja Kalmakuolema Kyrpäjyrä. Trion neljäs jäsen löytyi vain hetkiä ennen Kuolema Suksilla -demon nauhoitusta, kun Nekroviikinki the Saatana liittyi bändiin. Nelihenkinen trio kutistui nopeasti kolmihenkiseksi trioksi, sillä kukaan ei tiennyt, missä Kalmakuolema Kyrpäjyrä oli, joten Kuolema Suksilla levytettiin ilman häntä. Nauhoitukset olivat veriset, kuten Äkkikuoleman aktiviteetit näihin aikoihin muutenkin. Greifi Kyrvänkatkoja oli menettää henkensä, eikä pystynyt puoleen vuoteen osallistumaan mihinkään Äkkikuoleman toimintaan. Jossain vaiheessa bändiin liittynyt Musta Kostaja tuli syödyksi elävältä Ruttovagina the Gynekologin toimesta, sillä Musta Kostaja oli vahingossa soittanut jotain melodista. Nekroviikinki the Saatana joko kuoli tai suistui ajan läpi viikinkien maahan.

Äkkikuoleman manageri Ylikalifi Nekrokuppakuolema the Victorious (Emperor Zyklonius Eloton) yritti etsiä uusia jäseniä Äkkikuolemaan, joka ei sopinut Ruttovagina the Gynekologin suunnitelmiin ja tämä katosi suutuksissaan metsään.

Äkkikuoleman yhdeksäs demo Pure Kuolema or Holocaust Over Meri-Pori nauhoitettiin Ylikalifin, Paroni Nekrotuhooja von Holocausthelveettin, Sultan Lahmun ja Saatanan Ylipappi the Krisnunrepijän toimesta ja sitä painettiin yhdeksän kappaletta, jotka jaettiin ilmaiseksi. Kymmenes demo Anno Saatana: Piru on irti kokosi yhdelle nauhalle paljon ennenjulkaisematonta materiaalia aiemmilta Äkkikuoleman (re-)inkarnaatioilta. Kun Ylikalifi oli matkalla Helvetinpimento-studiolle, hänen ylitsensä ajettiin autolla ja Ruoskapuoskari the Napanuora Huoranpilkkojan oli otettava Ylikalifin tehtävät hoitaakseen. Tämä yritys oli kammottava erehdys, joka lähes lopetti Äkkikuoleman olemassaolon. Ruoskapuoskari koki loppunsa raivohullun miehen käsissä, joka ulvoi olevansa vuodesta 2020 palannut The Ympärileikkaaja. Erään toisen huhun mukaan kaikki yhtyeen jäsenet poistuivat nauhoituksista auringonnousun aikaan ja paloivat tulipallon säteiden vuoksi tuhkaksi.

Äkkikuoleman taru oli lopussa, mutta The True Äkkikuolema (Greifi Kyrvänkatkoja, Pimeyden Nekroteurastaja, Eukalyptika ja The Ympärileikkaaja) astui täyttämään nekrokuoleman lokeroa. Ensimmäiset treenit johtivat The Ympärileikkaajan kuolemaan ja Eukalyptikan katoamiseen, joten Murhakuu liittyi jälleen yhtyeeseen. Tämä kokoonpano nauhoitti seitsemän biisin Armacaust Hologeddon -demon syksyllä 1998. The True Äkkikuolema lopetti toimintansa tämän demon myötä, koska eivät halunneet tukea trendejä.

Äkkikuolema kiinnosti kuitenkin pimeänmustan nekrotuhon ystäviä ja vihollisia, joten Lord Nekrokallo ehdotti CD:n julkaisua.

Tämän levyn nimeksi tuli Kaos Absolut, jonka keksiminen oli Greifi Kyrvänkatkojen viimeinen teko bändin riveissä. Äkkikuoleman kokoonpano oli melko puutteellinen tässä vaiheessa, joten pimeät voimat kutsuttiin apuun: Musta Kostaja kursittiin kokoon Ruttovagina the Gynekologin sisälmyksistä, Nekroviikinki the Saatanan riimuin peitetty viikinkihauta avattiin ja hänet herätettiin henkiin saatanallisessa messussa. The Ympärileikkaajan ruumis löytyi ojasta ja koska hänen epäpyhä sydämensä ei lyönyt ennenkään, hän oli samantien valmis rumpujen taa. Valitettavasti The Ympärileikkaaja, Musta Kostaja, Nekroviikinki the Saatana ja Lord Nekrokallo kuitenkin kuolivat heti perään uudelleen auto-onnettomuudessa joulukuun 21. päivä ja levytykset jouduttiin keskeyttämään. Greifi Kyrvänkatkoja oli surunmurtama, sillä hän ei ollut paikalla ottamassa valokuvia. Poliisiraportin mukaan onnettomuusauto pyöri kymmeniä kertoja ympäri lieskojen peittämänä kunnes lopulta räjähti tuhannen pillun päreiksi. Greifi Kyrvänkatkojan mukaan onnettomuuteen saattoi liittyä takaluukussa ollut 150 kilon dynamiittilasti, joka oli tarkoitettu Turun kirkon räjäyttämiseksi.

Greifi Kyrvänkatkoja ja Eukalyptika päättivät pistää pillit pussiin ja ilmoittivat saatanallisen esoteerisen järjestönsä nimissä The True Äkkikuoleman lopullisesta lopusta. Pian tämän jälkeen Greifi Kyrvänkatkoja löytyi itsemurhan tehneenä. Greifi Kyrvänkatkojan viimeiset hetket (hirteen, ranteet auki ja haulikosta päähän) tallentuivat hänen Kyrpä-sooloprojektinsa demon outroksi. Saatanan mahdin ansiosta Kaos Absolut -CD ilmestyi, vaikka kukaan ei sitä levyttänytkään ja tarinan mukaan päätyi myös Burzumin Varg Kristian Vikernesin korviin. Kun hän kuuli kappaleen Äimistyttävän nopea loppu hobittien maassa, Varg Kristian puhkesi kyyneliin ja ryhtyi häpeissään ambient-natsiksi sillä hän tiesi, ettei voisi koskaan tehdä mitään, mikä kelpaisi edes Äkkikuoleman takapuolen pyyhkimiseen.

Äkkikuoleman taru oli nyt päättynyt, mutta pieniä huoneistopaloja Äkkikuoleman maailmassa on silti havaittu myös 2000-luvulla. Cvolema Ikcvinen -demo on päätynyt valittujen käsiin ja Tuhomurhaaja af Void on kirjoittanut haudan takaa Klubitus-internetfoorumille. Vaikka Äkkikuolema olisikin ehkä poistunut keskuudestamme, tuhoverenperintö elää edelleen sellaisten yhtyeiden keskuudessa kuin Israel's Cold Winter, Impaled Northern Moonforest ja The True Satanic Brutal Nekrovulva Wahrwölfhamster. Ja kuten kaikki tiedämme, kuolemassa Äkkikuoleman valta vain kasvaa.

The Gyrfänkatkoja (1976)

VERTA TUSKAA KUOLEMAA!

DEICIDE ON AIKA LUJA AK 2009

JATKUU SEURAAVALLA PLANEETALLA.

Ees paska ei oo näin paskaa

So 90s: Panic IC, Fake ja KMA

Jos joku lukijoistamme vielä muistaa, millaista oli elää 90-luvulla, niin silloin varmaan muistaa myös tämän paskuuden triumviraatin, johon otsikossa viitataan. Aina välillä nämä ylikansalliset levy-yhtiöt siirtävät suuria ruhojaan, jolloin konglomeraatin hikisten läski- ja paskapoimujen välistä tupsahtaa meidän iloksemme toinen toistaan kamalampia "yhtyeitä" ja "artisteja". Nykyisin tästä musiikinkuuntelijoiden naamalle paskomisesta on tehty kaiken muun lisäksi myös tv-ohjelmia. Kiitos vaan Sony ja Universal (jotka sulautuivat sittemmin yhdeksi suureksi yritykseksi nimeltä SonyPersal), kiitti ihan saa-ta-nan paljon.

Valitsimme tämän artikkelin kohdekolmikoksi Panic IC:n, Faken ja KMA:n siitä yksinkertaisesta syystä, että ne vituttavat edelleen ihan yhtä paljon kuin silloin vuosien 1997 ja 2002 välisenä aikana, jolloin kuulimme kutakin ensi kertaa. Kaikki nämä bändit ovat jo onneksi muuttuneet moneen kertaan kastemadon paskaksi syvällä maan uumenissa, mutta niiltä jälkipolville säilyneet julkaisut saastuttavat silti edelleen tunkkaisten antikvariaattien ja sen sellaisten hyllyjä olemassaolollaan. Jotkut näistä onnettomien paskaviritysten jäsenistä ovat ehkä tajunneet korjata urasuunnitelmiaan realistisempaan suuntaan hakeutumalla esimerkiksi Siwan kassalle töihin, mutta valitettavasti osa puheenaiheena olevista "muusikoista" on edelleen viihteen ja/tai taiteen kanssa tekemisissä. Panic IC:n Molli-Olli on toki ihan oma lukunsa, johon liittyy mm. kokoomushuorana toimiminen ja homehtuminen.

Hankimme tätä juttua varten eri paikoista niin monta Panic IC:n, KMA:n ja Faken levyä kuin vain löysimme, joten ois paree kans arvostaa meidän uhrauksia teidän eteenne, saatana. JK ois halunnu antaa nää levyt jonkun tulevan numeron lukijakilpailun palkintona, mutta AK haluaa pitää levyt ite. Sen pidemmittä puheitta paskan kanssa läträämään: ensimmäisenä esittelyssä

PANIC IC

"Tiiättekste semmosen bändin ku Rage Against The Machine? Me ollaan vähän niinku ne!"

Ennen kuin Olli "Molli-Olli" Oikarinen oli Kokoomuksen kansanedustajaehdokkaana rastoineen ja risupartoineen, oli Olli Jyrki-nimisen tv-ohjelman toimittaja. Ja ennen kuin Olli toimitteli Jyrkiä, Olli soitti Panic In Community -nimisessä bändissä kitaraa (vaikka IRC-gallerian Panic IC -yhteisössä väitetäänkin hänen soittaneen rumpuja - taas yksi osoitus siitä, miten perseestä galleriateinit on). Panic IC edusti vuosina 1997-1998 sellaista pikkukivaa näennäispoliittista Rage Against The Machine -apinointia, jonka ainoa olemassaolon edellytys oli se, että Suomen Sony halusi jonkun bändin, jolla rahastaa täälläkin Che Guevara -paitoja pitäviä angstiteinejä, jotka syljeskelevät jokaisen tän planeetan yläasteen pihalla ringissä ja vihaavat kaikkea, mukaanlukien oma finninen perseensä. Voi hyvin kuvitella, miten bändi on saanut alkunsa jonkun orkesterin jäsenen likaisessa opiskelijasolussa 90-luvun puolivälissä. Joku bändin jäsenistä on saanut isoveljeltään CD-R-levylle poltetun kopion RATM:n levystä (tai vielä parempaa, jonkun asennemetalli/pomppuhevihittikokoelman) ja siinä Lapin Kullan litkimisen ohessa levyltä on pärähtänyt soimaan se RATM:n biisi, jossa lauletaan "fuck you, I won't do what you tell me" ja joku hönöistä on herännyt horroksestaan huutaen "hei jätkät hei, tossa lauletaan et haista mun fakkii!" ja sillä istumalla bändi on perustettu. Taru ei kerro, miten asianlaita oikeasti on, mutta ei kyllä yllättäisi yhtään, jos homma olisi mennyt kirjaimellisesti juuri näin. Siinä missä Rage Against The Machinen pojat kasvoivat isoiksi kuunnellen halvoissa vuokratönöissä todennäköisesti bändejä kuten Black Flag, Bad Brains, Parliament/Funkadelic, Sly & The Family Stone, Afrika Bam-

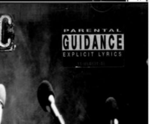

baataa, James Brown, Boogie Down Productions, Public Enemy ja niin edelleen, voi hyvin arvata, millaista jälkeä tulee, kun vastaavasti teineinä Rage Against The Machinen fuck-sanalla varustettuja biisejä, lökäpöksyheviä ja Hittibuumi-kokoelmia jossain lähiöissä kuunnelleet urpot keksivät lähteä tarpomaan samaa musiikillista tietä. Siitä tulee just tarkalleen Panic IC eikä mitään muuta.

Panic IC - Muthafucka CD-single (Sony 1997)

3 biisiä: Muthafucka (Infected), Stop ja What About That? Tää on kai tän bändin ensimmäinen tuotos (ei tarkistettu mistään, mut AK oli muistavinaan näin). Homman nimi on poikkeuksellisen munaton Rage Against The Machine -apinointi. Me yritettiin miettiä jotain vertailukohtaa niille, jotka ei tunne tätä bändiä, mutta ei vaan yksinkertaisesti keksitty mitään, mikä on yhtä löysää tuhnua kuin tää. Jopa Michael Bolton on näihin poikiin verrattuna maailman vihaisin mies. Panic IC on vähän niinkuin pettänyt sulkijalihas, josta paska valuu omia aikojaan läpi ilman minkäänlaista painetta. Bändin laulaja kiekuu nimibiisin kertosäkeessä neljä kertaa peräkkäin "Muthafucka, muthafucka, muthafu-kääk!" kuin jokin kamala piirroshahmo, niin kuin se olisi ilkein ja poliittisesti latautunein asia, mitä kukaan voi koskaan kenellekään sanoa. Kyllä tässä on varmaan yritetty tavoitella kaikkien kovien bändien (KoRn, Deftones, Limp Bizkit ja muut tosi rankat altsubändit), mutta siinä missä RATM mätkii kaksin käsin turpaan, Panic IC:n kuuntelu tuntuu vähän samalta kuin se, että kassaneiti antaa väärin rahasta takaisin. Stop-biisissä vastaavasti tongitaan Beastie Boysin Paul's Boutiquen raatoa rahan (ja +2

enchanted armorin) toivossa. Kertosäkeessä sanotaan kymmenen kertaa peräkkäin "Yeah". Vitun rankkaa, seuraava.

Panic IC - Yuppycity CD-single (Sony 1997)

Ja taas mennään. Kahden biisin sinkku (Yuppycity ja Elevator Music) sitä itseään. Tää ilahduttaa siinä mielessä, että tää on huomattavasti räikeämmän paska kuin edellinen sinkku. Lisää helvetin geneeristä vänkytysriffittelyä, mutta tällä kertaa mukana on tosi rankat Marilyn Hanson -vaikutteet (eka biisi) yhdistettynä mielikuvitusköyhään Red Hot Chili Peppers -apinointiin (toka biisi). Jälkimmäisessä välillä vähän diskoillaan, sitten ollaan sukka munassa koko Rasmus-yhtyeen kanssa hississä "silleen". Pitää antaa irtopisteitä siitä, että kannen hienosti photoshopatussa (lens flare) valokuvassa kaupunki on liekeissä, mellakkapoliisit marssivat kohti palavista autoista tehtyä barrikadia, puolet kuvasta täyttää punamusta lippu ja koko komeuden alla lukee sievästi Sony Music. Tätä Jello varmaan tarkoitti, kun lauloi Anarchy for sale. Voimme kyllä hen-

kilökohtaisesti mennä takuuseen, ettei yksikään tämän bändin jäsenistä osaa edes tavata sanaa anarkia, saati että ymmärtäisi tuollaisten lippujen symboliikan. Laulaja laulaa tälläkin sinkulla niin hiljaa, että kun sen miksaa samalle tasolle muiden soittimien kanssa, se kuulostaa läpsyttelyltä ja ölinältä. Siihen oli varmaan pojat rakkaat joku syy, että se Zack De La Rocha oli aina ihan punainen, kun se lauloi. Vitun rankkaa, seuraava.

Panic IC - Product Of 90's CD-single (Sony 1997)

Kahden biisin sinkku, nimibiisin lisäksi löytyy The Flag -niminen ältsin raju ralli. Tämä julkaisu saa kannen 9,90 markan hintalapun lisäksi irtopisteitä myös siitä, että pojat poseeraavat jossain teollisuushallissa kampaamorastoissaan, Seppälä-puseroissaan ja Mustamäen tori -aurinkolaseissaan sekä siitä, että laulajan (Simo "Nilviäinen" Ruuskanen, nykyään joku radiojuontaja - mm. Pietarinkadun Oilers - ja Canal+:n lätkäohjelmien mikälie varajuontajan apulainen) alastomaan yläruumiiseen on kirjoitettu tussilla jotain tekstiä. Ilmeisesti tämä jätkä on valittu bändin sex appeal -jäseneksi sen takia, että sillä on joku hönö 50 markan tatuointi käsivarressaan. Nimibiisin hiton rasittava säk-säk-säkäti-säk-säk-säk-komppi saa kaverikseen vähän wah-wahia ja lisää laulajan munatonta Zach De La Rocha -rap-imitaatiota. Ei ees vituta tässä kohtaa enää, vaan myötähäpeä on ainoa tunne, jonka kuulija itsessään havaitsee. Basisti ei todellakaan ole mikään Flea tai Les Claypool, joten sen plönk-plönk-plönköti-plönk-plönk-sooloilua ei ois tarvinnu miksata ihan näin ylös. Mielleyhtymät ekan sinkun matafaka-matafaka-matafakääk-huuteluun tulee, kun solisti ekan biisin lopussa vähän friistailaa product-prodak-prodap-prdap-dippa-dappaa väliin, josta propsit Röllille. Tokassa biisissä jatketaan samalla tök-tök-tököti-tököti-linjalla, jonka rytmiryhmä on vissiin vasta oppinut käytön määrän perusteella. Pissa liSee ei vieläkään pääse eroon pakottavasta tarpeestaan kopioida hiilipaperin avulla RATM:ia, joka tulee kyllä tuskallisen selväksi näitä "sävellyksiä" kuunnellessa. Itku pääsee vähitellen, mutta niin on varmaan päässyt siltäkin onnettomalta studioteknikolta, joka on näitä joutunut nauhoitusten aikana kuuntelemaan. Vähän lisää ummetusta lauluun, onnistuuko Simo? Vitun rankkaa, seuraava.

Panic IC - Panic In Community CD (Sony 1998)

Minkä hel-ve-tin takia tähän on laitettu Parental Advisory -tarra kanteen? Me ollaan Suomessa, tää levy on julkaistu Suomessa ja näillä ei tosiaankaan ole ollut yhtään mitään asiaa Yhdysvaltain markkinoille. Tää on hyvä esimerkki siitä, miten Al Goren uskovaisen vaimon Tipper Goren aikaansaama Parental Advisory -leima levyn kannessa ei tarkoita yhtään mitään. Joskus 1980-luvun lopulla ja 1990-luvun alussa se sentään vähän avitti finniposkisia penskoja levykaupassa valitsemaan sen ilmeimmän näköisen hevilevyn, sillä tuohon thrash metallin, hip-hopin ja death metallin kulta-aikaan merkintä löytyi vain niistä levyistä, jotka eniten vituttivat amerikkalaista kristillistä oikeistoa (eli takuulla hyvistä levyistä). Siinä vaiheessa, kun levy-yhtiöt tajusivat merkin markkinointiedun, loppui sekin hauskuus. Ja nykyään tota saatanan paskalaatikkoa ei enää edes laiteta levyn kanteen tarrana Jenkkilässä, vaan se läntätään jo diisnaiderointivaiheessa kansitaiteeseen mukaan myös jossain peräpohjolassa, jossa ei todellakaan ole kenenkään pakko kuunnella, mitä joku hullujen ja/tai uskovaisten järjestö sanoo asioista. Saatanan saatana. Fun-Da-Mentalin (brittiläinen musli-mi-rap-bändi, joka kuulosti Public Enemyltä - helvetin kova!) ekan levyn kannessa oleva hauska Parental Advisory -mallinen "WARNING: Contains the truth"-tarra tosin ilah-

SIMO NILViäINEN [VOCALS]

MOLLI-OLLI [GUITAR]

duttaa edelleen. Suomeen saisi joku Elisabeth Rehn vaikka runnoa läpi ihan ikioman varoitustarran: "Vaara! Sisältää paskaa".

Toinen asia, mikä vituttaa on levyn älytön 73 minuutin kesto. Joo, levyllä on vikan varsinaisen biisin jälkeen hiljaisuutta ja jotain hassuttelua, mutta varttikin on ihan saatanan pitkä aika Panic IC:n kanssa samassa tilassa. Myötähäpeän pariin päästään taas, kun näiden levyjen biisilistoja vertaileva huomaa tän pitkäsoiton yhdentoista biisin listasta, että seitsemän niistä biiseistä on julkaistu jo aiemmin noilla kolmella sinkulla. Eli näillä ei ole ollut yhtään ainoaa ylijäämäbiisiä, mitä heittää sinkuille bonukseksi. Jos tämä ei kerro jotain siitä, millä raivolla Sony on työntänyt nämä höynöt studioon nauhoittamaan puolivillaisia mestariteoksiaan, niin ei mikään. RATM-faneilta rahat pois niin vikkelään kuin vain mahdollista. Joitain poikkeamia biisien pituuksissa löytyy levyjen välillä, mutta ei mitään, mikä ei menisi radio editin piikkiin. Näiden poliittinen agenda (joka pitää olla, kun kerran Machinellakin oli) oli kuuleman mukaan "Suomi irti EU:sta", eli ihan perusnats... perussuomalaista linjaa on pidetty tuolloinkin. Hyvä Olli. Ois ollu hauska nähdä, miten Tom Morello vetää Molli-Olliа turpaan suorassa lähetyksessä. Takakannessa on sama kuva kuin kolmossinkun kannessa, mutta tällä kertaa niin isona, että poikien Psycho Cowboy (tai vastaava "vitun nolo housulafka", kuten sanonta kuuluu) -lökäpöksyt näkyy kunnolla. Tässä vaiheessa piti nuoleskella sponsoreita ihan kunnolla, ettei vaan Sonyn ja housulafkan synergiasopimuksella tehty pikkukiertue mee pilalle.

IRC:ssä tiedettiin, että pojat kiersi bussilla joidenkin mallien kanssa sekä soittivat jossain mainostapahtumissa ja esim. Lahden torilla. Välillä mallit kävivät sitten esittelemässä jotain bikinejä ja meno jatkui. Ei taaskaan jaksettu tarkistaa faktoja mistään, mut so not.

Eka biisi (Public Opinion) alkaa aika mielikuvituksettomalla jamittelulla, jonka päälle joku ääni hokee "Can you dig it?", no we can't. En tiiä miksi, mut tuli mieleen Machine Headin toka levy, mikä on sinällään kummaa, kun se ei oo ees kovinkaan paska. Tässä on vähän sama fiilis kuin siinä, että Cartman vetelee massaa lisäävää jauhetta naamariin ja huutaa beefcakea. "Public opinion, what's public opinion? Not my opinion!" eli suomeksi "Mielipide? Ei mulla ole mielipiteitä!". Heti alusta levyn rankkuus ja raivo on samalla tasolla kuusivuotiaan lapsen kanssa, joka näyttää Citymarketissa äidille fakkii ja huutaa pissat housussa ja itkuräkä naamalla, että äiti on paska paska paska! Sitten kun ekaa biisiä on kuultu n. kymmenen vuotta ja ihmetelty täysin mi-

http://mlab.taik.fi/~viikari/circus/dokumentit/nro0498_Koetut/kotimaa.html

PANIC IC: Panic In Community (Sony)

Circus huomasi helsinkiläisen Panic IC:n potentiaalin jo viimesyksyisellä kiertueella sekä myös muilla keikoilla joilla yhtyeen energisyys ja työmoraali olivat huomattavan korkealla tasolla. Myös albumia pohjustaneet singlet lupasivat hyvää.
Sinänsähän on kuitenkin sääli että Suomi tulee aina pari vuotta maailmaa jäljessä. Tällainenkin albumi olisi pitänyt julkaista jo ennen Rage Against The Machinen Evil Empireä. Nyt ollaan auttamatta myöhässä sen suhteen... Silti kukaan ei voi sanoa etteikö Panic IC voisi breikata jopa ulkomailla. Rage-vaikutteet kuuluvat mutta onko se välttämättä huono asia?
Levy on nimittäin pirun ammattitaitoinen kokonaisuus. Mistään ei pysty päättelemään että kyseessä on nuorien kavereiden debyyttialbumi.
Orkesterin vihainen ja räppäävä metalli kuulostaa aidolta eikä suinkaan kompromissien tulokselta. Soundit tulevat bändin paahtoa tehokkaasti. Kitarat ovat hyvin terävät; esimerkiksi Product Of 90´s -biisin soolosoundi on Suomessa harvinaista herkkua. Onneksi myös rummuista on tehty riittävän ISOT. Ja mikä tärkeintä: rytmi on hallussa eli soitto svengaa loistavasti.
Elevator Music on hissimusiikkia nimellään ja biisi edustaakin levyn rauhallisinta antia. Biisi on kutakuinkin rap/hiphoppia oikeilla bändisoittimilla vedettynä. Sen jälkeen tuleva What About That? ei annakaan enää armoa. Tapporiffi yhdistettynä kuulaaseen bassoon vie mennessään.
Laulaja Simo on myös riittävän vahva tulkitsija ja hänen sanoituksensa osuvat usein oikeaan maalitauluun. Ne kruunaavat alkuvuoden miellyttävimmän yllätyksen.
Kannessa on Parental Guidance - Explicit Lyrics -tarra. Ironiaa vai ulkomaita varten?

Score: 4,5 / 6.

apina ja gorilla kävelivät torilla
kyselivät ämmiltä onko maito lämmintä

hinkään liittymätöntä Six Million Dollar Man -samplea, alkaa toka biisi (Product Of 90's) joka on ihan sama kuin eka biisi. Taas ollaan 90-luvun tuotteita. Fak fak fakedi fak fak fak ja niin edelleen. "I learned to fuck inside the uterus", vielä ku pilua sais. Kolmas biisi, The Flag: tiukkaa EY-asiaa. Varokaa nuoret, Suomi amerikkalaistuu! Olikohan tämä nyt se kappale, joka kuuleman mukaan kertoi Ahtisaaresta? Veteraanejakin muistetaan: "dad reconstructed this country", jep jep. Myötähäpeämittari huitelee tässä kohtaa about känninen eno sukujuhlissa -akselilla.

Neljäs biisi on Elevator Music eli se Rasmusbiisi, tällä kertaa minuutin pidempänä kuin sinkulla. Eli tällä kertaa Molli-Ollilta ja Laurilta ei oo tullu ihan heti reisille, vaan ollaan voitu olla silleen omien promokuvien kanssa vähän kauemmin. AK sano leikillään tossa yks päivä JK:lle, että se vihaa Rasmuksen Lauria vaan sen takia, että se on sen (ihanan) PMMP-naisen kanssa. Ei tainnu silti olla kovin kivasti sanottua tommonen, vai oliko? Sanoituksissa (jotka sinkuista poiketen on valitettavasti painettu tän levyn kansiin) kerrotaan mm. siitä, kun laulajan isoisälle on flirttailtu vanhainkodissa hoitsun toimesta. Hienoa. Tulee mieleen yhden tutun siviilipalvelus vanhainkodissa, jossa mummot puristelivat sen persettä. Vitosbiisi on jälleen kerran tuttu sinkuilta, What About That. Tää saattais nyt sit ehkä olla se ahtisaaribiisi, koska tässä vongutaan, kun meidät myytiin EU:lle, nyyhkyn nyyhkyn. Kyllä Suomen rajat on saatana verellä vedetty eikä kynällä, niih. Linkuti länkyti, kyllä tätä isänmaapaskaa on kuultu ennenkin. Biisissä kyllä varoitellaan vähän "negatiivisen nationalismin" vaaroista, eli kyl kannattais vaan harrastaa sitä positiivista nationalismia näiden poikien malliin. Vääränväriset pois rajoilta, mutta hymy huuleen! Loppukaneettina muistutetaan, että köyhätkin on rasisteja, joten EU:n kansojensekoittamistaktiikka on tosi huono juttu, määks määks mööks mööks. Nyt ainakin löyty perussuomalaisten tunnari, soittakaa nyt äkkiä joku paavinpalvoja-Soinille Rysseliin, että tulee kasettinauhurin kanssa käymään Suomessa.

Kutosveto Stop alkaa jollain vihaisella pankkien vastaisella selostuksella, muttei enää muisteta, oliko toi sama intro jo sinkkuversiossa. Eikä tosiaan aleta tässä kohtaa enää kaivamaan sitä kuunteluun, jumalauta. Beastie Boysit pyörivät haudassaan ja Simo räppää kuin vanha tekijä. Funk-väliosat kuulostaa siltä, että ne on tehty Eternal Erectionin treenikämpän vessanpöntön reunaan pinttyneestä paskakokkareesta. Seiskabiisi on se tuttu Marilyn Manson runkkaa nenäliinaan -tappomäiske Yuppycity, joka kyllä varmaan maistuu niillekin, joiden mielestä Kovenant teki parhaat levynsä vasta vaihdettuaan norsecoresta muovihousugoottiin. Kahdeksas kappale on nimeltään Slam ja poikkeuksellisesti vain pitkäsoitolta löytyvä. Aika kamalat hudbat, jotka kestää vielä käsittämättömät neljä minuuttia. Taas peukkubassottelua ja räppiä, joka on niin kamalaa paskaa, että arvostelijoiden on pakko pitää pieni paussi ja käydä nauttimassa Samarinia keittiön puolella. Voi hyvin kuvitella mielessään, miten basisti vetää tätä biisiä rinta rottingilla jonkun nuokkarin puolityhjälle salille Kornin ja Limb Bizkitin musavideoilta opetelluin muuvein. Bassonkaula kohti taivasta ja jalat levälleen, ihan vitun luja meininkiiiiii!

Yhdeksäs biisi alkaa siitä mihin edellinen loppui, eli vituttaa koko ajan tasaisesti biisistä toiseen. Kaikki samat haukut pätee tähänkin, mitkä päti kasibiisiin. Mukana on nyt myös hieman huutoa, joka kuulostaa lähinnä siltä, että Simo huutelee huoltoaseman miestenvessassa kurkku suorana että vessapaperi on loppu samaan aikaan kuin huoltsikan alipalkattu 17-vuotias myyjä syö varastettua suklaapatuk-

kaa ja polttaa tupakkaa bensapumpun vieressä. Tekeepä yhtäkkiä mieli katsoa Clerks pitkästä aikaa uudestaan. Seitsemän minuuttia myöhemmin biisi ei ole vieläkään loppunut, joten AK ja JK alkavat punoa kengännauhoistaan hirttoköyttä. Siinä vaiheessa, kun tajuamme, että biisi on kyllä loppunut jo, mutta ennen seuraavaa Muthafucka-biisiä on vielä viisi minuuttia jotain turhaa kännijamittelua CD:n piiloraidalla (vai mikä toi nyt on, kyllä te tiiätte sen biisien välissä olevan negatiiviselle ajalle laitetun paskan), olemme jo niin epätoivoisia, että yritämme kuristaa itse itsemme hengiltä. Kun palaamme hetken päästä pettyneinä takaisin tajuihimme, Muthafucka (eli biisi, joka kuulostaa siltä kun yrittää mennä kanalaan hakemaan munia ja kukko tulee päälle) on jo alkanut ja Panic IC:n aikaansaama masennus ja itsetuho saa yhä vimmaisempia ja mustempia piirteitä. AK yrittää hädissään viillellä omat ranteensa auki CD:n kotelolla ja JK koittaa parhaansa mukaan pidättää hengitystään kunnes kuolee. Lopulta levyn viimeiseksi merkitty biisi, Nothing In Common, al-

tiikeri levyt

PANIC IC: Panic In Community
Sony

"No nyt se myrkyn lykkäs!" sano isäntä ko karhu veneeseen tuppas.
Nyt mennään ja kovaa. - Tätä on jo odotettukin. Heti alusta alkaen luulot pois. Asiaan mennään suoraan, turhat neuvonpidot pois. "Public Opinion" muistuttaa minua jotenkin Rasmuksesta, tässä kuitenkin tehoa on runsaasti enemmän. Tätä sanotaan Rapmetalliksi, meillä sitä kutsutaan musiikiksi. Läsnäoloa on kunnioitettavan paljon.

"Elevator Music" tuo ensi sävelten myötä Pink Floidin varhaisemmat työt. Tämä on mielestäni meriitiä. Sitten sopivasti ollaankin ihan omassa jutussa. Soundit ovat läpi koko levyn mahtavia. Elevaattori musiikki imaisee mukavasti mukaansa jonnekin. "What About That" soundia on syvälti ja leveälti.

Tarjoiluehdotus: sukulaisia kylässä, ensimmäistä kertaa viiteen vuoteen. "Joo kyllä kaikki sujuu hyvin. Meidän perheessä erityisesti nuorilla on tilaa elää omilla ehdoillaan. "- Laitetaan levy koneeseen. Jälkiruokakahvin kohdalla pelit soimaan. Ei kai tarvitsisi kertoa , että mieluiten volyymi kierretään täysille. Sitten irroitetaan potikka ja lähdetään ulkotiloihin tapaamaan ystäviä. Myöhemmin kun taas tullaan kotiin otetaan potikka, kierretään se paikoilleen ja haetaan vanhemmille päänsärkylääkettä.
Panic IC on .

http://www.yle.fi/tiikeri/levyt/042.html

kaa. Tämä kertoo varmaankin siitä, että vaikka P.I.C. ja R.A.T.M. kuulostavat satunnaisesta kuulijasta samalta, bändeillä on eroa kuin mämmillä ja kissanpaskalla. Ei tarvii varmaan kertoa, kumpi on herkkuruoka ja kumpi löytyy jalanpohjasta kun keskellä yötä lähtee etsimään jääkaapista limpparia.

Kun itse biisi on päättynyt, CD:n 11. raita vaan jatkaa ja jatkaa etenemistään. Seuraa 10 minuuttia tyhjää, joka kattaa ihanimmat 10 minuuttia koko levyn kuuntelun aikana. Kun lempeä hiljaisuus viimein päättyy, kaiuttimista tulvii vartti paskaa psykedeliaa, jossa treenikämpän kännijamit jatkuvat: laulaja ja rumpali meni nussimaan, kielisoittimet jäi koskemaan toistensa vibrakampoihin. Näin kamalaa paskaa emme ole kuulleet sitten edellisen Make It Look Like An Accidentin levyarvioiden. JK muistaa kuulleensa nää ihan samat kahden markan psykedeliat kadulta löytämältään CD-RW-levyltä, jossa oli Von Hertzen Brothersin ämpeekolmosia. Kun ajan- ja paikantajumme viimein palaa, huomaamme että olemme maanneet harhaisina ja tuskissaan hikoilusta syntyneen nestehukan kourissa lattialla tuntikausia. Emme tiedä, miten piiloraita päättyi, mutta emme haluakaan ottaa siitä selvää. Olemme onnellisia, että tämä koettelemus loppui viimein. Panic IC on edelleen kamalinta paskaa, mitä olemme tältä saralta kuulleet ja me olemme kumminkin molemmat kuulleet sekä Slipknotia että sitä yhtä suomalaista jeesusnumetal-bändiä.

Niin, tämä Panic IC:n pitkäsoitto tuli siis vuonna 1998. Emme tiedä, mitä bändille tapahtui tämän jälkeen, mutta kitaristi Molli-Olli tosiaan meni Jyrkin leipiin ja pilasi olemassaolollaan päiviämme vuosikausia eteenpäin. Nyt Olli on vihdoin ja viimein hävinnyt olemattomuuteen tai ainakaan sen naamaa ei ihan joka päivä näe jonkun lehden kannessa. Jos joku on sen kidnapannut ja tappanut, niin hyvä vaan. Vuotta 1998 seurasi vuosi 1999, jolloin Sony käänsi ruhoaan jälleen ja sen hikisiä suomuja pitkin maailmalle valui paska nimeltä

FAKE

"Mä oon sun Göran Porvali, sä oot mun Linda Brava."

Me luulimme pitkään, että espoolainen Fake olisi ollut oikeasti Salosta, mutta ilmeisesti bändi vain edusti ns. "henkistä salolaisuutta" salibandy-tukkineen ja valkoisine Nyki-Puotifarkkuineen. JK epäilee, että sekaannus juontaa juurensa vuoteen 1999, jolloin hän oli Salon kauppaoppilaitoksessa koulussa ja sattui

LEHDEN TAITTOVAIHEESSA SELVISI, ETTÄ PANIC IC ON LEVYTTÄNYT VIELÄ 2000-LUVUN PUOLELLAKIN. EMME SAANEET LEVYÄ KÄSIIMME MISTÄÄN ENÄÄ AJOISSA, MUTTA TÄSSÄ ON LOHDUTUKSEKSI SEN ARVIO JOSTAIN NETISTÄ. TOIMITUS OTTAA VASTAAN CDR/MP3-KOPIOITA LEVYSTÄ.

S: kotisivut on mageet ja sieltä saa myös mp3 maistiaisia ... d.cjb.net

http://koti.mbnet.fi/~achr/portaali/10_levyt.html

Panic IC - EP01 (2001)

Muistaako kukaan, kun Panic IC esiintyi ensimmäisiä kertoja telkkarissa Molli-Ollin kanssa? Silloin soitettiin Muthafuckaa tiheään tahtiin ja niin pois päin? Bändi oli muistaakseni Sony:n listoillakin, mutta kenkää tuli, kun levy ei myynyt tarpeeksi.

Tänäpäivänä bändi esiintyy ilman Molli-Ollia (onneksi), bändi on omakustanne-linjalla ja jahtaa sopimusta. Panic IC pykäsi myös tuossa hiljattain uuden omakustanteen pitkän hiljaisuuden jälkeen, ja pisti sen vapaaseen levitykseen (**http://mediapanik.com/panicic**) - urhoollinen toimittajajoukkomme tietenkin hyökkäsi apajille kuin hullu puuron kimppuun ja väänsi urhoollisesti stooria...

Ensimmäinen raita, Starved To Death In A Land Of Plenty, saa sukat todella pyörimään jaloissa, ja vähän muuallakin. Kieltämättä kovasti Rage Against The Machinen kuuloinen biisi on nimittäin tosi kovaa kamaa. CMO P.M:n räpätys ja laulu ovat helvetin kovan kuuloisia - alkaa tulemaan sellainen fiilis että RATM:kin voidaan korvata ihan kotikonstein... Toinen biisi, In A Kettle, esittelee sitten Raymond Ebanksin (Bomfunk MC's) vokalisointia. Groove ja rauhallinen meininki jatkuu edelleen, pois ovat näköjään jääneet Muthafucka-ajat ja tilalla ovat RHCP:n musaa muistuttava groove meininki. Ei kyllä yhtään harmita, homma on ssaattanan hyvän kuuloista. Myös Right Lane Must Turn Light jatkaa samalla linjalla, kun taas Word on hieman erilaisempaa kamaa, tuoden taas mieleen RATM:n.

Tämä musiikki on ehdottoman letkeätä groove-musiikkia. Jamittelukamaa, mitä voisi melkein soittaa house-bändinä jossain klubissa. Aiemmalta bändin tuotokselta en ole kuullut kuin Muthafucka:n, ja siihen verrattuna matsku on aikas lailla muuttunut. Ei tuo muutos ole ollut ollenkaan huonoa, rehellisesti sanottuna tykkään bändin matskusta, ja toivon, että se saisi taas levytyssopimuksen. **90** pistettä -achr-

Earth Today / Urine Specimen Split 7"

... kassulla jo kuukausia, mutta ei sillon vielä viittiny arviota tehdä. Nyt se on myös vinyylillä. ... nny, Torsti ... nyt paremmin yhteen kuin ...

jollain välitunnilla kuulemaan, kuinka jotkut luokkatoverit naureskelivat tupakoinnin ohessa "niiden yksien ääliöiden" bändille, jolta on juuri tullut joku typerästi nimetty CD. AK taas on kotoisin Savonmaalta ja sieltä katsottuna Espoota ja Saloa on käytännössä täysin mahdoton erottaa toisistaan ilman dna-määrityksiä. Oli miten oli, Fake ilmestyi joskus vuonna 98 tai 99 Jyrki (s)Hit Challengen voitolla paskataivaan kartalle kiintotähdeksi, jossa se pysyi about pari vuotta saaden sinä aikana aikaiseksi ainakin yhden sinkun, musiikkivideon ja pitkäsoiton. Näiden lisäksi olemassa on kai yksi varhainen demo ja yksi toinenkin single, mutta toimituksen havainnot näistä ovat lähinnä lumimiehen luokkaa, joten keskitymme tässä artikkelissa niihin julkaisuihin, joista meillä on ihan oikeastikin silmä- ja/tai korvahavaintoja.

Black Fla... Fake

Fake - Kylmä CD-single (Sony 1999?)

Jep jep, pari eri versiota nimibiisistä: sinkkuversio ja videoedit - minkä helvetin takia ne ei oo voinu käyttää samaa versiota kummassakin? Tätä sinkkua meillä ei ole, kun ei vaivauduttu huutamaan sitä joskus huuto.netistä liian korkeiden postikulujen takia, mutta biisin video löytyy sentään bändin pitkäsoiton "extramultimediasta". Videon ääniraita kuulostaa about just siltä, miltä tällainen B-luokan Juustopäät nyt voikin kuulostaa: aivan kamalaa paskaa. Solisti laulaa nenäänsä kuulostaen Mikki Hiiren ynnä pikkuoravien sangen maskuliiniselta yhdistelmältä ja kitaristin soolot kuulostavat vastaavasti takatukka-Yöltä. Stemmalaulut kuulostavat siltä kuin neljä nenäänsä laulavaa teiniä laulaisivat koulun kuoron pääsykokeissa vain sen takia, että siihen on pakko osallistua. Rummut kuulostavat suht inhimillisiltä, mikä herättää hieman epäilyksiä: soittaakohan tämänkin teini-ihmeen levyn rummut oikeasti Antti Lehtinen? Ja mitä tulee sanoituksiin, niin ne ovat juuri niin elämäntuskaisia havaintoja kuin mitä salibandya ja rippileirillä käymistä harrastavilta nuorilta voi odottaakin. Jopa Pikku-G on uhkaava ja huonotapainen näihin verrattuna. Tän saman aikakauden Juustopäät on tähän puolivillaiseen kuraan verrattuna vähintäänkin 60-luvun lopun Rolling Stones. Musiikkivideossa hassutellaan valkoista taustaa vasten ja välillä mukaan on leikattu n. kymmenen sekuntia liveä jostain Tavastialta. Ilmeisesti on ollut aikomuksena alunperin tehdä vähän hifimpikin video, koska ensimmäisten sekuntien aikana joku pipopäinen penska kävelee kadulla ja yhtäkkiä sen perässä vaeltaa jotain 15-vuotiaita tyttöjä, jotka näkyvät toiseen otteeseen sitä kuuluisaa valkoista taustaa vasten n. 2 sekunnin ajan. Suurinta vitutusta tässä ehkä aiheuttaa näiden näppynaamojen pukeutuminen, joka viittaa vähän siihen, että jokaikinen videossa esiintyvä on pitänyt sellaista typerää mustavalkoista Don Huonot -hattua ainakin yksillä kesäfestareilla tuona vuonna. Ei tästä nyt enempää oikein voi jaaritella, kun ei tosiaan olla ikinä pidetty kourassa koko levyä, vaan netin kautta ollaan vaan kadehdittu tän omistajia.

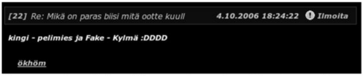
Fake - Internet-rakkautta CD (Sony 1999)

Mutta tä(s)tä ollaankin sitten pidetty ja paljon! AK löysi tämän Tampereen Epe's (aka. Herpes) -levykaupasta 2 eurolla, joka on ihan kohtuullinen hinta, ainakin kun sitä verrataan päällimmäisen hintalapun alla näkyviin 79 markan ja 129 markan hintalappuihin. Hintakehityksestä kertoo oman karun kuvansa se, että 129 mk hinta oli marraskuulta 1999 ja jo seuraavan tammikuun hintalapussa pudotusta oli tapahtunut 50 markkaa. Viimeisin hintalappu on elokuulta 2005, joten tämä lienee ns. varastoyllätys, koska euron käyttöön siirryttiin jo reippaasti aiemmin (ja eräs huuto.netissä myynnissä ollut kappale oli näemmä aikanaan lähtenyt Anttilasta 19 markan riistohintaan). Sittemmin Epesistä onkin löytynyt Accident-osastoa vain jätelavalta, mutta siitä enemmän jossain tulevassa numerossa. Levyn 14 biisistä ensimmäisenä korviimme vyöryy Kylmän radio mix, johon on kyllä selvästi käytetty ainakin yksi yö jonkun Sonyn äänimiehen kotimiksaamossa. Kauhea Juustopäät-pastissi on muuttunut kauheammaksi Aikakone ja Juustopäät porekylvyssä

-vatkuliksi. Autotune on fiksannut pienet häikät laulumelodioissa, muttei onneksi ole päässyt koskemaan nasaaliin lauluääneen. Taustat on joko nauhoitettu MIDI-vehkeillä uudestaan tai sitten nappuloita on pyöritelty vähän enemmänkin, sillä tätä Hausmylly-säksätystä ei kyllä minkään urheilulukion musiikintunneilla opeteta. Sekaan on heitelty "eteerisiä" taustalauluja, kaikuefektejä ja sen sellaista, mitä ny joku 90-luvun radiosotkun tuottaja onkaan katsonut tarpeelliseksi. Tää toimii kyllä siinä mielessä erinomaisen hyvin, että jos kuuntelee ensin tämän version ja sitten katsoo extramultimediasta videon, räjähtää takuuvarmasti nauruun ensimmäisen säkeistön aikana. Sama toiminee toisinpäinkin, joskin videoversion jälkeen kuunneltavassa radioversiossa piilee vakava vitutuksen riski. Onneks nykyään ei oo enää Jyrki Hit Challengea vaan uudet kyvyt tulee Idolsista ja Popstarsista ja Risto Asikainen kirjoittaa niille biisit sulkakynällä kynttilänvalossa.

Toka biisi, Lehtori Kiljunen, iskee kyntensä siihen, missä Fake on omimmillaan: onnettoman paska teiniversio Juustopäiden myöhemmistä aikuisrock-biiseistä. Pieni ripaus paskan poppunkin vaikutustakin on havaittavissa, mutta sitä tuskin on nautittu alkulähteestä. Todennäköisempää on, että sekin on suodattunut poikain tajuntaan Juustopäiden virtsarakon lävitse. Kappale kertoo ilmeisesti yläasteen käymisestä, joka tuntuu kyllä Faken suusta vilpittömämmältä kuin Deftonesin vastaavassa biisissä. 3. ralli, Tiedätkö, kertoo siitä kun tyttö (tai poika) jättää ja se taitaa olla levyn vihaisin biisi (vihaisuuden tunnistaa siitä, että kitarat sanoo tsugga-tsugga-tsugga-tsugga). Tässä välissä toisen arvioijan mieleen tulee outo-

ja assosiaatioita Njassa-kauden Mustaan Paraatiin, joita ei osata selittää oikein mitenkään. Ei kyllä tee mieli kuunnella sitä Johtaja/Jää-seiskaa kumminkaan. Neljännessä kappaleessa (Unessa jälleen) käsitellään rohkeasti arkaa aihetta, yöllisiä siemensyöksyjä. Tästä tulee kyllä pisteitä, kun ei varmaan ole ollut helppoa olla tuollainen öhö-öhö-fubu-teini ja sitten salaa kavereiden kesken puhua siitä, kun aamulla lakanat ovat märät. Nimibiisi on laitettu Soundgardenin Superunknownin malliin viidenneksi ja siinä on tavoiteltu kai hieman tuon aikakauden norjalaisen mainstreamblackmetallin sfäärejä, kun kitarat sanovat tsäbä-tsäbä-tsugu-tsugu ja vokalisti larppaa kuiskaten kiven takana kotimikron ja modeemin kanssa. Tämän osion otsikossa mainittu Göran-laina löytyy tästä biisistä, pariinkin otteeseen. Se taitaa oikeastaan kuulua kertosäkeeseen, voi ristussaatana. Käsi hakeutuu otsalle, mutta on vaikea erottaa johtuuko se päänsärystä vai myötähäpeästä. Kuudennessa biisissä onnettoman paska laulaja yrittää ylittää kykynsä, epäonnistuen kammottavasti. Sanoitukset kertovat ilmeisesti siitä, kun kolme biisiä sitten jättänyttä tyttöä (tai poikaa) vikitellään takaisin. Sanoitukset ovat melko kornit, mutta tuovat yllättäen mieleen sen vanhan Varjon biisin, joka kertoo siitä kun kitaristi repi peukalonsa kitaran kieliin jollain keikalla ("Ja eräs viulisti viiltää kätensä haavoille..."). Sanokaa mitä sanotte Maj Karmasta, mutta kyllä jopa Ylpön "Tuokaa malja, sydämeni vuotaa verta" on vähemmän paska laini kuin Faken "Sinä olet heikko kohtani mun / pii-

The many faces of ~~death~~ FAKE

DIY? 19 mk 2 €

kin isket rintaani ja kaadun"-riimittely. Nyt shut the fuck up eli turpa vitun kiinni, senkin saatanan finninaama ja seuraava biisi soimaan.

Seitsemännessä biisissä (Elämä) Uniklubi on matkustanut ajassa kymmenen vuotta taaksepäin Tampereelta Salo... Espooseen. Tai toisaalta tän biisin parempi kuvaus oiskin Metallican One XL5:n esittämänä suomenkielisenä versiona (sanat ja sovitus: Heikki Harma). Tän slovarin jälkeen tulee toinen slovari (Ikuiset ystävät) heti perään ja siinä on jo ainakin kaksi slovaria liikaa, saatana! Yhdeksäs biisi (albumiversio Mustasukkaisuutta-kappaleesta - ei kyl tiedetä mitä muita versioita on mahdollisesti olemassa) on vissiin ekan Rasmuksen levyn inspiroima funk-kitaroineen ja Roxette-laulumelodioineen. Toisaalta kyllä Kalle Aholan läsnäolokin tuntuu aika vahvasti tässä kohtaa. Voi vittu että osaakin vituttaa koko vitun ysäri taas saatana. Kymppibiisi (Jos uskot unelmaan) on aika yllätys: yksi Sekasortocoverikin löytyy. Ei sääntöjäää, vitun äpärääää, ei voi rajoja kukaan sulle asettaaaa! Vittuuuu! Äpäräääää! Kypäräääää! Yhdestoista biisi, Juanita, on viimein se, joka räjäyttää potin aivan täysin ja asunnon täyttää täysin hillitön naurunmekkala. Biisi on nimittäin kirjoitettu tankero-espanjalla ja on muutenkin aika hemmetin korni plöttö. Soitimme kappaletta eräälle espanjaa äidinkielenään puhuvalle Make It Look Like An Accident -avustajalle ja hänen kiihtynyt reaktionsa [tähän jäljennetty ulkomuistista -toim. huom.] kertoi tarpeeksi biisin lyyrisistä ulottuvuuksista: "Hei karvaranne, tuo sitä cervezaa, tico tico! Nyt on bailando! On se saatana kummaa kun ei nää mokkakikkelit opi suomea vaikka joka vuosi tullaan tänne. No, hop hop! Saako sitä saatanan kaljaa vai ei?" Accident kiittää.

Kahdestoista, eli kolmanneksi viimeinen kappale, Satelliitti on yhtä paska kuin Yön vastaava. Sanoitukset kertovat ilmeisesti polttopallon pelaamisesta. Sekin oli kyllä yks niin saatanan raivostuttava "urheilulaji" ettei mitään tolkkua. Tuntemukset polttopalloa kohtaan on about samat kuin Kauko Röyhkän Cooperin testistä kertovassa kappaleessa. Laulun melodia on hidastettu versio Movetronin Romeo ja Julia -hitistä. Kappale numero kolmetoista, Tämä tunne, on joku voimaballadi (aatelkaa nössöversiota Klamydian Pohjanmaasta). Sanoitusten perusteella teema vaikuttaa vähän siltä, että runkataan koko yö nukkumisen sijaan. "Tämä tunne minut tappaa / se on kaunis mutta vaarallinen". Ei kauheasti kyllä nyt innosta tää aihe. Viimeisessä biisissä pistetään taas isompaa vaihdetta silmään, kun Faken geneerinen Radio Rock 4/4-suomirock jyllää molemmista kaiuttimista virheettömänä stereona. Onnettomia riimejä ja jokaisessa rivissä venytetään viimeistä sanaa-aa-aa-aaaaaaa. "Pysähdy ja tartu hetkeen / kyllä huominen tulee aikanaan / drink and be merry / for tomorrow you may die / ja niin edellee-eee-ee-eee-eeeeeen". Press the eject and give me the seeree, sanos Bauhaus. Mut ei, vielä pitää katsoa tän extramultimediat! Video ollaan kyllä katsottu, mutta CD:ltä löytyy sen lisäksi myös jotain biografiaa ja haastatteluvideota, jossa pojat mm. kokoavat legoja ja siansilmäinen laulajakitaristi Petteri "Pete" Murto (nykyään Automatic Eye -yhtyeen siansilmäinen laulajakitaristi) ennustaa tulevaisuutta, joka Faken tapauksessa voi johtaa vain Amerikkaan ja listaykkösiin listaykköstenperään. Lisäpisteitä tulee vielä CD-ROM-videoiden tulitikkuaskimaisesta koosta, jossa video on jo valmiiksi pikselöitynyt, ettei varmasti sais mitään tolkkua, jos tän laittais Youtubeen. CD-ROM-osalla on kyllä pelkkää asiaa ja tekisi mieli copypasteta se suoraan tähän artikkeliin, muttei kyllä jaksa

FAKE
Internet-rakkautta

Columbia

Teini-ikäisistä kaveruksista koostuva Fake on saavuttanut maineentynkää Jyrki Hit Challenge -kisan voitolla, mutta Internet-rakkautta -albumista päätellen bändi on päässyt pitkäsoiton tekoon aivan liian varhain. Fake on kiinnostava kuin poikapuolinen Tiktak.
Yhtyeen aikuisrockin teiniversiossa on lievää hard rockistakin riffailua, jonka "rajuus" on pahimmillaan sukua Jussi Niemen jyystävällä kitaroinnille Matti Nykäsen levyillä. "Mä oon sun Göran Porvali, sä oot mun Linda Brava" on Internet-rakkautta ajankohtaisimmillaan, mutta iltapäivälehtien uutisoinnista päätellen kiihtyvä aikamme muuttaa nokkelimmankin oivalluksen vanhentuneeksi alta bitin.
Fake on mitä todennäköisesti tehnyt Internet-rakkautta vilpittömän innostuksen vallassa. Lopputuloksena on musiikkia niille hädintuskin toisella kymmenellä oleville tytöille ja pojille, jotka harkitsevat kasvamista Nylon Beatin diggaamisesta rockin pariin.

(Soundi 12/1999) ★ PERTTI OJALA

nähdä vaivaa enää. Ottakaa itse selvää, senkin pervot. Espoon kirjastosta löytyy kyllä bändin koko tuotanto. Sen verran voidaan vielä paljastaa, että pitkäsoiton kiitoksissa mainitaan mm. Molli-Olli ja Joonas Hytönen.

Siansilmä vuonna 1999... ...ja 10 v. myöhemmin.

Fake hajosi vuonna 2001 ja bändin jäsenistä tosiaan ainakin Petteri Murto on sittemmin jatkanut musiikkimaailman kiusaamista olemassaolollaan. Automatic Eye on vuonna 2005 perustettu bändi, joka soittaa ujosti emo- ja stadionrock-vaikutteista meikki-rannenauha-jonenikula-radiorokkia. Sanalla sanoen sitä samaa paskaa, mitä Anttilan alennuslaarit ovat jo muutenkin tupaten täynnä. Paskuuden suosta keskinkertaisuuden suohon on Peten tie käynyt, hyvä hyvä. Ja nyt kun päästiin viimein 2000-luvulle ja olemme jo käsitelleet henkisen salolaisuuden, voimme ottaa käsittelyyn henkisen 90-lukulaisuuden, jota edustaa

KMA

"Ei todellakaan wackkii vaan ehtaa hittii!"

Siinä missä Panic IC on lopputulos teini-iässä tapahtuneesta Rage Against The Machinen ja Marilyn Mansonin kuuntelusta, KMA:n kaltaiset asiat syntyvät, kun teini-iässä Panic IC:tä ja sitä yhtä Apulannan läpällä tekemään rapbiisiä kuunnelleet helsinkiläiset nuoret miehet (kyllä, tällaiseen paskaan pystyvät yleensä vain testosteroneissaan uivat nuoret miehet) perustavat aikuisuuden kynnyksen ylitettyään ihan ikioman pomppumetallibändin. KMA:n kokoonpano: Daruden levyillä Luzid-nimellä räpännyt Toni "Lumooja" Lähde (MC), Harto "HC" Luomanen (basso), Jaakko Luomanen (kitara) ja Oze Vilmunen (rummut). Joissain biiseissä mukana on myös Fintelligensin DJ Ewok, eli kovaa porukkaa kautta linjan. Bändi julkaisi vuonna 2001 kaksi sinkkua ja vuonna 2002 muutti logonsa sekä julkaisi yhden pitkäsoiton ja kaksi sinkkua. Keikkoja heittivät mm. Radiolinjan DJ Esko -kampanjan mainostilaisuudessa. Tämän jälkeen bändi potki turkulaishelsinkiläisen räppärin pihalle, hankki tilalle pitkätukkaisen laulajan (Tom Henriksson, tuttu mm. Deaf Penalty -bändistä) ja alkoi soittamaan Heaven 'n' Hell -nimellä sankariheviä. Eli about sama meininki kuin Amoralilla, joka soitti ensin paskaa death metallia ja sitten vaihtoi rahankiilto silmissään laulajakseen Ari "Hevi-Ari" Koivusen Idolsista sekä muutenkin muutti linjansa enemmän Kotiliesi-metallin suuntaan. Make It Look Like An Accidentin tiedossa ei ole, onko KMA "nokkela" väännös kooma-sanasta, vai tarkoittaako se esim. Kikkeli Mun Anaaliin tai Kiss My Ass.

KMA - Pommeja CD-single (Universal 2001)

Tää on nyt sitten se Suomen oma Limp Bizkit. Äärimmäisen tarpeellinen lisä paskojen, ylihypetettyjen bändien listaan. Tällä singlellä on neljä versiota samasta biisistä ja nimibiisin musiikkivideossa esiintyivät mm. Karita Tuomola sekä hyvin paljon Ultra Bran rumpalilta näyttänyt rumpali. Jonkun huhun mukaan se olikin se, mutta leikitään nyt että KMA:n rumpali Oze myös soittaa levyllä rumpuja. Ensimmäinen versio biisistä on albumiversio, eli kolme minuuttia kamalaa paskaa, jonka kertosäkeessä hoetaan sademiehen tavoin "pommeja / on aika pudottaa pommeja / pommeja / on aika pudottaa pommeja" ja niin edelleen. Hyvin se Lumooja lumoaa - riimit nousee kuin

Temonen nostaa selkeäksi Apulannan voitoksi viime vuosikymmenen puolivälissä kuohuneen soittolistataistelun. Silloin vielä lähes totaalisen tuntematon yhtye pääsi mukaan television listaohjelmaan ja ilakoi asialla koko ohjelma-ajan edestä.

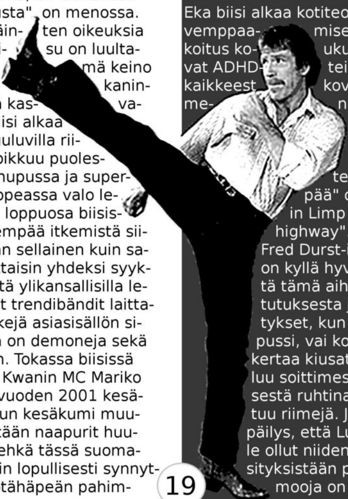
-Nyt kun katsoo asioita taaksepäin, jollain tasolla se, mitä me silloin siellä mesottiin, on mahdollistanut vaikkapa sen, että KMA tai Fintelligens soi tällä hetkellä radiossa.

peenis voimakkaasti roiskien. Toinen versio on ihan samanlainen kuin ekakin, paitsi että tässä on kyllä Molli-Ollin samplelerput kovilla, kun taustalle on lisäilty randomisti jotain markan trancea. Kolmas versio on pidennetty versio jo muutenkin ylipitkästä tokasta versiosta. Nelosbiisi on instrumentaali, joka on lottoarvonnan taustaksi ihanteellinen - sekin on ihan hirveää paskaa. Hermot menee, vitun rankkaa, seuraava.

KMA - Julma maailma CD-single (Universal '01)

Tämän sinkun kannessa on kuva jostain eläinkoelaboratoriosta, jossa pupuja on rivissä kaulastaan laatikkoon kahlittuina, eli luultavasti kosmetiikan alan "tutkimusta" on menossa. Itse biisissä ei käsitellä eläinten oikeuksia lainkaan, joten kansiratkaisu on luultavasti vain graafikon keksimä keino rahastaa kettutyttöjen ja kaninrehua syövien hippien yhä kasvavaa asiakassegmenttiä. Biisi alkaa KMA:n parhaimmistoon kuuluvilla riimeillä, "Mun lökäpöksyt roikkuu puolessa tangossa / pää paidan hupussa ja superstarit kuluttaa tellusta / hopeassa valo leikkii alahuulen korussa" ja loppuosa biisistä on vieläkin itsekeskeisempää itkemistä siitä, että maailma ei olekaan sellainen kuin saduissa ja tarinoissa. Ehdottaisin yhdeksi syyksi maailman tilaan sitä, että ylikansallisilla levy-yhtiöillä itseään myyvät trendibändit laittavat biiseihinsä tuotemerkkejä asiasisällön sijaan. Noin muuten biisissä on demoneja sekä Lumooja ja XniksuX silleen. Tokassa biisissä (Kuuma kissa) Lumooja ja Kwanin MC Mariko ovat silleen Radio Mafian vuoden 2001 kesäkumibiisissä. "Täytetään sun kesäkumi muutamalla tuumalla / herätetään naapurit huutamalla." Mariko saavutti ehkä tässä suomalaisen tissiperseblingblingin lopullisesti synnyttäneessä biisissä sen myötähäpeän pahimman aallonpohjan, jota kyllä tavoiteltiin jo siinä vaiheessa, kun Kwan mainosti musiikkivideollaan puolustusvoimia teineille. Edes rapuraa seurannut roskadance-ura ja televisiossa puolipukeissa keikistely ei ole herättänyt yhtä paljon halua olla tietämättä koko ihmisen olemassaolosta mitään. Onneks ei ollut kolmatta biisiä tai remixejä ja kaikki keskenään silleen. Muista KMA:n videoista poiketen Kuuman kissan livevideo löytyy edelleen internetistä, kiitos YLE:n Elävän arkiston. Yleisöä on noin 15 ja esiintymisaika on noin klo 12.00 tiistaina. Ei siinä mitään, hyvä biisi vaatii hyvän videon. Vitun kiihottavaa, seuraava.

KMA - Ääripäät CD (Universal 2002)

Eka biisi alkaa kotiteollisuusmaisella kitaranvemppaamisella, jonka on ollut kai tarkoitus koukuttaa levyä esikuuntelevat ADHD-teinit heti ensisekunneista kaikkeest kovimpien jätkien possen menoon, niinku tiätsä. Kun itse biisi viimein alkaa, meininki on just niin mallcorea kuin voi kuvitellakin. Ilmaisu "ole jääräpää" on melkein yhtä raju kuin Limp Bizkitin "my way or the highway". Myös vitun ärsyttävää Fred Durst-imitaatiota löytyy. Tämä on kyllä hyvä biisi siinä mielessä, että tämä aiheuttaa heti kovimmat vitutuksesta johtuvat ohimoiden tykytykset, kun säkeistö "olisinko heittopussi, vai koulukiusaaja / mut monta kertaa kiusatut saa säälipiirasta" kuuluu soittimesta. Kas kun ei yksisilmäisestä ruhtinaasta ja makukortsuista tuu riimejä. Jotenkin vähän herää epäilys, että Lumooja ei todellakaan ole ollut niiden kiusattujen joukossa käsityksistään päätellen tai sitten Lumooja on oikealta nimeltään Val-

hettelija. Jo pelkkä termin "säälipiiras" käyttäminen osoittaa helvetin huonoa makua, jolle edes Pink Flamingos -elokuvan ystävä ei jaksa hymähtää. Tokassa biisissä (Kädet ilmaan) neuvotaan nostamaan kädet ilmaan ja muuttamaan maailmaa parempaan suuntaan. Voikin hyvin kuvitella, miten tämän bändin fanit noudattavat neuvoa joka viikonloppu tilatessaan lähiräkälän tiskillä olutta. Parempi maailma, brought to you by Universal. Kolmosbiisi KNS, eli Kaljaa Naamaan Saatana, jatkaa hyväksihavaittujen kolmikirjaimisten lyhenteiden, kuten SKJ, VKS ja ZOG, linjaa. Vitun rankkaa, seuraava. Lieskat roviollani (eli Rieskat loviollani) on neljäntenä biisinä levyn eka slovari. Lisää määkimistä siitä, miten oikea maailma ei muistuta tarpeeksi Ducktalesia. Lumoojan ääni vituttaa aiempaa enemmän tässä biisissä, kun markan ambientit taustalla jättävät enemmän tilaa sooloilla vokaalien suhteen. Vitun psykedeelistä, seuraava. Viidentenä biisinä on jo tuttu Julma maailma, joka on yhtä paska kuin sinkullakin. Kuudes biisi, Kaukana kauniista, tuo rankan hc-räpänderin sekaan aivan erityisen kamalaa Don Huonot -paskaa, josta Kalle Ahola voisi todellakin olla kateellinen. Biisi kertoo siitä, kun Lumooja iskee jonkun naisen baarissa ja sitten aamulla haluaa pimusta eroon ennen kuin hän rakastuu Lumoojaan palavasti. Sillä sehän on ainoa mahdollinen lopputulos uskomattomasta sekstailusta läpi yön (suomeksi kännistä söheltämistä viisi minuuttia ja spermat lakanoille). Lumoojan sydän sykkii vain Lumoojalle, kylhän sä tiiät.

Seitsemäs biisi on nimeltään osuva arvioijaduon tuntemuksiin nähden: Mä en haluu. Biisi kertoo sanoitusten perusteella siitä, kun Lumooja sitten seuraavana viikonloppuna törmää vanhoihin hoitoihin ja ne haluaisivat totta kai heti kesällä naimisiin ja kaksitoista lasta ja näin, mut Lumooja haluu olla vapaa, kylhän sä tiiät. Ni paree vaan katella seiniä ja olla näkemättä koko ihmisiä, ettei vaan tuu sormusta sormeen ja hommat mee ihan daun, junou. Gimmelin Etsit muijaa seuraavaa kertonee Lumoojasta. Vitun kamalaa, seuraava. Kahdeksas biisi viimeistään pilaa viimeisetkin rippeet ilosta ja elämänhalusta, jos niitä on jostain syystä jäänyt jäljelle tähän saakka. Huonompaa valintaa Hassisen Koneen Levottomat jalat -biisin esittäjäksi kuin KMA tuskin on vielä keksittykään. Vitun hirveää, seuraava. Yhdeksäs biisi, Tää on se hetki, kertoo siitä, kun ollaan sadesäällä kämpillä ja juodaan viinaa. Just sitä asiaa siis, mistä me halutaankin kuulla pomppuhevibiisejä. Kymppibiisissä putoaa pommeja, mutta viidettä kertaa ei tänään kyllä todellakaan kuunnella tota biisiä. Skip. Yhdestoista biisi, Tyylit luodaan, käyttää Avaimen (eli nykyään Asan) ekalta levyltä tuttua hoppipää-termiä, joka on yksi typerimmistä jonkin tietyn musiikkityylin harrastajan kutsumanimistä, mitä suustaan voi päästää. True till death ja silleen, kylhän sä tiiät. Vitun kiinnostavaa, seuraava. Kahdestoista, eli toiseksi viimeinen, biisi on nimeltään Oot ilmaa ja se kuvaakin hyvin tuntemuksiamme

KMA kiistää haastatteluissa ja biiseissään edustavansa numetalia. Tyylit luodaan -biisissä sanotaan, että "Jengi vertaa jenkkipaskaan joka hengenvedolla, ei tahdo myöntää et ollaan aitoja". Meininki on siis, että he ovat aitoja ja muut eivät ole mitään. He eivät ole numetalia, muut ovat. KMA:n albumi on kuitenkin nykytilanteen valossa ihan selkeää numetalia ja kahden singlen jälkeen ilmestyneet lauluosuudet haiskahtavat Linkin Parkilta. Ääripäät-albumi sisältää tasan neljä hyvää biisiä. Jos omistat singlet, en näe mitään syytä albumin ostoon. Parempaa onnea ensi kerralla, nyt albumi on yllättävän epätasainen ja hienot hetket jäävät vähiin.

http://www.findance.com/arvostelut/3074/kma-aaripaat

koskien KMA:ta. Biisi sisältää geneerisiä hard rock -riffejä ja MC Nikke T/Rapatti -tyylistä räppiä. MC Nikke T sentään ryhtyi jossain vaiheessa tekemään ihan oikeaakin hip-hoppia, ne Ritarikunnan levyt ei meinaan oo ees paskoja (t. JK - AK ei varmaan tykkää siitäkään, kun se aina venkoilee että kaikki 70-luvun jälkeen tehty musa on ihan paskaa). Kolmastoista biisi on vihdoin ja viimein viimeinen, nimeltään Pieni ihminen. Tämä on taas joku paska Don Huonot -slovari, jonka ainoa aikaansaannos on se, että nyt päässä soi se Pyhät Nuket -biisi, missä lauletaan "hei pieni ihminen". Kiitti vaan. Julkaisisikohan muuan Tero Koski (Kosken Tero) tästä uusintapainoksen vinyylinä, on niin vitunmoista tuskaa ja ahdistusta?

KMA - Lieskat roviollani CD-single (Universal 2002)

Ja taas ollaan rieskojen parissa. Tässä vaiheessa HC:n nimi oli jo vaihtunut takaisin Hartoksi. Ei vissiin ollutkaan kovin harkkorea soittaa KMA:ssa. On vähän epäselvää, ilmestyikö tämä sinkku ennen pitkäsoittoa vai sen jälkeen, mutta ehdittiin jo kirjoittaa arvio tuosta pitkäsoitosta, eikä aleta enää vaihtelemaan näiden

järjestystä. A-biisiä ei jakseta kuunnella, koska on jo ilta, mutta B-puolen biisi pitää kai silti soittaa edes kerran läpi. Se kyllä kieltämättä korpeaa ihan kunnolla, biisi nimittäin on KMA:n cover Prodigyn Voodoo Peoplesta. Onneksi sentään instrumentaali. Tämä on silti aivan kamalaa paskaa, koska jungle ei nyt vaan käänny kauhean hyvin pomppuheviksi. Jos haluaa kuunnella Prodigya kitaroilla, niin niitä löytyy ihan Prodigyn levyiltäkin. Haistakaa KMA paska.

KMA - Levottomat jalat CD-single (Universal 2002)

No tämä nyt sentään ilmestyi vasta Ääripäiden jälkeen. Ei vaan oikein tule mieleen, että minkä helvetin takia. Tai Universalin rahastushan siinä viime kädessä on taustalla, mutta miksi joku haluaisi kuulla huonoja covereita Ismo Alangon biiseistä enää yhtään enempää sen kamalan Sielun Veljet -"tribuutin" lisäksi? Jännänä (hyvin jännänä) yksityiskohtana tässä ja edellisessä sinkussa on molemmissa merkitty vierailijaksi joku tyyppi, joka hoitaa laulamisen. Eli ilmeisesti Lumooja osaa lumota vain ja ainoastaan ontuvin riimein. Ei kauheen lumoavaa toimintaa tollanen. Vai oisko syynä vaan se, että Limp Bizkitin sijaan Linkin Park on parempi apinointikohde? Koska tämä biisi on jo kertaalleen kuultu pitkäsoitolta, varaamme oikeuden pistää poikki heti kun alkaa vituttaa niin että näkyy vain punaista - eli noin 30 sekunnin kohdalla. Se siitä, KMA on kuollut, kauan eläköön joku muu paska bändi.

KMA:n ja sen jonkun muun paskan bändin (Heaven 'n' Hellin) lisäksi kielisoitin-ekspertit Harto ja Jaakko soittivat myös jossain Under Her Black Wingsissä, jossa oli valitettavasti mukana myös pari tyyppiä Down My Throatista (joka oli ehkä ainoa hyvä jenkkityylistä hupparicorea soittava bändi tässä maassa). Ainakin Down My Throatin Real Heroes Die on edelleen helvetin kova levy, joka kelpaisi hyllyyn kyllä vinyylinä, jos vain jostain saisi. U.H.B.W. tosin taisi soittaa metalcorea, joka on about poikkeuksetta aivan kamalaa paskaa (vähän niinkuin saksalainen black metal). Harton muihin meriitteihin kuului jonkun SubTV:n erotiikkaohjelma Touhutipan juontaminen ("Yleensä fiksun oloinen Veitola vaikuttaa pitkästyneeltä, Luomanen puolestaan lähinnä hörähtelee ja tiirailee salaa Veitolan rintoja." -Katariina Kyrölä, Turun Ylioppilaslehti) ja se, että se on kuulemma shoppailtu jonkun helsinkiläisen hardcore-bändin seiskan takakannen crew-kuvasta pois. Lähteemme ei tietänyt asian oike-

KMA:n kakkossingle Lieskat Roviollani on vielä huonompi mitä ensimmäinen Pommeja. Yhä enemmän ihmettelen miten KMA on saanut itselleen levytyssopimuksen. Suomesta löytyy kymmeniä parempia bändejä kuin KMA. Lieskat Roviollani on akustinen rapbiisi, jossa ei ole oikein mitään ideaa eikä sanottavaa. Mukana ei ole olenkaan Pommeja singlen pomppumetallimeininkiä, mikä kylläkin on positiivista koska kertoo se sentään sen, ettei bändi ainakaan koko ajan toista itseään. Singlen kakkosraitana oleva Prodigyn Voodoo People on instrumentaalibiisi, joka on soitettu aika nu-metaltyyliin ja on niin ala- arvoinen, että ei voi kuin ihmetellä miten se on päästetty levylle asti. Tylsä.

http://www.noise.fi/levyarvostelut/?id=148

aa laitaa, mutta Make It Look Like An Accidentin linjaan kuuluu, tarun ja totuuden ollessa ristiriidassa keskenään, julkaista se hauskempi versio tarinasta. Se siitä sitten, nyt on 90-luku viimein kuollut ja kuopattu. Paree ois, ettei yksikään tässä artikkelissa käsitellyistä bändeistä tee comebackia. Jos tekee, niin ei kyllä uskalleta enää ottaa käsittelyyn muita näitä paskuuksia. Kiitos ja hyvästi. (AK & JK)

KMA:n Ääripäät-albumi on menestynyt yllättävänkin heikosti eikä tilannetta paranna se, että yhtye julkaisee singlenä albumin heikoimman biisin. Kyseessä on cover **Hassisen Koneen** Levottomat jalat -klassikosta, joka ns. raiskataan levottomaan numetal-muotoon. Lumoojan räpit ovat vielä ihan ok:t ja lopussa kuultava konekohta jopa miellyttää, mutta kokonaisuutena biisi on tökerö, sekainen ja **R.Toropaisen** välivokaalit osaavat ärsyttää. Myös kertosäe on epäonnistunut. Mitähän **Ismo Alanko** sitten miettii tästä coverista?

http://www.findance.com/arvostelut/777/kma-levottomat-jalat

Kuukauden iljetys: Olli Oikarinen
Geburtstag: 1976, Nastola
Spitzname: Molli-Olli

Meidän piti alunperin ohittaa Molli-Olli vain muutamalla maininnalla Panic IC -jutussa, mutta tutkittuamme hieman tämän ns. "moppitukan" vaiheita, tulimme siihen tulokseen, että Olli vaatii ihan oman henkilökuvansa Ees paska ei oo näin paskaa -artikkelisarjaamme. Ei tule mieleen kovin montaa muuta suomalaista, jotka pelkällä olemassaolollaan kiteyttävät pystyyn nostetun paskapökäleen näin hyvin, niin sisäisesti kuin ulkoisestikin. Edes nykyisillä vastineillaan (Johanna Tukiainen, Timo Teija Anneli Mikkonen) ei ole tarpeeksi hyviä kortteja voittaakseen Olli ruskean värisuoran.

Aivan aluksi Molli-Olli siis puuhasteli bändihommien parissa ja ohjelmoi MBnetiin turhanpäiväisiä tasohyppelyitä sekä nopeustestejä (joissa pystyi "pelaamaan poliitikkoja ja Panic IC:tä vastaan"). Televisioura aukeni Ollille vuonna 1998 Jyrkissä, kun Olli oli jossain festa-

reilla häiriköinyt tuottaja Pizza Pekkarista ja Panic IC oli käynyt vähän kiekumassa matafakaa paikan päällä, jolloin Olli oli hyvän kokoomuslaisen tavoin käyttänyt kaiken aikansa verkostoitumiseen. Olli pääsikin sitten Jyrkiin juontajaksi ja melko mielikuvituksköyhien pilipalitunnareiden säveltäjäksi. Jyrkin juontajana toimiessaan Olli harrasti lähinnä haastateltaville yhtyeille vittuilua, mikä olisi ollut ihan tukemisen arvoinen toimintatapa, ellei Olli olisi omien mieltymystensä perusteella harjoittanut myös päinvastaista toimintaa. Esimerkiksi Youtubesta löytyvässä gospelbändi Bass 'n Helenin haastattelussa vuodelta 1998 Olli kehuu bändin linjaa ja vielä lisää, että he uskovat juuri siihen, mihin kuuluukin uskoa. Tästä voinee vetää johtopäätöksen, että Olli on ihan samanlainen mulkku jesus people kuin kaikki muutkin kristityt.

Jyrki lopetti kuuden vuoden jälkeen vuonna 2001, jonka jälkeen Olli on mm. juontanut missikisoja vuonna 2002 ja ollut Kokoomuksen kansanedustajaehdokkaana vuonna 2003. Ollin vaaliteemoja (Helsingin Sanomien vaalikoneen vastausten mukaan) olivat tällöin mm. tuloerojen kasvattaminen, talouskasvun edistäminen, terveydenhuollon yksityistäminen, verojen vähentäminen, osinkojen muuttaminen verottomiksi, sosiaali- ja työttömyysavustusten jakoperusteiden kiristäminen sekä poliisien voimavarojen ja valtuuksien lisääminen. Ainoastaan aborttien ja maahanmuuttajien vastustaminen puuttuukin siis tästä listasta. Erityisen hieno Ollin työttömien vastaisesta agendasta tekee sen, että hän kehoittaa ihmisiä menemään oikeisiin töihin ja itse on tienannut aikuisiällään leipänsä kaivamalla nenäänsä televisiossa, myymällä samplekorppuja (tsekkaa ilmot) ja Panic IC -tabulatuureja(!) internetissä ja ylläpitämällä liekkipieru.com-nettisivua (josta pystyi tilaamaan liekkipieru.com-logon kännykkään ja samalla logolla varustetun huumori-T-paidan). Kyllä kuulostaa raskaalta duunilta, jota pitää tehdä selkä vääränä, eikö vain?

Samoihin aikoihin missijuontojen aikaan Olli rakensi yhdessä Remontti-Reiskan kanssa itselleen kartanoa Espoon hienostoalueelle, jota näytettiin siinä Remontti-Reiskan tv-ohjelmassa (Asuntomarkkinat tai jotain sinne päin), mutta tarina ei kerro valmistuiko se pytinki ikinä. Ei kyllä yhtään surettaisi, jos Olli olisi keskeneräiseksi jääneestä talostaan miljoonaveloissa jossain yksiössä Kalliossa. Ollilla oli myös vuonna 2003 kasassa O-nimellä toiminut oikeistolainen rock-bändi, jonka tuotoksia ei onneksi ikinä kuultu. Ollimaiseen tapaan Olliaei bändiä nimettäessä kiinnostanut ollenkaan se, että Suomessa oli tuossa vaiheessa toiminut jo vuosia samalla nimellä eräs black metal -bändi, jolla oli jo julkaisujakin vyön alla, kun Ollin O vasta viritteli soittimiaan. Jos Ollin olemassaoloa kaipaa jostain syystä, niin ohessa on Ollin kuva Hel-looks.comista vuodelta 2006 ja Ollin voi vaikka tilata juontokeikalle jonkun tanssilavan RAC/nazipunk-keikalle Crazy Diamond Oy:n kautta. Löytyypä Ollin toiminimen osoitekin Yritystelestä (ja ihan googlella, millä me se löydettiin), eikun tilaamaan siltä jotkut vitun komeet intter netti sivut tai kännykkä logot. Rock on rajaton riemu ja silviisii!

Parhaat kommentit Ollin nettisivujen vieraskirjasta:

make - 04/30/00 12:32:07 - Comments: sit kun sä leikkaat rastat pois niin ootko harkinnu irokeesiä?

KiLLaH-BaBe- - 06/18/00 11:26:36
Comments: ollilt ei tuu spermaa,ni pitää vappu spreillä leikkii...

Panic I.C. myöntää, että yhtyeen asenne ei välttämättä miellytä kaikkia. Mutta ei se mitään. Vaikka bändi pääsikin uransa alkuun kohtalaisen vaivattomasti, on se valmis tekemään tosissaan töitä tulevaisuuden eteen.
- Meille ei ole kasattu mitään paineita siinä mielessä, että nyt katsotaan mitä ensimmäinen levy myy. On hienoa, että levy-yhtiökin on kelannut sen, että tämä ei ole mikääm hittijuttu. Annetaan bändin tehdä rauhassa työvoittoa ja julkaistaan vielä pari kolme levyä. Ei ole sitä jännitystä, että saadaanko tehdä toinen levy, koska siitä on jo puhuttu.

Soundi 2/1998

deepjoe - 10/27/98 08:57:34 - Comments: ime olli tuohitorvees

Kike - 06/13/99 07:13:22 - Comments: toi sampledis-keillä rahastus on kyl aika törkeetä

mandi - 07/23/99 20:11:11 Comments: mulla on kakkahätä

Jukka Vuorio - 07/28/99 07:37:58 Comments: moi. löysin ollin tekemän pelin jostain pelisivulta, missä oli shareware pelejä downloadattava-na. olin ihan, että eihän tää voi olla SE olli. mutta olihan se. onko pa-nic ic mitään sinne päinkään kuin bloodhound gang? toivottavasti. osoitteesta www.aurinko.net kannattaa käydä lukemassa tekemäni haastattelu tehiksen otosta. se on siellä varmaan 29.7

LOFTUS - 10/10/00 06:21:37 - Comments: Olli oot ihan rasvainen wookie!

tove - 01/20/00 15:18:36 - Comments: pliiz olli mailaa jos sun isoil-ta kiireiltäs vaan ehdit mä oon niin hulluna suhun et tekisin AIVAN mitä vaan et sä olisit mun ystävä

HATE ME - 05/22/00 16:34:15 - Comments: Olli ala kuuntelemaan BODOM:ia!!!

(AK & JK)

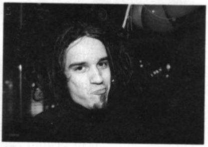

MBnet

Etusivu | Lehti | Pelihalli | Hyöty | MBinternet | Ajanko

Avain: Salasana: >> Luo avain | Hintaseuranta | Tuoteseuranta | Webmail | Nettijat

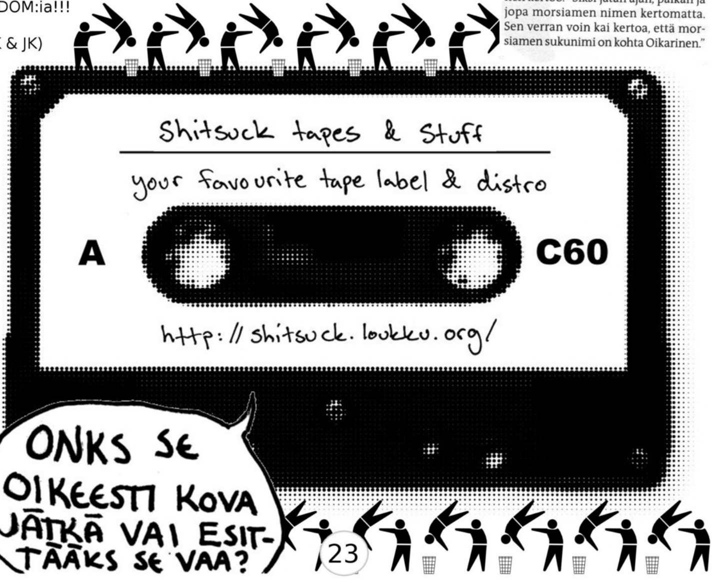
Hakusana: **oikarinen**
Löytyi yhteensä **1** kpl.
Näytetään 1 - 1

Tiedosto	Koko	Päiväys	Kuvaus
NOPEUS.ZIP	228,7 kt	3.2.1998	Nopeustesti v1.0 Tekijä: Olli Oikarinen (Panic I.C.) Testaa nopeutesi tavallisten nappien lisäksi poliitikoilla tai Panic IC:n soittajapojilla. [Apaja / Pelit / PC-Arkisto / Windows 9x -pelit]

Olli Oikarinen

Entisen *Jyrki*-ohjelman juontaja **Olli Oikarinen** avioituu kuun lopulla tyttöystävänsä kanssa. "Haluan pitää häät hyvin pieninä ja neitseellisen intiimeinä", Molli-Ollina tunnettu Oikarinen kertoo. "Siksi jätän ajan, paikan ja jopa morsiamen nimen kertomatta. Sen verran voin kai kertoa, että morsiamen sukunimi on kohta Oikarinen."

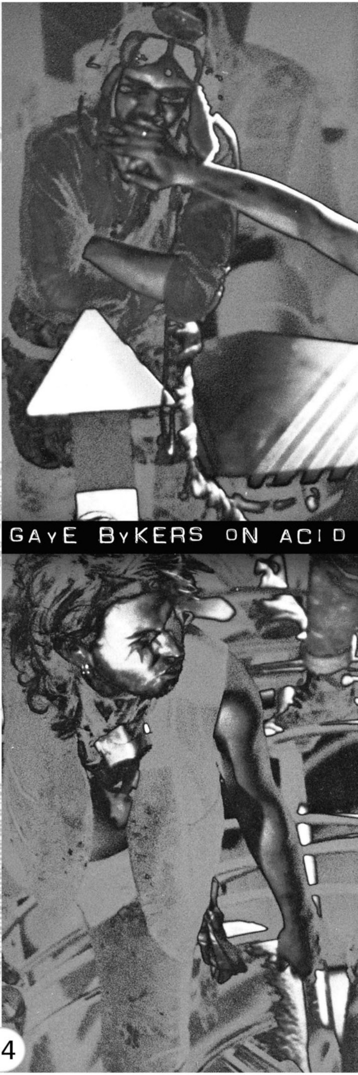
OH GREBO I THINK I LOVE YOU

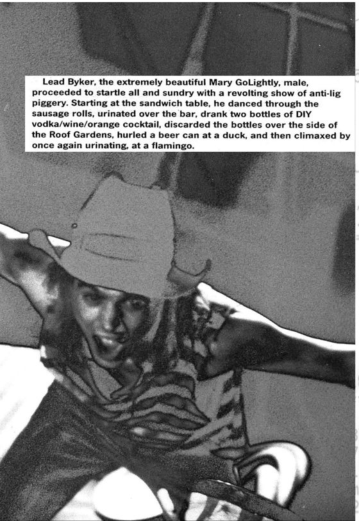
Selailin joskus muutama vuosi sitten Second Hand Swampin alevinyylejä ja bongasin sieltä Gaye Bykers On Acidin Drill Your Own Hole -LP:n eurolla. Bändi ei ollut tuttu oikein millään tasolla entuudestaan, mutta veikeän nimen ja komeiden kansien perusteella päätin uhrata pennoseni joka tapauksessa (sillä reissulla sinne taisi jäädä kaksi samanhintaista Fat Boysin 12-tuumaista, joiden ostamatta jättäminen harmittaa vielä tänäkin päivänä). Kuuntelin LP:n kotona muutaman kerran ja se kuulosti ihan hyvältä räminärokilta, mutta jäi pitkäksi aikaa unohduksiin levyhyllyn syövereihin. Jossain vaiheessa löysin sitten Salon Suurkirppikseltä 1,5 eurolla bändin BBC-livemaxin, joka sekin koki saman kohtalon parin kuuntelukerran jälkeen. Vasta kun joskus 2007 satuin huvikseni selailemaan internetskulia, törmäsin bändin historiikkiin ja sain tietää heidän kusseen silmään aikanaan yhtä jos toistakin musiikkitoimittajaa esittämällä olevansa itä-saksalainen thrash-bändi Rektüm ja tämä sinetöi asian: Gaye Bykers On Acidista on pakko raapia Accidentiin kasaan jotain paskaa.

gaye bykers on acid

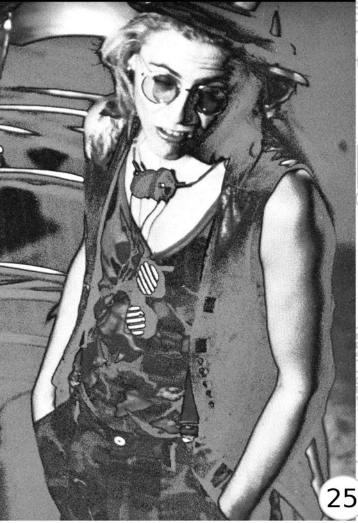
Leicester, Englanti. 80-luvun puoliväli. Punk on tapansa mukaan jälleen kerran kuollut ja house ei ole vielä saapunut maahan. Margaret Thatcher on Iso-Britannian pääministeri, eli asiat ovat juuri tarkalleen niin huonosti kuin ne vain voivat olla. Tällainen paskakaivossa asuminen oli otollista kasvualustaa bändeille ja niinpä vuonna 1984 syntyi tähän maailmaan Gaye Bykers On Acid, jonka debyyttijulkaisu oli vuonna 1986 ilmestynyt Everythang's Groovy -sinkku. Bändin perustivat basisti Ian Reynolds (Robber Byker) ja laulaja Ian Hoxley (Mary Byker, aka. Mary Mary - vähän kuin Samsonin Bruce Bruce), joista Robber oli aiemmin soitellut muutamissa anarkopunk-bändeissä. Kaksikon tueksi bändiin liittyivät rumpali Kevin Hyde (Kev Byker) ja kitaristi Tony Horsfall.

Gaye Bykers oli olemassaolonsa aikana näkyvä osa musiikkilehdistön greboksi ("grease boy") nimeämää sceneä, joka koostui monenkaltaisesta vipeltäjästä, pääasiassa ilmeisesti kuitenkin bikereista. Grebot eivät sinällään olleet mitenkään iso tai merkityksellinen porukka noin niinkuin musiikkihistoriallisessa mielessä, vaan lähinnä kyse oli tyypeistä, jotka pikku pieruissa/piripäissään pitivät keikoilla hauskaa ja pukeutuivat prätkärotsien lisäksi kaikenvärisiin vaatteisiin ja asusteisiin, joita löytyi lähinnä kirpputorien roskiksista. Eräässä Gaye Bykers On Acidin nettisivuilta löytyvässä lehtileikkeessä bändiä kuvailtiinkin Judge Dredd -sarjakuvien aavikko-

DRILL YOUR OWN HOLE

mutanttien musiikilliseksi vastineeksi - ulkonäkö ainakin täsmää Bykersin lisäksi toinen "iso" nimi tuohon aikaan oli Pop Will Eat Itself, joka kyllä vaihtoi nopeasti hauskanpidon synkistelyyn, kun Trent Reznorin Nothing-levy-yhtiö tarjosi sopimusta. Onpa Bomb Everythingkin listattu jossain päin nettiä grebobändiksi. Musiikillisesti grebo oli jossain rockin, psykedelian sekä teknon välimaastossa ja sisällöllisesti bändit peilasivat samaa joka suuntaan naureskelevaa henkeä kuin vaikka Alien Sex Fiend aiemmin sekä The KLF ja Carter The Unstoppable Sex Machine myöhemmin. Suomibändeistä Circle ja Raptori edustavat samaa hassuttelun ja puolitosissaan vittuilun yhdistelmää.

GBOA nauhoitti Everythang's Groovyn julkaisseelle In Tape-levymerkille vielä Nosedive Karma-nimisen EP:n vuonna 1987 ennen kuin levy-yhtiöksi vaihtui isompi Virgin Records kesällä '87, joka luuli kai saavansa uuden Sex Pistolsin riveihinsä. Saatuaan Virginiltä ison ennakon pitkäsoiton nauhotusta varten, Gaye Bykers teki ns. Ulverit ja hassasi rahat johonkin aivan muuhun, tässä tapauksessa lyhytelokuvan tekoon. Tästä huolimatta Drill Your Own Hole -LP kuitenkin ilmestyi marraskuussa 1987. Tämä poiki bändille myös tilaisuuden lämmitellä Motörheadia Hammersmith Odeonilla syksyllä '87 - keikka loppui kesken, kun Lemmyn bändiä katsomaan tullut yleisö alkoi muuttua ärtyneestä raivostuneeksi. Bykersit levyttivät Virginille vielä toisenkin LP:n, kunnes toukokuussa 1989 Virgin ilmoitti sen enempää kiertelemättä kirjeitse bändille, ettei heidän palveluksiaan enää tarvita. Liekö sitten kekeily vai Virginin mielestä liian pieni levymyynti ollut syynä, sitä ei tarina kerro. Aktiiviaikanaan GBOA levytti ja keikkaili myös monilla sivuprojekteilla/salanimillä, ilmeisesti vähän fiiliksestä riippuen. Parhaimmillaan bändi saattoi lämmitellä keikoilla itse itseään: "Gaye Bykers On Acid (UK) with Lesbian Dopeheads On Mopeds (NZ)" tai "Gaye Bykers On Acid with Purple Fluid Exchange".

REKTÜM

Vuonna 1989 Berliinin muuri murtui jyräten yhden naulan lisää Neuvostoliiton arkkuun. Mutta ennen kuin tämä ehti tapahtua, itä-saksalainen thrash-punk-kolmikko nimeltä Rektüm kiipesi muurin yli länteen. Tai siis tuli Unkarin kautta länteen. Tai siis bändi ei itsekään ollut varma. Oli miten oli, pääasia että pojat olivat päässeet valtionterrorin ikeestä turvaan Bristoliin. Koko joukko brittiläisiä (musa-) lehtiä oli valmis tekemään mitä vain saadakseen bändin haastatteluun: Independent, NME, Sounds, Melody Maker... Olisipa jopa John Peel ottanut pojat

BBC:n studioon soittelemaan.

Kaikkien onneksi löytyi myös levy-yhtiö julkaisemaan Rektümin musiikkia, nimittäin Manic Ears Records (tuttu myös mm. Concrete Soxin, Extreme Noise Terrorin, Spermbirdsin ja Sore Throatin julkaisijana). Rektümin ensimmäinen julkaisu firmalle oli Real Horror Show -12" vuonna 1989, jonka jälkeen ilmestyi vielä Sakredanus-LP seuraavana vuonna Manic Earsin alamerkin PSI Records Londonin ensimmäisenä julkaisuna. Täyspitkän ilmestyessä kupla oli tosin jo valitettavasti puhjennut: Manic Earsin pyörittäjä Shane oli erehtynyt paljastamaan asioiden oikean laidan Reading Festivalissa tapaamalleen Sounds-lehden toimittajalle, joka kirjoitti sitten lokakuussa '89 lehteen artikkelin, jossa paljastettiin totuus Rektümista. Ja niin kävi, että Gaye Bykers On Acidista tuli sillä sekunnilla brittiläisen musiikkimedian vihatuin yhtye. Ei välttämättä ollenkaan epätoivottu lopputulos, ottaen huomioon GBOA:n asenteen kaikkia muita paitsi fanejaan kohtaan.

bykers are gaye no more

Vuonna 1990 GBOA julkaisi Rektümin LP:n lisäksi myös omalla nimellään Cancer Planet Mission -LP:n sekä Purple Fluid Exchange -nimellä viimeisen studioalbuminsa, ehtaa dance-musiikkia sisältäneen Pernicious Nonsensen. Pian tämän jälkeen bändi heitti pyyhkeen kehään, ei vähiten sen takia että bändin julkaisujen levittäjä Rough Trade meni konkurssiin jääden Gaye Bykerseille velkaa tuntuvan summan.

Bändin jäsenet hajaantuivat eri suuntiin, laulaja Mary Bykerin suuntautuessa pääasiassa tuolloin pinnalla olleen ysäri-industrialin pariin (tässä haetaan nyt Nine Inch Nailsia ja kumppaneita). Hänen lauluaan kuullaan mm. Pigfacen, Hyperheadin ja jopa Suomen top-listoilla aikanaan keikkuneen Apollo 440:n levyillä.

Rumpali Kev Byker levytti G.R.O.W.T.H.-bändinsä kanssa yhden LP:n melko tylsää teknovaikutteista ysäri-industrialia, jonka oli kai tarkoitus olla jatkoa GBOA:n Cancer Planet Missionilla alkaneelle suunnalle.

Basisti Robber Byker siirtyi elektronisen musiikin pariin, tehden DJ-hommia ("playing dub and jungle records at 33 rpm"), "wonky technoa" Surfingbernard-nimellä ja siinä sivussa kai jotain dokumenttielokuvia. Robber lienee myös bändin jäsenistä ainoa, jolla on oma käyttäjätunnus Wikipediassa. Onpa mies vegaanikin, josta irtopiste tai pari.

Kitaristi Tony lopetti bändihommat tyysin ja keskittyi pääasiassa kuvataiteeseen, jonka parissa hän oli toki GBOA:n aikanakin päässyt puuhastelemaan, nimittäin kansitaiteen muodossa. Intternetskusta löytyy Tonyn taidekollektiivin Liquid Gurun nettisivut (liquidguru.com), joilla on kaikkea mahdollista artsy fartsy -photoshoppailusta musiikkiin, videoihin ja valokuviin.

Onpa muutama kokoelmalevykin tuupattu ulos (vuosina '92, '93 ja '01), jotta bändin nimi pysyy mielessä ja levy-yhtiöt saavat jo moneen kertaan myydyt biisit uudestaan kaupaksi. Myös Lesbian Dopeheads On Mopeds on edelleen kasassa ja soittaa GBOA-tribuuttikeikkoja, mutta Accidentin toimituksella ei ole tietoa, keitä bändissä nykyään soittaa.

Että silviisii tääl meil, mitenkäs teil? Gaye Bykers On Acidilla, Rektümilla, Purple Fluid Exchangella ja Lesbian Dopeheads On Mopedsilla on kaikilla ihan ikiomat Myspace-sivut internetseissä, jos joku tästä pikkukatsauksesta nyt innostui. (JK)

www

http://www.gayebykersonacid.com/

http://www.myspace.com/gayebykersonacid

http://www.myspace.com/wearerektum

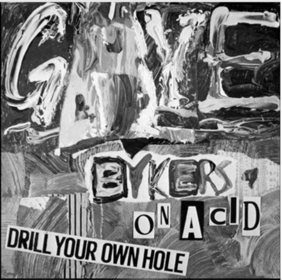
http://www.myspace.com/lesbiendopeheadsonmopeds

http://www.myspace.com/thepurplefluidexchange

Mary: Thing is that was a joke, that was our sense of humour. Gaye Bykers On Acid have got a sense of humour right? I dunno how many people can understand it but Rektum was a good idea 'cos...it's the name &, we got in the Independent, they wrote about it. People in Germany believed there's a band called Rektum. We did an interview the other day on T.V., Anne Nightingale was there & I was saying about this E.German band called Rektum who we're working with & she's going (adopts patronising tone) "I've heard of them." So there is a lot of people who fall for it. And we got the joke in the paper, then the wall came down & it just shows you how close to the issue we were. It was a political thing... & we did that 'cos it was a laugh doing it. And we didn't go into the studio with anyone expecting...like some people expect the Bykers to do poppy stuff 'cos y'know, we have done poppy songs - that's the whole point, no that's not pop 'cos that's fuckin' Rektum! Plus going into a studio with virtually no songs written & actually doing 28 songs. And we like listening to it! So Rektum's just an excuse for getting yr demo done & getting it out yr system. So there is a reason. But the thing is Rektum have moved to Manchester now! We've got a new story to circulate 'cos they're doing a record called'E For East Germany'. They're trying to unify the football teams & the East Germans honestly don't want that to happen. So we've got a bit of a scam going on at the moment but that's just a laugh. Inspiral Carpets are good at that I've noticed recently, scams & such, that's why they're so fuckin' talked about. But the Bykers have always been good scam mongers & good for a laugh. We are quite serious about some things but there's a time & a place for everything.

Repeater Fanzine #1, 1990

Gaye Bykers On Acid - Drill Your Own Hole LP 33 rpm
Virgin, Länsi-Saksa 1987

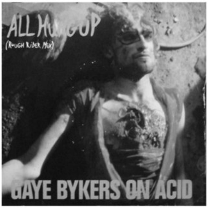
A1. Motorvate
A2. Call Me A Liar (Edgar Broughton Band -cover)
A3. All Hung Up
A4. Zen Express
A5. World War 7 Blues
B1. Git Down (Shake Your Thang)
B2. After Suck There's Blow
B3. So Far Out
B4. Drive In Salvation
B5. T.V. Cabbage

Levy alkaa jollain kolina- ynnä rapinasampleilla, jotka herättävät mielikuvia äänimaisema-osaston dark ambientista (ei ihme, sillä studiossa bändin mukana oli useampikin Psychic TV -tyyppi nappuloita vääntelemässä), mutta sitten peliin tulevat mukaan kitarat ja rockiksihan tämä paljastuu. A-puolen eka biisi Motorvate on aika iisiä altsurokkia, kitarat hieman kiertävät, rummut takovat tasaista metronomikomppia ja vähän vittumaisen kuuloiset vokaalit (vähän Kauko Röyhkän tai Captain Beefheartin tapaan) yhdistyvät stemmakuoroon. Tokana biisinä tulee Edgar Broughton Bandin alunperin levyttämä Call Me A Liar, joka ei Bykersien käsittelyssä ole aivan yhtä jämäkän hevi kuin oritsinaali, mutta hyvä groove biisissä on silti. Vokaalit tuntuvat hieman ohuilta edelliseen biisiin verrattuna, eikä Broughtonin blues-laulun tuskaisuuteen ihan ylletä. Biisi ei kyllä ole missään nimessä huono Leicester-nelikonkaan käsittelyssä. Kolmosbiisinä A-puoli tarjoilee sinkkunakin julkaistun All Hung Upin, jonka lauluosuudet vedetään hieman ronskimmin, kun äsköisessä veisussa ja hyvä niin. Gaye Bykers ei paljonkaan ole lähtenyt harhailemaan perus-rock-muotin ulkopuolelle, joka on hieman sääli. Tosin voi olla, että grungen kuuntelu herkässä iässä on aikanaan pilannut kykyni arvostaa biisejä, joissa säkeistön jälkeen tulee aina kertosäe. Pitäisi ehkä kiinnittää enemmän huomiota sanoihin tämän bändin tapauksessa. Biisin loppupuolen pom-pom-pom-pom-rallattelusta tulee mieleen se jonkun John Watersin leffan kohtaus, jossa Divine poimii avoauton kyytiin alastoman liftaajan. Nelosbiisi voisi vähän helmeilevämpänä olla vaikka jostain Curen levyltä peräisin. Eiköhän läski-Bob sais tästä tehtyä ihan pätevän 12-minuuttisen tulkinnan vielä nykyäänkin. A-puolen vika biisi, World War 7 Blues, on ehkä eniten sitä, mitä minä olen näiltä Gaye By-

kers On Acidin levyiltä hakenut: raskaampi komppi, kitarat kiertävät ja ulisevat, kaikua ja delayta, sodasta kertova laulu tulee syljen kanssa ja sitten yhtäkkiä heittäydytään proto-räpin pariin. Nerokasta! Voi, miksei kaikki biisit voi olla tämmösiä tällä levyllä, häh.

B-puolen eka biisi Git Down on kait James Brownin Get Upille sitä, mitä IDM on dance-musiikille. Jos joku tätä jotenkin tanssii, niin melko lailla varmasti ontuen. Toka biisi (smackmainen After Suck There's Blow) on siitä jännä viritys, että tämä on julkaistu 90-luvun lopulla myös jollain Cleopatran tuhansista markan goottirock-kokoelmista. Onhan tämä tietty aika synkkää, samalla tavalla kuin Theatre Of Haten Westworld-LP on synkkää, ehhen ehhen. Seuraava biisi on fuzz-kitaroilla ja ulisevilla synafilleillä täytetty rock'n'roll-styge, jossa ehkä eniten katurock-fiiliksissä tällä levyllä. Toiseksi viimeisessä biisissä, Drive In Salvationissa, lähestytään jo hieman Ministryn Jesus Built My Hotrod -linjoja laulun tullessa megafonin läpi ja rummun nakuttaessa tasaista diesel-moottorin tahtia. LP:n päätösralli T.V. Cabbage ottaa edellisen kappaleen ja lisää siihen feedbackia sekä reipasta 60-luvun moppitukkabluesrockia. Yllättäen tämä on sitten levyn iloisin kappale, joka päästää Bykerit tauolle hikisinä mutta onnellisina. The gate is clear.

Tän levyn eri painoksissa on jonkun verran eroja: alkuperäisen brittipainoksen ekassa tuhannessa kappaleessa ei ollut valmiiksi porattua keskiöreikää ollenkaan, viitaten levyn nimeen - vähän samaan tyyliin kuin NON:n (Boyd Rice) parilla ekalla seiskalla tais olla sen ite poraamia epäkeskoja keskiöreikiä. Tässä painoksessa tulee mukana myös kuvitettu liite. Mun saksakappaleessani on gatefold-kannet, PFX-etiketit levyssä ja tavallinen blanco sisäpussi, kun taas AK:n omistama Kanadan painos on ihan tavallisella kannella, kuvallisella sisäpussilla (vähän hölmösti tehty kopio gatefoldin sisäkannesta) ja Virginin perusetikeillä. Musahan on varmaan kaikissa samaa, et siinä mielessä on ihan so not, minkä nappaa divarista mukaan. (JK)

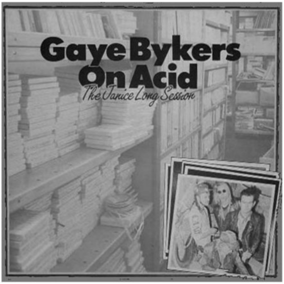

Gaye Bykers On Acid - All Hung Up (Rough Rider Mix) 12" 45 rpm
Virgin, Iso-Britannia 1987

A1. All Hung Up (Rough Rider Mix)
B1. Afternoon Tea With Dave Greenfield
B2. All Hung Up (Reprisal)

Tää on melko metka löytö, ei niinkään sisältönsä tai harvinaisuuden tai minkään vuoksi, vaan siitä syystä että tää oli Tampereen Bonuskirppiksellä jossain pöydässä Barbra Streisandin levyjen ja "Radio Nova esittää: löysimmät balladit"-tyylisten kokoelmien välissä. Ois hauska tietää, mitä kautta tää on edelliselle omistajalle kulkeutunut ja mitähän senkin levyhyllyyn on sitten vielä jäänyt. A-puolen All Hung Up on pop-koukuilla varustettua garage-rockia, jossa on about samaa fiilistä kuin The Cultilla oli parilla ekalla levyllään (ja tietty Southern Death Cult/Death Cult -aikoina). Post-punk/esi-grunge-viboja löytyy kitara- ja rumpusoundeista (jotka ei onneks oo mitkään piloille tuotetut kasariläpsyttelyt) sekä biisin väliosasta, jossa lähdetään hidastelemaan hetkeksi ennen kuin palataan vetävämpään menoon. Voisin kuvitella, että esim. joku Sonic Youth, Reiziger tai And You Will Know Us By The Trail Of Dead sais/ois saanu tehtyä tästä vaivatta oman näköisensä coverin. B-puolella heitetään ekassa biisissä kehiin new wave meets progekauden Genesis -vaikutteita pömpöösillä analogisynalla ja tommosella aika leijailevan pitkällisellä kitarafiilistelyllä. Ei tää välttämättä ois mitenkään outo ilmestys jollain varhaisella Queenin sinkullakaan. B-puolen tokana biisinä tulee toinen versio All Hung Upista, joka on nyt muotoiltu suht autenttiseen 60-luvun garage/bluesrock-muottiin, ilman poppailua tällä kertaa. Vähän kyllä käy Cramps kesyimmillään mielessä myös. Laulu tuntuu aika etäiseltä, mistä miinusta. En tiedä oisko sillä haettu jotain epämääräistä dub-fiilistä, mutta jos biisi on jo muutenkin 90-prosenttisesti Johnny B. Goode -pastissi, niin olis voinu vielä vokaalitkin heittää siihen pinnalle sen täydellisen hikijamboreen aikaansaamiseksi. Jännää, miten sama bändi pystyy tällä tavalla tekemään kolme aika erilaista vetoa samalle sinkulle, jotka kumminkin tunnistaa (ehkä tota Genesis-jammailua lukuunottamatta) GBOA:ksi. Toki jo mainittu Queen harjoitti tätä hommailua enemmänkin, mut sen bändin luovuus meni Freddie Mercuryn mukana hautaan ja siellä pysyy. Jos GBOA ois jenkkibändi (ja tää ois levytetty vuotta myöhemmin), tän ois julkaissut takuuvarmasti Sympathy For The Record Industry. Sitä en tiiä, mitä A-puolen matriisikaiverruksessa lukeva "strawberry tattoo" mahtaa tarkoittaa. (JK)

Gaye Bykers On Acid - The Janice Long Session 12" 45 rpm
Strange Fruit/Nighttrack Records, Iso-Britannia 1988

A1. Don't Be Human Eric - Let's Be Frank
A2. Ruby Red Lips
B1. Get On Up To Get Down
B2. Space Rape

Tää on vähän samanlainen viritys kuin ne sadat Peel Session -levyt, joita about joka toiselta bändiltä on tullut. Eli BBC:n studiolla on käyty soittelemassa ja sitten on radio-DJ:n ohjelmassa kuultu näiden sessioiden tulokset. Strange Fruit on julkaissut sekä John Peel -sessioita, että näitä Janice Long -sessioita. Tän levyn takakannessa on merkitty tähän sarjaan 11 julkaisua, joilla esiintyvien bändien nimet ei kauheasti sano mulle mitään. Danielle Daxin Janice Long Session -ep löytyy hyllystä myös, mutta muuten nuo bändit taitavat olla ihan uppo-outoa britti-indietä tms. Tän levyn biisit on äänitetty 3.5.1987 ja esitetty radiossa 11.5.1987. A-puolen eka biisi Don't Be Human kuulostaa vähän siltä ku Ian Astbury laulais B-52sissa. Aika tämmönen peruskasarialternative-fiilis muutenkin näistä Gaye Bykersin levyistä tulee. Ilmeisesti bändin hurja maine synty ensisijaisesti keikoilla sekoilusta. Mun mielestä bändin ei tarvii kuulostaa 1:1 samalta keikalla ja levyllä, mut jos keikat on eritteiden täyttämää kakoilua ja levyt on aika iisiä läpsyttelyä, niin vähän tulee semmonen huijattu olo. Mut sit taas ei mulle kyllä Fucked Upkaan kolissu livenä Yacht-klubilla joskus, vaikka niiden pitäis olla about älyttömimmän kova livebändi. Tolla keikalla See You In Hell pesi kyllä lattiaa kanadalaisilla ainakin mitä tulee lavalla sekoiluun, oli sinkoo ja kaasunaamaria ja katossa kävelyä. Jos täs joskus vielä hommais jonkun Fucked Upin levyn, niin vois tarkistaa miltä maistuu muovikiekolta kuunneltuna. A-puolen toka GBOA-veto hukkaa vähän edellisessä biisissä olleita twang-kitaroita, mut kyllä niitä siellä täällä on tässäkin. Muuten ollaan edelleen tässä kaikuefektin täyttämässä pömpöösissä altsurokissa. B-puolen ekalla musa on edelleen katurokkia, mut vokaaleissa on lähdetty vihdoinkin greboilemaan ja ne kuulostavatkin vähän samalta kun KLF:llä, Pop Will Eat Itselfillä tai kasarin/ysärin taitteen housessa oli. Levyn vika biisissä vaikutteet tulee sit jostain Crampsin suunnalta, mutta korkokenkiä tai be-bop-a-lulaa ei kyl tuu mitenkään hirveästi. Kaikenkaikkiaan tää on vähän pliisu kokonaisuus, vähän niinku jois kolmannen kupin teetä samoista puruista keitettynä. (JK)

KUN ET HALUA TINKIÄ HINNASTA,
TINGI LAADUSTA.
Tumpelot
älkööt vaivautuko
“KYLLÄ RAHOILLE AINA REIKIÄ LÖYTYY!”
“SUOMESSA MINUA ODOTTI MUKAVA YLLÄTYS!”
Syn
”Näyt
vakion
muutakin, jota mu
MIS
Pidä huol
lapsi juo ri
HERKUT PIKNIKILLE
Pikkupojan sormi
Kantria, vyötiäisiä ja nenämakeisia
VOISITTEKO OLLA HILJAA?!
”Sinilevä on kuin kaurapuuroa.”
Synnytys kivien välissä
“KYLLÄ TUNTUI SUURELTA, KUN ON TOTTUNUT VÄHEMPÄÄN!”
YÖK! KATSO NYT HEITÄ... MITEN TÖRKYISIÄ!
Olen kaunein!
Kohdusta hautaan
> ”Tämä on pientä luksusta”
Volv
ja m
Tee se itse:
Muumio sohvalla
”Hyvä kaveri”
» Vähäisilläkin resursseilla voi yrittää suuria, jos intoa riittää.
Kesä-puuhaa 4–9-vuotiaille!
Pienten last
Jouduimme mieli-sairaalaan ja eristysselliin!
"Sivelin tabasc
äidin pyynnöstä

tinen haju!
Feel the difference
Suoli tukossa?
Kuka päättää historiasta?
Bill Clinton ja
ENNUSTAJA
SELVÄNÄKIJÄ
RUTGER HAUER AUTTAA HITLERIÄ
in että osaan, hellitin sitten"
na paljon
"Kahva edellä"
illa ei ole.
Elämäni on nykyään helppoa. Minulla on vihollinen.
SSI-TISSI VILAHTI!
Alapääni vilkkuu paljaana!
ta, että
iittävästi
SIUNATKOON JUMALA TÄTÄ LIITTOA!
Nöyrä Aki
"PORUKOISSA SUJUU PARHAITEN!"
seura huonekasvit
Kulttielokuvia videolla
Automaattikamerat seuraavat meitä kehdosta hautaan.
"Mä ajan uudella
olla, mä oon tv:ssä töissä
ulla on helvetin iso muna".
VARMISTA HYVÄT PAIKAT VIIMEISIIN NÄYTÖKSIIN!
Apua aikaiseen siemensyöksyyn
Impotenssin uusimmat hoidot
Tupakansavu ja tutti
Lopeta lässytys ja laita telkkari päälle. Lätkämatsi alkaa!
Joko lentää?
Läntisen sivilisaation loppu
TV 1 keskiviikkona klo 23.20–1.00
■ Wayne's World -elokuvalla maineeseen noussut Penelope Spheeris ohjasi 1981 valloittavan punk-dokumentin **Läntisen sivilisaation loppu** (The Decline of the Western Civilization).
Los Angelesin punkpiireihin sijoittuvassa elokuvassa meluavat Circle Jerks, Black Flag, X ja Fear. Asianharrastajat arvostavat, muut katsovat omalla vastuullaan.
SS
ten kanssa räkätaudista toiseen
pa
"
PUUKOTUS KOTIBILEISSÄ!

LEVYARVIOT

Abba: Ihan mikä vaan sinkku väärällä nopeudella (7")

Nötköttiä. Thorin vasara niittää. Mahti on voimaa. May the horse be with you. Luirua. Ja pluu velvet. (AK)

Mikko Alatalo: Onnenpoika (LP, Hi-Hat 1979)

Vittu Mansesta nääs. Levyn kannessa Mikko istuu tienvarressa kitaravahvistimen päällä hymyillen mikkomaisen veikeästi siinä määrin että kuskin kuin kuskin tekisi varmasti mieli harrastaa vähän vanhaa kunnon human bowlingia. Tässä levyssä on 13 biisiä, joista yhtään en muista kuulleeni edes penskana (eli tässä tapauksessa minä lienen se onnenpoika) enkä helvetti soikoon aio kuunnella. Sisäpussissa on biisien tekstit mutta en kyllä halua lukea niitäkään. Sen verran ehdin vilkaista, että huomasin että teksteillä varustettu sisäpussi levyssä näköjään on, ja että ainakin tissit mainittiin. Oikeasti ainoa syy miksi ostin tämän levyn oli se, että takakanteen on kuulakärkikynällä taiteilija kirjoittanut seuraavat mikkomaisen veikeät terveiset: "Timpalle hyvää joulua ja pillua. tv. Mikko 21.12.79". Että näin meillä Mansessa nääs. (Alfons Åberg)

Anti-Kontrol: Demo EP (CD)

No niin justiinsa, just tätä "Sä jätit mut, vitun huarrra, huarrraa, huarraaa! Kaikki te vitun ämmät ootte huaarriaaaaarrrggghhh!"-paskaahan me nimenomaan tarvitaan lisää punkkiin. Oliko ihan pakko? (JK)

Apulanta: Singlet (CD)

Tää on mun lempparini Apulannan levyistä, sen takia että tää löyty yhden taloyhtiön roskiksesta läheltä Kupittaata ja tästä puuttuu palasia. Tää on lohjennu silleen, että tää näyttää ihan joltain päältä. Joskus CD:t lohkee niin että ne näyttää Pac-manilta, mut tää on enemmän sen Kuolleiden Intiaanien logon näköinen nyt. JK

Best Of Hard Rock

Tämä hård rock -kokoelma-CD oli vielä muoveissa, kun mä sain tän ja muoveissa varmaan pysyy jatkossakin. Queensrÿche on kirjoitettu takakanteen väärin. (JK)

Rosita ja Kyösti Florin: Olla voi uusi ihminen (kasetti)

Voi vittu saatana, tää alkaa jollain Casion sähköurun pihinällä ja sit Kyösti alkaa laulamaan vähän samanlaisella äänellä ku niissä jossain Kummeli-sketseissä, missä se vaaleansiniseen silkkipukuun pukeutunu hanu laulaa tango vibratoa. Jeesus mainitaan ekan kerran vasta 1,5 minuutin kohdalla, tsot tsot. Ettei vaan ois taivaspaikka vaakalaudalla ton takia. Ei jumalauta, miks mä lähdin mukaan

tähän kuunteluprojektiin, kun mua vituttaa ihan hirveästi tää kristittyjen paskasonta ja nyt on menossa vasta ekan kasetin eka biisi. Jumalauta saatana. Toka biisi on ihan samanlainen poskivalssi ku ekakin ja Casio raikaa edelleen ku rääkätty kissa. Tässä tosin Jeesus mainitaan jo ekassa säkeistössä, taisivat kuulla kun taivaassa öristiin ja pelästyivät. Mikähän siinä muuten on, ettei näissä vitun kristittyjen paskanauhoissa oo ikinä mitään sellaista kunnon vanhan testamentin doomia, jossa Jahve tappaa ihan huvikseen kokonaisia kansoja verilöylyissä? Se vitun Jeesus pilaa aina saatana kaiken, kun nää kusipäät ei tee nykyään mitään siistiä enää vaan jakaa vaan sitä helvetin ilosanomaa ja raiskaa pikkulapsia. Ette muuten arvaa miten paljon vituttaa just tälläkin hetkellä tää kasetti. Rosita ei taida tässä pahemmin tehdä mitään, kun ei oikein ton Casion ulinan alta erota ees taustalaulua. Kyösti ei oo antanu sen osallistua ees sävellystyöhön. Saatanan uskovaiset, perkele. Harva asia vituttaa näin paljon pelkällä olemassaolollaan. Tai no demarit vituttaa kyl. En mä pysty kuuntelemaan tätä loppuun, sori nyt vaan. Nolla pistettä kuudestasadasta kuudestakymmenestä kuudesta. (JK)

God Is My Co-Pilot: Straight Not (CD, Outpunk 1993)

Tän CD:n vihkosessa lukee, että Henry Rollins ois joskus kyllästyny Outpunkin queercore-uhoon ja lähettäny niille sit postikortin, jossa kysy "Who cares who you fuck?" ja tästä Outpunk/God Is My Co-Pilot sit suuttu ihan perustellusti. Nykyäänhän Henkka on jo sentään vähän järkevämpi ja vittuilun sijaan auttaa homojärjestöjä. Jotenkin vaan aina vähän surettaa, kun paljastuu, että joku fiksu tyyppi on ennen ollut ihan täysi pösilö. Eli päinvastoin ku silloin kun joku sekakäyttäjänatsi alkaa antifastreittariks (tai hukkuu järveen, ihan kuinka vaan). (JK)

Alison Moyet - Ordinary Girl (7")

Bark At The Moon -kauden Ozzy. Vatkulia. (AK)
Vähän ku Mikko Alatalo vetäis Morbid Deceiverin. (JK)

Pasi Kaunisto: Kavereiden kesken Paska vaan! (kasetti, Ristin tuki ry)

Iä! Iä! Cthulhu fhtagn! Ph'nglui Mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn. (The Black Goat of the Woods with a Thousand Young)

Kill Sudoko: Vengeances Is Black Totoro Nightmare 7"

Välillä mä en kyllä tajua tästä japcoresta sanaakaan. Tää on vinyyliuusintapainos näiden treeninauhasta. Yhteensä neljä minuuttia virittelyä ja kolme minuuttia musaa. Coverina Kohu-63:n Poliisit on mukavii virkamiehii. (JK)

Nalle Puh: Fyra sagor av A. A. Milne med Allan Edwall och Bengt Hallberg (LP, Ruåtsi)

Voisin ottaa projektiksi kuunnella näitä Ruotsin radioteatterin Nalle Puh -kuunnelmia joka päivä. Mitään en tajua, mut sellainen lempeä rauha laskeutuu sieluun. (JK)

Jennifer Rush - Jennifer Rush (LP)
Jennifer Rush - Movin' (LP)

JK: Mitä mä laitan näihin arvioks?
AK: Laita siihen, että kauhee haahka. Haahka pitää mainita.

Roskiksesta löytynyt mp3-soitin (128 MB)

Päivänä eräänä olin viemässä roskia taloyhtiömme roskakatokseen, kun huomasin eräässä astiassa vähän kolhiintuneen mp3-soittimen. Elättelin toiveita, että sillä olisi jotain virkaakin, mutta kattia kanssa. 128 megalla ei tee yhtään mitään eikä tässä sen lisäksi toimi pariston käyttö virtalähteenä ollenkaan. Onneksi sentään tietokoneen USB-väylään tökkäämällä pääsee käsiksi soittimen sisältämiin aarteisiin ja pelkkiä pop-musiikin aarteita tässä kyllä onkin. Puolet biiseistä on Unknown - Track 3 -tyyppisiä paskaplöttöjä ja ne jotka ovat edes jollain tavalla nimettyjä ovatkin sitten aivan kamalaa Zen Cafe -tason soopaa myös. Irtopisteen tämä kokooma saa sentään siitä, että linuxini tunnistaa tämän mp3-soittimeksi ja osaa näin soittaa biisit suoraan musiikintoistosoftan kautta, eikä tyydy luulemaan romua pelkäksi usb-muistiksi. Ekaksi biisiksi edellinen omistaja on valinnut Bad Companyn puistatuksia herättävän power-balladin, Ready For Love. Yh. Kun tästä viiden minuutin ysköksestä on toipunut, alkaa korvia ruhjomaan Maj Karm... Zen Cafen Surullinen aina, joka vie kolme ja puoli minuuttia elämästäni. Onneksi kolmas biisi poikkeaa tästä Radio Nova -linjasta edes hitusen. Vaikkakin Dave Lindholmin Pieni ja hento ote onkin yksittäisenä biisinä aika CMX-balladia sekin. Hämmennyksekseni tämän kappaleen tageihin ei ole laitettu levyksi Ainoa vaan joku ihmeen Osaa mieskin rakastaa, joka pahasti tuntuu nyt joltain Suomirokkia 159 -kokoelman tyyliseltä huoltoasemaroiskeelta. Vaikka tuo olisikin oikeasti joku Daven kokoelma, niin nimi on silti aivan ristuksen hirveä.

The Holliesien The Air That I Breathe (h)yökkää seuraavana kimppuuni. Tämä kappale saattaisi tuntua miellyttävältä, jos se tulisi jollain automatkalla radiosta 50 Centin, Slipknotin tai jonkun vastaavan "rankan" jätkän jälkeen, mutta jatkona tähänastiselle balladifonduelle tämäkin aiheuttaa kylmiä väreitä ja pahaa mieltä. Viides biisi on joku suomenkielinen cover Percy Sledgen soulhitistä When A Man Loves A Woman ja se vituttaa niin silmittömästi että painan seuraavan biisin soimaan jo ennen kuin laulaja on ehtinyt ulista ensimmäistäkään lausetta loppuun. Kuudes biisi on taas Zen Cafea, next. Seiskana on joku epämääräinen Bon Jovilta kuulostava suomenkielinen poskivalssi, ei mitään hajua mikä tää on. Seuraava on kai saman esittäjän joku toinen plöttö, ei taaskaan aavistustakaan mitä tää on. Vahvasti cover-pellolla kyllä käyskennellään silti, ainakin soundien puolesta. Coveria tarjoillaan ysissäkin, joku tv-shop-coverbändi näet rykii pihalle Neil Youngin Heart Of Goldin, voi saatanan saatana. Kymmenes biisi, avuliaasti blues.mp3-nimellä nimetty ralli on jotain outoa venäjänkielistä skutsaa, ei kiitos. Seuraavakin biisi on kai saman artistin esittämä venäjänkielinen kotiteollisuusmainen cover Queenin Another One Bites The Dustista, öh. Tässä kohtaa vitutus alkaa olla niin käsinkosketeltavaa, että siitä on mahdollista tehdä vaikka golem lähiseutua puolustamaan.

Onneksi Juicen Outoon valoon hieman laskee naamanpuutumisastetta, joskin mittari on edelleen vahvasti punaisen puolella. Parit seuraavat rallit ovat jonkun Lumo-nimisen bändin suomirockstadionskeidaa, jotka aion skipata 3 sekunnin laulunäytteen perusteella. Kolmanneksi viimeisenä kappaleena on yllätyksettömästi Led Zeppeliniltä se pakollinen Stairway To Heaven. Miten helvetissä joku voi kuunnella tällaista sontaa oletettavasti päivästä toiseen? Mitä meidän on tehtävä, että ihmiskunta viimein ohittaa evoluutiossaan tämän oksettavan classic rock radio hits -vaiheen? Viimeistä edellinenkin biisi on samaa sepeliä, tällä kertaa yhtyeen Rock And Roll -niminen kappale muuten mainiolta neloslevyltä.

Parempi Tampere meille - ei teille!

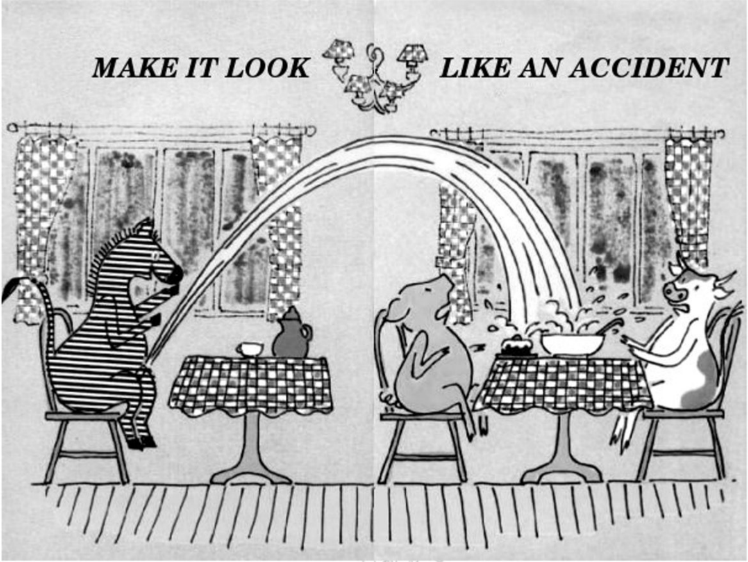

Erkki Axén
Kokoomus
Ei polkupyöriä keskustaan!

Matti Apunen
Aamulehti
Keikkajulisteet pois kaduilta!

Tässä yhteydessä nämäkin protohevit ovat kuin villisti väkkäränä haavassa pyörivä puukko. Koettelemuksen päättää Zen Cafen Rakastele mua, jonka kuuntelen ihan vittuillakseni kokonaan läpi. Tunnen kuinka sieluni kuolee mustaan kuoppaansa. "Are you sure you want to permanently delete the 17 selected files?" KYLLÄ. En kyllä uskalla edes kuvitella, millainen mielikuvituksen hautausmaa tämän vempeleen alkuperäisen omistajan levyhylly mahtaa olla. Hyvällä tuurilla koko levyhyllyä ei ole olemassakaan, vaan musiikin tarpeen täyttää intternetskusta imuroitu kokoelma Anttilan hittikokoelmia. (JK)

Design 19: Stairs CDS (Unipersal)

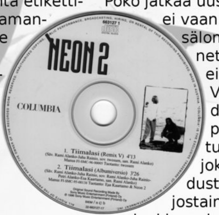
Heh heh. Muistaako joku vielä sen matkailugonzoiluohjelman, jossa parit lähetettiin randomiin paikkaan ja siellä piti sitten tehdä jotain skeidaa? Sen missä oli Tatu ja Eeka? No Design 19 on Eekan ihan ikioma bändi. Eeka oli näihin aikoihin myös muistaakseni kitaristina Noitavasarassa, mutta ilmeisesti varsinaiset taiteelliset mielihalut kohdistuivat tän bändin laulajan hommiin. Tatu kait soittaa edelleen Kwanissa rumpuja, evt. Disain 19 on yrittänyt aikanaan olla Suomen oma Deftones. Ei se mä-vihaan-opettajii-enkä-aio-mennä-kouluun-Deftones, vaan se me-halutaan-olla-Anathema-Deftones. Eli helvetin pömpöösejä autotunella fiksattuja hevistelyballadeja koko rahalla. En muista enää, oliko tää sen Design 19:n ainoaksi jääneen pitkäsoiton eka vai toka sinkku, mut pari sinkkua siitä saatiin raavittua kasaan kumminkin. Tällä sinkulla ei varsinaisesti oo ees oikein mitään sisältöä. Toi nimibiisi on just tasan niin mielikuvituksetonta kuin jonkun vaasalaisen Deftones-kopion musan voi muutenkin olettaa olevan ja sit B-puolena mukana on jonkun minkälie Firevisionin remix aiheesta. On tässä kans joku multimedia-extra-haastattelu, mut sitä en oo jaksanu ikinä vielä kattoa, vaikka mulla on ollu tää sinkku jo ainakin kuus vuotta. En nääs usko, että tässä olisi yhtään niin ratkiriemukasta hetkeä kuin Faken CD:n atkekstroissa, joissa se yksi siansilmäinen salibandytukka katsoo kaukaisuuteen ja ennustaa tulevaisuutta. Paskaa on maailma ja tietokoneet täynnä muutenkin. Sääli ettei näiden nettisivu toimi enää (yllätys yllätys), joskin myspacesta voi edelleen kuunnella sen aliarvostetun klassikkopitkäsoiton biisejä sydämensä kyllyydestä. Saataiskohan seuraavaksi Suomeen oma Slipknot sit? Jacks Of All Trades, part 2? (JK)

SAATANAN HYVÄÄ MATKAA

Neon 2 - Tiimalasi (5" peilisingle, Sony 1996)

Tässä on vissiin tavoiteltu jotain NON/Gaye Bykers On Acid -osastoa, koska tähän viistuumaiseen levyyn on kyllä porattu keskireikä, mut se on ihan liian iso mun levysoittimeen. Sit tässä on joku katkoviivaa merkkaava kohta etikettialueen ulkopuolella, mikä on just samankokoinen kuin jukebox-seiskoissa se keskiö, mut tota ei saa sormineen painettua kyllä irti mitenkään. Mattoveitteäkin koitin, mut ei auttanu. (JK)

Jasmin Mäntylä - Luoksein jää (CD)

Mä en aio kuunnella teidän tyhmiä levyjä. (Rva AK)

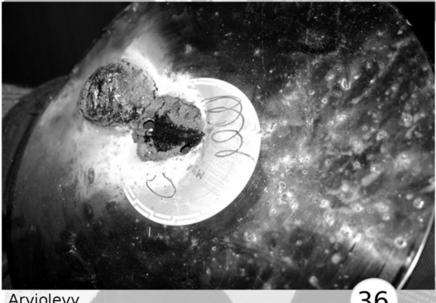
Santana - Marathon (LP)

Tää oli yks näistä levyistä, mitä saatiin ilmaiseksi Jukebossin roskisläjästä. Osaa me kuunneltiin ja osaa ei, osalla laskettiin jouluna Hervannassa mäkeä ja osalla ei, osaa käytettiin uutena vuotena Hervannassa rakettien lähtöalustana, loput hakattiin silpuksi. Tämä Saatanan LP oli näistä sekä mäenlaskualustana että tsekkiläisvalmisteisten ilotulitteiden uhrina ja empiiristen tutkimusten perusteella tällä oli paras laskea jäistä kumpua alas. Luultavasti sen takia, että piirrettiin etukäteen etikettiin tussilla ruikkivia kikuleita. (JK)

Kohu-63 - Levytykset 81-86 (pelkät kannet)

Poko jatkaa uusintajulkaisujensa komeaa "me ei vaan osata"-sarjaa. En tiedä kuka kesälomalainen (tai Vilenius) nämä kannet on kahvitauolla väsännyt mutta ei jumalauta! Kanteen on valittu Vote-sedän arkistoista joku mahdollisimman epäselvä, rakeinen ja pikselisuttuinen livekuva, mustattu paintilla alareunasta ilmeisesti joku kuvaan kuulumaton yleisön edustaja ja läimäisty mustalle alueelle jostain toisesta tarkkuudeltaan ihan eri luokkaa olevasta kuvasta liekkejä. Ei, siitä ei ole saatu Bonanza-efektiä. Siitä on saatu paintilla piirretty paskapökäle, joka on yritetty saada näyttämään palavalta.

Sisäkansissa on kaksi sivullista ex-kitaristi Simon keikkafiilistelymuisteloa, joka kaikessa tajunnanvirrassaan ei välttämättä aivan helpolla avaudu. Takakannessa postimerkin kokoiset kuvat MELKEIN kaikista levyllä soittavista ihmisistä, ja siinäpä se. Ei levynkansia eikä muutakaan joutavaa informaatiota. Kråklundin reilut 10 vu-

Arviolevy

Levyarvioija

otta sitten julkaisema Greatest Shits-kokoelma sentään sisälsi viihdyttävää lehtileikesälää ja levyarvioita. Tämä levy sisältää Kråklundin rieskan lisäksi "Kolme vuotta myöhemmin" -ep:n, joka oli ainoa syy miksi tämä levy piti hyllyyn hankkia.

Mainittakoon lisäksi että tälläkin levyllä poliisit ovat edelleen "mukavii virkaihmisii", eikä sensuroimatonta originaaliversiota vieläkään löydy kuin Sotaa 81/82 -lp:ltä. Pokoa on selvästikin taas kiinnostanut ihan vitusti. Haista Epe paska. (AK)

vä samaa ruokaa ja pukeutuu samoihin vaatteisiin kans. Kansissa ei oo mitään tietoa mistään, jotain hymyileviä hanuja vaan. Kasetissa tietty lukis mitkä näiden biisien nimet on, mut emmä jaksa enää ottaa sitä pois tuolta soittimesta. Just eilen selitin yhdelle tutulle miten mikään ei oo ikinä saanu mua miettimään pään ripustamista silmukkaan niin paljoa kuin nää helluntaikasetit. Huh huh. Onneks täs on vaan kaks biisiä. Sinällään tietty sääli, kun tässä ei oo tota nauhaa paljon paskaakaan, mut ehkä mä saan kopioitua vaikka Ruidosa Inmundician demon tän vatkulin päälle. Hyh hyh. (Kaki Kampela)

David Hasselhoff: Night Rocker (LP, CBS 1984)

Olin joskus Tiitun luona Hervannassa kylässä ja sain tän levyn arvioitavaksi Accidentiin. En kyllä tiiä, mitä pahaa mä oon tehny, mut kaipa tää on kärsittävä sit. Kannessa Hoffel rokkaa auton konepellillä kädessään kitara, jossa ei oo piuhoja kiinni. Sitä en kyllä tiedä, minkä takia pelkääjän paikalla istuvan naisen naaman tilalla on pääkallo, takakannessa se on vielä elossa. Tässä ei oo sanoituksia missään ylhäällä, mut ehkä A-puolen viimeinen biisi "She Cried" on joku Cannibal Corpse/Obituary -osaston biisi, jossa mysteeri selviää (fiil tö blöähd spill fröm jöör möööääääyyyytttthhh). Takakanteen peilikirjoituksella kirjoitettu viesti on vieläkin oudompi tapaus, kun yleensä noi Do it, do it, do it -viestit on väärin päin biiseissä, neropatit hei. David tais näihin aikoihin kuulua myös Never stop the madness -heroiiniporukoihin Mayhemin kanssa, koska alareunan Silver Blue -logo on joku huumeruisku. Sori vaan nyt kaikille, mut en mä ala tätä paskaa kuuntelemaan. Mä oon ollu tänään ihan onnellinen melkein koko päivän, eikä huvittais pilata sitä Davidin kovaakin rajummalla soft rockilla. (JK)

Lauluyhtye Freidiba Boodos: Kasettisingle

Minkä takia kaikki nää jeesuskasetit on ihan samanlaisia? Syököhän nää sekopäät joka päi-

Manhattan Transfer - Mecca For Moderns (LP, Atlantic 1981)

Ujosti autistista pehmojazzia, vähän ku pyyhkis perseen nenäliinalla. Kevyttä groovea jupeille. Tän siitä saa kun valkoiset pilaa mustan musiikin. Eka biisi kuulostaa vähän siltä kuin jokaisella ois jalassa Steve Lukatherin housut, eh. Sanoista ei saa oikein selvää, kun alitajunta tekee kaikkensa ettei vahingossakaan keskittyis tähän "musiikkiin" ja pilais itteään koko loppuelämäksi. Ainakin ilmaisut "Master race" ja "New York's allright if you like tuberculosis" (melkein Fear-viittaus, jumalauta!) ollaan kuulevinamme. B-puolisko kuulostaa vuorotellen Fela Kutilta (n. 3 sekuntia) ja Bond-tunnarilta (n. 4 sekuntia). Saatana, kun alkaa sattumaan naamaan tää paska. Hector suosittelee joko tätä tai omaan vyöhönsä hirttäytymistä. Never again.
(AKJK spacehybrid)

Lörsson - Lörsson's Greatest Hits (kasetti, Sony BMG Universal EMI Spinefarm Poko Johanna)

Lörsson on nyt sainattu ainoolle jäljellä olevalle ylikansalliselle levy-yhtiölle, SBUESPJ:lle, jonka palveluksessa 32 prosenttia Maapallon asukkaista on. Tää on vähän tämmönen joulumarkkinoille kasaan rääpitty summakokoelma, jossa on Uusipaavalniemi I-IV -ep-kokoelman biisit, pari livevetoa Uruguayn kiertueelta ja kolme

cover-versiota Abban Dancing Queenista (0,9 promillea, 1,3 promillea ja 2,9 promillea). Kyl tää kuitenkin parempi on kuin jokavuotinen Tapani Kansa -kokoelma, mut ei mun mielestä Lörssonin ois kannattanu kuitenkaan Euroviisuihin asti lähteä tänä vuonna. Ihan jees ja tutustuupa porvarien lapsetkin tähän progejättiläiseen. Julkaistu myös minidiscinä. (JK)

Arja Saijonmaa - Sånger Från Asfalt Och Ängar (LP)

Perkeleelle kiitos, ettei näiden kansien mukana tullut levyä (kannet tulivat pakkausmateriaalina tilaamani Grateful Dead-kirjan ympärillä). Etukannessa Arja-täti kekkuloi svedumaisen höntin ilmeen kera suu auki niin että takahampaiden paikat näkyvät. Takakannen aivan yhtä tärähtäneessä otoksessa virnuillaankin sitten jo enemmän eroottisen sensuellisti viekoitellen (tai sitten vaan muna pystyssä haluan kuvitella niin). Itse levyllä Arja kiekuu reilut kymmenen wanhan kansan ikihirveää ruotsiksi. Mukana ovat mm. iki-ihanat "Heijaa kuppa kullinnupin vei" (Eldröda rosor), "Uralin pihlaja" (Rönnen i Ural), sekä "Elämä juoksuhaudoissa" (Livet i bord... löpgravarna). Levyn päättää kiekon ilmeisesti ainoa originaali nimeltä "Silja Line blues". Voi saatana. Levy on julkaistu vuonna 1981 ja sitä ei saa toivottavasti edes Ruotsista. Kansista sentään tulee loistavaa halloween-rekvisiittaa. (AK)

Sateenkaari (kasetti)

Voi ristuksen takakäpälät saatana, mä en vihaa mitään niin paljoa kuin aivopestyjä pikkulapsia laulamassa jeesuslauluja. Toivottavasti noiden saatanan räkäpäiden vanhemmille on tullu hyvä mieli kun on voitu pelotella lapset uskomaan helvettiin ennen kuin ne osaa ees ite solmia kengännauhojaan. Ei ihmetyttäis yhtään, jos näidenkin joukossa ois ipanoita, joita perheen pappi on vähän käyny koskettelemassa. Saatanan paskiaiset. Tää on vielä hirveämpää skeidaa kuin ne kaikki Tenavatähtilevyt joita niitäkään ei kyllä ois tarvinnu tehdä. Mulla alkaa särkemään päätä, kun mä kuuntelen miten tää helluntailasten kuoro solistinaan Jorma-Pauliina laulaa ristiinnaulitsemisesta ja nallesta joka palaa helvetin tulessa koska ei eräänä iltana muistanutkaan rukouksessa pyytää siunausta myös naapurin Lassen vanhoille lenkkareille, että ne kestäisivät vielä yhden syksyn. Tän nauhan nimikkobiisissä muuten kerrotaan, että jumala rakastaa valko-, kelta-, puna- ja mustaihoisia. Että se on varmaan ihan helvetin huojentava tieto näille helluntaiäpäröille, kun koko matka Chilestä Sri Lankaan on täynnä (ruskeita) ihmisiä, joita jumala ei suinkaan rakasta vaan luultavasti lähinnä vihaa, ainakin mitä tulee jumalan valitun maan USA:n toimiin niillä main. Emmä pysty tätäkään kuuntelemaan kerralla kokonaan. Mut tää saa kyl yhden pisteen siinä toivossa, että ees joku näistä ipanoista on sittemmin tullu järkiinsä ja katkaissu kaikki välinsä näihin helvetin sekopäihin. (JK)

Suomi Soi 1977
(LP, Satsanga Records)

Täähän on julkaistu jo 1976. Jumalauta että mua korpee nää tämmööset käppyyrät! (JK)

Shakira: Ask For More: Ultrapolitical christian crustcore skitmangel attacks 1998-1998 (CD)

Mä en nykyään enää tiedä ees, onko nää pöhinälevyt nyt sit Disclosea vai Merzbowta. Tää on kai nauhotettu sanelukoneella ja monistettu puhelinvastaajalla, eli tää kuulostaa ihan samalta ku ohiajava Austin Maxi, jossa joku pukumauri kuuntelee Archgoatin ja Beheritin splittiä lyhytaaltoradiosta. Pakattu ekologisesti kierrätettyyn jätepaperiin. (Tor Tyr Torsson-Jörsson)

Shelter: Rama Lama Dingaling Dongwang (CD)

Uus Sheltterin levy on taas ilmestyny ja tää on sitä samaa jeesu... eikun siis krishna-jollotusta ku ennenkin. Kannessa on vissiin kaks rukoilevaa munkkia, mut en kyl saa selvää et onks toinen niistä Ray Cappo vai ei. 654 biisiä on aika paljon yhdelle levylle, etenkin kun nää kestää vielä sen viis minsaa per biisi introineen päivineen. Vähän käy tylsäks pidemmän päälle. Better Than A Thousand oli parempi bändi. (JK)

Sinivalkoinen Laulu: Sinulle, sydämellä (CD)

Sain tänään postissa tämmösen CD:n, mutta kuorta ei oltu leimattu ollenkaan eikä siinä lukenut missään lähettäjän nimeäkään, niin en sit oikein tiedä kuivarte mä oon tämmösen nyssit saanu. Tää on kai jonkun Lahti-Hollola-suurvaltaseuran vaalieepee, jonka on maksanu joku reservin Führer Timo Seppälä ISKTR-Kokoomuksesta ja vitun hienon palveluksen taiteelle ja kulttuurille onkin tehny. Viidestä biisistä sain kolme ekaa kuunneltua ilman että pahemmin alko korvissa kohista, mut sitten tuli neljäs ralli ja toi joku sokea Mari-Miri-Mori-Mura-Meria-Berija alko laulaa motskarista joka sanoo put put put, put put put, put put put ja oli pakko repiä tää levy soittimesta ulos ja vähän äkäseen. Ei tartte majurinkaan enää tämmösiä julkaista sit, saatana. (JK)

Kim Lönnholm - Minä olen muistanut (LP)

Me leikattiin tän levyn kannesta Kim Lönnholmin pää irti ja tehtiin siitä hiton hieno naamari. Minä olen Kim Lönnholm, böö plöäää! Minä olen muistanut, mlöäää! (JK)

Timo Taikuri: Isoisän laukun laukun laukun laukku / Ananasakäämä (7")

Yläasteella 90-luvun puolivälissä mä kuuntelin lähinnä pelkkää Iron Maidenia ja Queenia. Sit tuli kaikki kökköhevit sun muut (tosin, kaks ekaa Sentencedin CD:tä oli ehkä ekat kunnolliset death metal -levyt, mitä mä kuulin) ja lopulta divarikasettien, Salon kirjaston ja kavereiden kautta löyty Lamat ja Mustat Paraatit ja sen sellaiset. Et minkä vitun takia vuonna 2009 mä istun arvioimassa jotain saatanan Timo Taikurin seiskatuumaista? Voi isäkissan vittu, AK:n sanoja lainatakseni. (JK)

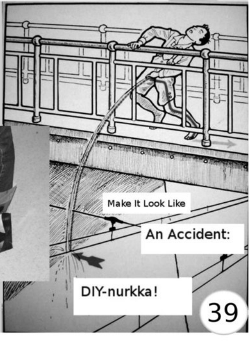
Näin teet lumikengät:

Kaiva levyhyllystä pari markan kasariplöttövinyyliä (ellei käytössä ole markkoja, kaiva pari 0,18 euron kasariplöttövinyyliä). Poista levyt kansista ja siirrä levyt liikuntavälinevarastoon muiden pulkkien viereen. Laita levyjen kannet jalkaasi kuvan osoittamalla tavalla ja presto: DIY-lumikengät! Jos ulkona on oikein pureva pakkanen, muista jättää levyjen sisäpussit paikoilleen lisäeristystä varten.

Koot: pienille lapsille 7", isommille lapsille 10" ja aikuisille 12".

Ensi kerralla: paavin hattu!

REHABILITATING MR. WIGGLES ©NEIL SWAAB 2008 WWW.MRWIGGLESLOVESYOU.COM NEIL@MRWIGGLESLOVESYOU.COM

Pat Benatar - Seven The Hard Way LP

Toimi hiton hyvin biojäteastian kantena. Jätteistä tosin erittyi jonkinlaista höyryä (vrt. jenkem), joka jätti vinyyliin erikoiset schmäidätyyppiset stigmat/smegmat. Itse levy tästä tuskin huononi. (AK)

Up With People LP

Jotain belgialaista sXe-vegan-gospel-hardcoremetallia. Jeesus pyörittää windmilliä ja opetuslapset tekee wall of deathin. Juudas katselee vierestä todeten asiaankuuluvasti "vitun urpot". (AK)

Santana - Marathon LP

Sytkärillä kuumentaessa lp:stä erittyi jotakin rasvaa. Todnäk. aiempi omistaja on hangannut muniaan levyn koskettelun yhteydessä ja munarasvat ovat imeytyneet levyn uriin. (Yleinen ongelma käytettyjen levyjen kanssa.) On myös mahdollista että munarasva oli levyssä jo valmiiksi (ultra mega rare limited maa ottelu), ottaen huomioon levyn kannen ja etiketin kikkelikuvituksen. (AK)

Dan Castallaneta - I Am Not Homer CD

Täähän on ihan hirveää paskaa. Kai sillä sitten on jotain väliä, kuka niitä vitsejä käsikirjoittaa, kun ei nää naurata alkuunkaan niin paljoa ku tän hanun ääniroolit Simpsoneissa. (Tuupovaaran Andrew Eldritch)

Jari Sillanpää - Jari Sillanpää CD

Täähän on ihan onnetonta paskaa. (Urmas)

Eppu Normaali - Repullinen hittejä CD

Täähän on ihan onnetonta paskaa. (Jormas)

Kirka - Surun pyyhit silmistäni CD

Täähän on ihan onnetonta paskaa. (Karate-Pekka)

Dingo - Kerjäläisten valtakunta CD

Täähän on ihan onnetonta paskaa. (Johnny McMetal)

Joel Hallikainen - Joel Hallikainen CD

Täähän on ihan onnetonta paskaa. (Soul Pauver)

Kaija Koo - Tuulten viemää CD

Täähän on ihan onnetonta paskaa. (Remu Aaltonen-Setälä)

Hurriganes - Roadrunner CD

Täähän on ihan onnetonta paskaa. (Kaija Koo-Äm-Aa)

Smurffit - Tanssihitit vol. 1 CD

Tää... MITÄ VITTUA SAATANA? Smurffit! Voi jumalauta saatana. (Paha Keisari)

Joka vuosi pride-kulkueen varrella on ollut kourallinen Jeesus-tyyppejä osoittamassa mieltään. Tuhannet ihmiset marssivat niiden heiluttelemien 'Kuole helvetissä homo' -kylttien ohi. Mustapinkit ottivat kyltit pois, eikä niitä tyyppejä ole sen jälkeen näkynyt.

Black Flag - Live Massacre 10"

Mä hommasin tällaisen Black Flagin kymppituumaisen, joka on oikea keräilyharvinaisuus. Tätä on näet painettu vaan 2 kappaletta. Toinen on mulla ja toinen tän levyn julkaisijalla. Ees koepainoksia ei oo olemassakaan. Siinä mielessä hyvä juttu, kun mä kuitenkin maksoin tästä jonkun 150 tuhatta euroa. Mä en tiedä, minkä värinen tän vinyyli on, kun mulla on tää vielä muoveissa ja aattelin pitää tän asian näin. Biiseistäkään ei oo tietoa, kun ne lukee tän insertissä. En kyl tajuu ihmisiä, jotka ei pidä levyjään mint-kunnossa kassakaapissa vaan pilaa ne avaamalla ja kuuntelemalla niitä! Ei siis mitään järkee oikeesti. Aatelkaa ny. (Dzimi Booooyyyy)

Perselintu! - DVD

Jumalauta! Tässä on 60 Perselinnun julkaisua! Kuuskyt! Jumalauta! Paras levy ikinä! Perkele! Dissaan jokast skenee! RRRREEEIMARIIIII! (JK)

Make It Look Like An Accident
PARHAAT RUMPALIT TOP 1

1. Animal (Muppetit)

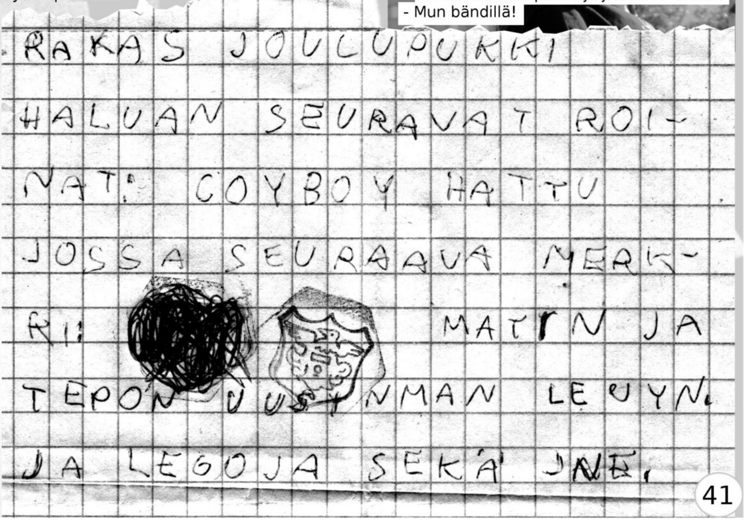
Bubblin' under:

0. Keith Moon
(uppers & downers & animal tranquilizers)

-1. Rick Allen
(ihmeellinen yksikätinen vaimonhakkaaja)

Nimimerkki JK on jo lapsena ymmärtänyt hyvän päälle:

RAKAS JOULUPUKKI
HALUAN SEURAVAT ROI-
NAT: COYBOY HATTU
JOSSA SEURAAVA MERK-
KI: [redacted] MATIN JA
TEPON UUSINMAN LEVYN
JA LEGOJA SEKÄ JNE.

Jumalan pojan paluu

Tero Lehdon eroottiset levyarviot

Ydinaseista puheenollen, nuorena miehenä mistä lie Nuorten Radiosta (Rinnakkaisohjelmalta kuitenkin) kuulin ja siniselle Magnex-kasetille jopa nauhoitin Erich Dorf Bandin live-esityksen kappaleestaan "Ydinaseet R-Kioskiin". Kumma kyllä, yhtyeestä näkyi jossakin valtamedian lehdessä tuolloin jopa kuva.
Levyä vaan mistään saanut.
Meni kolmatta vuosikymmentä, niin eiköhän vanha ystävä toveri ja veikko Astro, bändin puheeksi tullen kesken kahvittelun, totea että "Kyllähän minulla se levykin on." No niin.
Lainasin sen Astrolta. Kuuntelinkin. Ei sillä ollutkaan biisiä ydinaseista. Taisikin olla YLEn kantanauhaa. No lp:n kannessa sentään Tauno Kuosmanen yhtiön tiluksilla!

ERICH DORF BAND: Katoavaa Kansanperinnettä vol 1. Yltiöpäistäkö vai nokkeluuden tavoittelua nimetä bändin ainoa levy vol ykköseksi. Nokkeluuden tavoittelua varmaan, sitä se on koko levykin. Tehty muka 1987? Miksi tämä kuulostaa vuoden 1980 maakuntasatokokoelma-lp:lle suunnitellulta "uudelta aallolta"? Ja reaktio on vuonna 1987 ollut varmasti sama. Radiokuulokuvani sijoittuu juuri jonnekin 80-luvun alkuun ja silloin rokihkosti soiteltu meininki viihdyttävähköine sanotuksehkoineen meinasi viehättää. Mutta se oli silloin. Ei se nyt enää mene läpi. Nämä jannut taitavat yhä rassata mopojaan. Sekin oli epäilyttävää heidän kohdallaan vuonna 1987. Vuonna 1980 sekin meni läpi. Ja jeeveli sentään, nykyään se menee taas läpi kun voi vedota Halavatun Pappoihin.

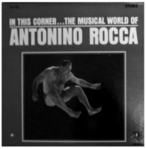
Papoista sitten taas kovimpia lienee Onni Toivola. Jos maata on kierretty Alaska-yhtyeen kanssa, ovat lähtökohdat rautaiset. Ja kuka tiesi, että Raimo Piipposta edelsi Tulipunaruusuissa Onni Toivola?
ONNI TOIVOLA: Naisten Mies
Onnilla on levytettyjä kappaleita ainakin 80. Ensimmäiseni kuulin samalla kun näin Hei Hulinaassa tai Hui Helinäässä Onnin videon Naisten Mies –hitistä. On se hitti! Taitaa kertoa salanimellä Onnista itsestään, vaikka laulun naisten mies on Matti! Se on Matti, joka saa kaikki naiset kauneimmat. Ja tanssilattian reunamilta kuuluu ikäneidon haikea kuiskahdus: Matti tulee. Kautta linjan humppaa Onni orkestereineen kuin ei rock-musiikkia olisi koskaan keksittykään häiritsemään oikeiden ihmisten hauskanpitoa. Salaviinoja saattaa keitoksessa porista myös, mutta tätä Onni Toivola ei korosta. Enemmän mies tuntuu keskittyvän pillutouhuihin. Onni Toivolan levytysten talteenotosta pitkin kirpputoreja on tullut kiva tapa.

Pillutouhuissa toivoi myös olevansa The Monks. Englannista. Ei siis se amerikkalaisten saksalaisbändi. Se oli hyvä. Tämä on ihan huono.
THE MONKS: Bad Habits
Pitiköhän tämän olla punkkia? Löysää pubhardrockia kirosanoilla. Eli pitäisi olla hyvä. Mutta kun on ihan huono. Ymmärrän kyllä niitä, jotka hankkivat levyn kannen perusteella, etenkin brittejä jotka näin tekivät, mutta mitä ilmeisimmin hankkineita on ollut levyn myytäville tulon jälkeen ainoastaan kourallinen. Koura onkin avainsana koko levyn nauttimisen kanssa: voi kouria toisella kädellä levyn kantta ja toisella, HAHHAHHAH, muniaan! Tai voi ottaa levyn kouraansa ja lingota sen vertauskuvalliseen vittuun. Tyydytys on molemmissa tapauksissa, samoin kuin levyä kuunnellessa, yhtä latteaa verrattuna oikeaan naisen kanssa vehtaamiseen.

"Includes the single 'Nice legs, shame about the face'." Mutta kun sekin on ihan huono.

Painimaan! Antonino Rocca, italo-argentino-showpainija menneisyydestä. In This Corner... The Musical World of ANTONINO ROCCA
Mikä ettei. MGM ainakin ajatteli, että mikä ettei. Julkaisivat painijan lp:n. Paitsi että ei tämä ole hänen laulamaansa tavaraa ollenkaan. Tästä voi nyt sitten jo jymäytetty kuulija tarkastella omin korvin sitä, että millaistas musiikkia herra painija nyt sitten suosittelee muille. Hmmhmh. Olisikohan Antonino halunnut kuitenkin laulaa? Sanoiko MGM, että parempi olisi olla laulamatta? Vaiko mafia? No jäipähän ikivihreät selättelemättä sillä kertaa. Toisin sanoen: kun löydät tämän levyn jostakin, voit olla varma että sitä ei kukaan ole koskaan kuunnellut. Kai sitä nyt kuitenkin ostamisen jälkeen luetaan yleensä takakansikin kotimatkalla. Sen luettuaan kun on tajunnut Metron, Goldwynin ja Mayerin pettäneen etukannen rakentamat odotuksesi, voitkin arkistoida levysi. Ei ei, en minäkään tätä kuunnellut ole.

Toista se on kotimainen rehellisyys. Kuulemma lahtelainen Pentti Puntti bändeineen pitää minkä lupaa. Graafinen ilme ja Microvox-soundi ovat tiedossa ennen kuuntelua - eihän tässä mitenkään voida mennä ulalle. Levy kuulostaa siltä miltä näyttääkin. Ja kuulostaa siltä miltä pitääkin.

PENTTI PUNTTI BAND: Puntit Tasan,
vaikkakaan tasan ei mene peli esimerkiksi Erich Dorf Bandin kanssa. Ei, Pentti Puntti Band pyyhältää ohi heti alussa ja voittaa maitotytön kullankeltaisten kutrien mitalla. Vaikka ei sitä tyhmempi huomaa. Pentti Puntti Band tekee rockista rautalankaa, vääntää rautalangasta twistiä ja jos ei muuta keksi, laittaa humpaksi. Omalla tavallaan. Ja jumatsuka sentään, ellei Irja luiskahda funkin puolelle! Esityksen funk lemahtaa kuin heinälatopanon jälkeinen kusi siinä ladon nurkalla. JP-Musiikin huoltoasemakasettien kovin bändi – ei ihme että saivat tehdä oman lp:n. Parempi tämä on kuin lähimmän vertailukohdan, jonkun pohjanmaalaisen Nummisuutarien levytykset. Otsaa rypistelemättä, sovitukset oikoradan kautta ja tolleen. Punkkari sanoisi humpaksi, tuulipukukansa inhoaisi rautalankana ja jumputuksena. Ei voi täten olla kuin Suomen paras levy.

Tero Lehto (kuvat S. Murtomäki)

hopeinen persereikä – NYT 12"-koossa!

Levyperseily ja mitä se tarkoittaa?

Satuinpa muuan keikkamatkalla poikkeamaan levypuotiin, josta mukaan lähti kertakaikkisen upeasti paketoitu vinyyliversio Black Sabbathin "Past Lives"-livetuplasta. Kolmeen osaan avautuva gatefold-kansi, upea liitevihko, juliste... Kylläpä kelpasi, ainakin siihen asti kun levyn laittoi soittimeen. Alkuperäisen Live At Lastin (josta siis muodostuu tämän tuplan ykköslevy) useasti kuulleena pyörimään lähti ensin kakkos-LP, ja pettymys sai karut kasvot. Tuntui kuin olisi kuunnellut jotain itse poltettua CDr:ää ajalta, jolloin CD-asema jätti automaattisesti biisien väliin 2 sekunnin tauon (erityisesti live-levyjen ollessa kyseessä suuresti vitutti, kuten ymmärtää saatatte). Kappaleet katkesivat kuin seinään, ja riemu kulminoitui B-puolen loppuun, jossa tämä CDr jäi n. puoleksitoista minuutiksi nakuttamaan paikallaan. Ja on edelleen syytä muistaa, että kuuntelin minttikuntoista naarmutonta vinyyli-LP:tä.

Tässä on vain yksi esimerkki siitä, mitä me täällä Accident-toimituksessa kutsumme levyperseilyksi. "Tyyli ennen toteutusta"-tyyppinen perse edellä puuhun kiipeily on varma tapa moisen leiman ansaitsemiseen.

Toinen varma tapa perseillä julkaisut on alaarvoinen kansitoteutus. Black Sabbath-tapauksessa kansitaiteesta ei löydy moitittavaa, mutta esimerkiksi muutamat vanhoista Roadrunner-merkin levyistä tehdyt uusintapainokset ovat kansiltaan silkkaa koiranoksennusta. Hyvänä esimerkkinä Sepultura- ja Type O Negative-levyjen suoraan CD-kansista skannatut ja takaisin vinyylikokoon suurennetut kannet. On suorastaan ihme, ettei levyjen takakansista löydy vielä "Compact Disc Digital Audio"-logoa, ottaen huomioon että biisilistoineen ja bonusraitoineen kannet ovat yksi yhteen CD-version kanssa. (Kuvitelkaapa Propagandan CD-kannet vinyylikokoon, ja miettikää miltä originaalit näyttäisivät rinnalla!)

Tällaisista juosten kustuista toteutuksista pitäisi sitten vielä olla kiitollinen, kun sellainen on ylipäätään tehty. Valitettavasti osalle ostajakunnasta mikä hyvänsä kelpaa.

Ongelmahan ei sinällään ole mikään uusi. Viisikymmentäluvulla vinyylimassaa saatettiin jatkaa esim. hiekalla, joskin tässä tapauksessa kyseessä olivat halpismerkit, jollaisia ei vinyylilevyjen massatuotannon lopettamisen jälkeen ole ollut enää kuin CD-julkaisujen puolella. Valitettavasti halpamerkkien poissaolo ei tarkoita laadun paranemista.

Kaikesta tästä on pitkälti syyttäminen vinyylituotannon alasajoa CD:n väkityrkyttämisen myötä. Isot (pahat) levymerkit lopettivat vinyylin valmistamisen n. 1993-94, suuri osa prässäämöistä lopetettiin ja CD:tä alettiin tuottaa ns. täydellä höngällä. Nyt kun tauon jälkeen vinyylilevyä ollaan tuomassa takaisin, ollaan tekemässä keinotekoista siirtymää CD-julkaisumuotista vinyyliin, sen sijaan että jatkettaisiin siitä mihin 90-luvun alussa jäätiin. Mihin onkaan tällä aikaa kadotettu kaikki se ammattitaito, joka tuolloin oli käytössä, ja joka mahdollisti LP-tuotannon siinä muodossa, kuin mitä sen tulisi olla edelleen. CD-ajan teknologian siirtäminen vinyyliformaattiin ei aja samaa asiaa. Yhtä lailla kuin CD-tuotannon alkuajat takeltelivat ammattitaidon puutteessa, ollaan uuden vinyyliaikakauden (no, ainakin toivoa voi) alussa sormi

Artikkelin tarkoituksena ei ole jeesustella loputonta "vinyyli vs. CD"-paskaa. On aivan yhdentekevää miten paljon viiden tuuman kiiltäviä lasinalusia suolletaan markkinoille, koska ne joka tapauksessa ovat suosituin (fyysinen) julkaisuformaatti, ja olkoon niin. Kyse on siitä, että vinyylivaihtoehdon tulisi olla oikeasti vaihtoehto, eikä vain CD:tä toisintava juosten kustu vittuilu.

suussa "miten nämä toimii?".

Eli samaan tapaan kuin vaikkapa 90-luvun alussa CMX:n Bad Vugum-levyjen CD-versiot ryssittiin käyttämällä vinyylimasteria, toimitetaan suuri osa - näin epäilen - nykylevyistä suoraan CD-masterilta prässäämöön, soundin taikoutuen levylle juuri sellaisena kolkkona kompression riemujuhlana, kuin millaisena se on CD:llekin tarkoitettu. On syytä muistaa, että suuri osa ns. massatuotantomusiikista ja -levyistä suunnataan soitettavaksi ei-niin-hifilaitteistossa, eli paskoissa pakettistereoissa ja CD-mankoissa.

Nykyään suurin osa CD-uusinnoista on varustettu jos jonkinlaisella "24-bit digital mastering from original master tapes"-hehkutuksella, mutta vinyylinostajien on tyydyttävä siihen tietoon, että levy ylipäätään on saatavilla vinyylinä. Vanhoista levyistä jokunen uusintapainoksia julkaiseva merkki kertoo kansissaan uuden version (masterointeineen) olevan "100% analoginen". Valitettavasti moisten tuoteselosteiden löytäminen kaikista vinyylijulkaisuista on yhtä hankalaa kuin "suitable for vegans"-merkinnän metsästys supermarketissa.

CD-sukupolvi vinyylimaassa

Laatuun ei kuitenkaan ole pakottavaa tarvetta panostaa, "uutta tulemista tekevälle" vinyylille löytyy joka tapauksessa ostajansa, ja myös uusi sukupolvi tuntuu löytäneen vanhan teknologian, jossa sinällään ei ole mitään pahaa. Ongelma syntyykin, kun uusia vinyylejä aletaan tuottaa uuden sukupolven mieltymyksien ja tottumuksien mukaisiksi. Puhumattakaan siitä, kun CD-maailmasta tullut nuoriso siirtyy julkaisupuolelle (täysin oma lukunsa ovat ne punkkarit, joille tällaiset asiat ovat täysin yhdentekevää hifistelyä ja viilaamista, mutta formaatti on kuitenkin oltava "se ainoa oikea").

CD-äänen parissa varttunut "pusketaan ulos vinyyliä kun se on niin siisti formaatti ja vinyylit soi paljon hienommin hei"-sukupolvi kusee armotta altaaseen. Oma mielipiteeni on, ettei CD-sointia ajatellen äänitetty, miksattu ja masteroitu räiskäle (joka tietenkin toimitetaan prässäämöön 44,100 Hz / 16 bit -CDr-puristeena) muutu kaiverruksessa taikaiskusta eläväksi ja hengittäväksi vinyylisoundilevyksi, vaan on juuri se sama Philipsin kristallisiin taikasoundeihin tottuneen korvan tuottama digitaalipökäle muoville kaiverrettuna. Eli olisitte julkaisseet sen CD:n, kun sellaisen kerran äänitittekin.

Sen lisäksi osa julkaisijoista tahtoo vinyyleistä keräilyesineitä jo julkaisuvaiheessa, eli painos jaetaan pienempiin osiin, jotka ovat sitten saatavilla erilaisilla kansilla tai erivärisillä vinyyleillä (terveisiä Mauskille), tai sitten painos on valmiiksi niin naurettavan pieni, että osa levyn tahtovista jää auttamatta ilman.

Räikeimpiä tapauksia näissä ovat olleet muutamat "kiertue-7":t", joiden painoksesta myymättä jäänyt osa on ainakin uhattu tuhota tiettyyn ajankohtaan mennessä. Accident-leirissä on myös ihmetyttänyt, kuinka erään ajat sitten tuhottavaksi määrätyn Shitter Limited -levyn "soittamattomia yksilöitä" riittää julkaisijalla vuodesta toiseen myytäväksi nettihuutokaupoissa, keräilyhintaan tietenkin...

Oma lukunsa tässä onkin viime aikoina ilmestyneet uusintapainokset vanhoista Johannamerkin 7"-singleistä. Levyt, jotka ovat olleet viimeiset 25 vuotta joko vaikea tai mahdoton saada, tuodaan saataville hetkeksi - 500 kpl painoksien voimin. "Now you see it, now you don't" - levyn hankkivat ne jotka ehtivät, jonka jälkeen levyt ovat yhtä hankalasti saatavilla kuin edellisinä 25 vuotenakin. Esimerkkinä Unicef-7", joka oli ja meni, ja josta "niitä kahta muuta biisiä" ei ole koskaan uusintajulkaistu virallisesti missään muussa muodos-

sa. Tässä tapauksessa perseily ei kuitenkaan mene julkaisijan, vaan oikeuksien omistajan piikkiin, ja tapaus onkin yksi esimerkki norsunluutornissa istuvien pömpöösien päätösvallan alla tapahtuvasta hyvienkin asioiden vesittämisestä.

Tästä pääsemmekin sitten suurella rahalla tehtyyn paskaan. Suuret, joko kansainvälisellä tai valtakunnallisella tasolla, levymerkit ovat aika ajoin tahtoneet vaikeuttaa myös CD-väen elämää. Täysin epäonnistuneet kopiosuojaus-yritelmät on onneksi jo taidettu haudata, mutta kuuntelukelvotonta paskaa julkaistaan - huonon musiikin lisäksi - myös muuten. Yksi ongelmista on huonosti toimitetut uusintajulkaisut, joiden bonusmateriaaliksi saatetaan lätkiä täysin epäjohdonmukaisesti milloin mitäkin tuhnuliveä tai treenisdemoa, tai sitten bonukseksi silputaan OSA esittäjän jostakin aivan toisesta levystä. Hyvänä esimerkkinä tästä toimii Mustan Paraatin "Peilitalossa"-CD, jonka kylkiäisinä saamme kuulla kourallisen biisejä "Käärmeet"-LP:ltä, osan yhtyeen singleistä ja Njassan laulama liveversio ikiunohdettavasta Johtaja-biisistä, joka bonuksissa kuullaan myös studioversiona.

Toinen CD-maailman ongelma on ns. "Loudness wars"-kisa siitä, kuka julkaisee kovimmalla volumella soivan levyn (aiheesta enemmän internetin ihmemaasta), jossa dynamiikka tuhotaan täysin kompressoimalla koko paska yhdeksi digitaalisäröiseksi Tapola-pötköksi. Tähän osasyynä on aiemmin mainittu tuotteiden suuntaaminen CD-mankkoihin. Viime aikojen huikeimpana esimerkkinä tästä toimii monessa otsaläpsäyksen ja "Voi rähmä!"-kiljaisun ansainneessa toiminnassa kunnostautunut Metallica. Bändin Death Magnetic -levy oli runtattu digitaalimakkaraksi jo ennen masterointia Jamesin, Larsin ja ilmeisesti erityisesti Rick Rubinin toimesta. Masterointivaiheessa ei levystä ollut paljoakaan pelastettavissa, ja levyn masteroinut Ted Jensen pesikin kätensä julkisesti levyn soundipolitiikasta. Kuuntelukelvottoman digitaalipuuron julkaiseminen ei sinällään riittänyt kenellekään, vaan sama paska haluttiin tuoda markkinoille useissa erilaisissa paketeissa.

CD, arkun muotoinen CD-boksi, tupla-LP ja viiden 45 rpm 12" -vinyylin boksi. Kaikki nämä sisälsivät saman miksauksen levystä, eli ennakkoon hehkutettu (saatanan kallis) vinyyliboksikaan ei pelastanut yhtään mitään. Huvittavinta onkin, että levyn ainoa soundillisesti kelvollinen versio julkaistiin Guitar Hero -pelin Playstation-laajennuksena. Tämä herätti myös suuren yleisön havaitsemaan "Loudness warsin" olemassaolon, josta tähän asti oli keskusteltu lähinnä musiikki- ja äänitysalan ammattilaisten keskuudessa. Yleiseen närkästykseen rumputaiteilija Ulrich vastasi lausunnossaan, että soundeista tuli juuri sellaiset kuin piti ja ne ovat tätä päivää. Let's party like it's 2008!

Nyt kun sitten vinyylimaailma on saatu päivitettyä laseraikaan, herää kysymys päästäänkö tästä enää takaisin, vai onko tulevaisuus pienen piirin postimerkkeilyä, vasemmalla kädellä huitaistuja "vinyl for the sake of vinyl"-ysköksiä ja isojen firmojen välinpitämättömyyttä, jossa vallitsee vain tarjonnan laki. Ota mitä saat tai ole ilman.

Hervannassa Taunon päivänä 28.8.2009,
Setä AaKoo

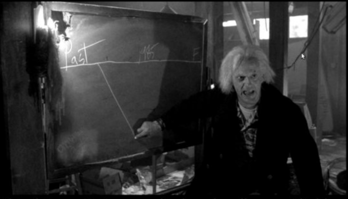
Lisätietoa Metallican Death Magneticista:

http://www.wired.com/listening_post/2008/09/does-metallicas/

Hellacoptersin Supershitty To The Max -CD:n vihkonen halusi puheenvuoron ja Make It Look Like An Accident sen totta kai tarjoaa:

Hello all you fooled musiclovers who mostly prefer or only buy and listen to CD records. O.K. Maybe when you start reading this you're a bit irritated and upset, but you don't deserve better. In my eyes you're no musiclovers, fans or listeners. You just want some chosen music to go with your dishing or vacuum cleaning. What I mean is that you can't have any demands on the quality you're listening to, if you choose CD instead of vinyl. Besides, you're all fools. I mean you're fooled by the record companies when you pay more for a product which is worse. Or maybe you wanna pay this overprice because CD is comfortable with remote and all that. But there we go again, it's not the music that counts for your choice, it's something else. In digital sounds you can't produce tape compression. Tape compression makes the music tighter and creates miracles with a lot of recordings. The analog tape has also a fuckin' euphonious distortion when overloading. Other than that it's not the actual digital sound that suck, it's the CO. When mastering a CD you bitcompress the dynamics so damn hard that you get a flatter sound. Shitloads of overtones disappear. You actually cut off 20 kHz by a lowpass filter. It is true it's not audible (the ear can't hear it) but very important for the emotional experience. It goes on like that until only 25% of the original music is left. Everything to make sure the music fits on this one-sided tiny little piece of shit. The reader, the lazer, reads the music in form of different sized holes (frames) in the plastic, ones and zeros. The reader is very unstable and often makes mistakes. Because of that there are "correction cirquits" in digital cassette decks and CD players, In a DAT the cirquits are working about 2 times per minute and 100 times per second in a CD player. Which means that the CD player has to make a superfast approximation of how the soundcurve "looked" like. As a result the sound gets even worse since it's synthetic. The manufacturers has no intention to do anything about it, but work hard to compress 99,5% away and produce even more extensive mathematic formulas that approximates and re-produces the sound synthetically. You get "holes" in the sound. In other words CD sounds like shit, plain and simple. Music that suffers the most from being on CD is among others the kind with lots of distorted guitars (i.e. the record you're holding in your hand). If you look at a graphic 3D picture (looks like an alp landscape which shows the face of the sound) you can see that big holes appear in certain places, especially in the midrange areas. Distorted guitar music has a much too complex sound for the CD format. It can't be compressed that hard. I've never heard a CD that sounds better than a vinyl record and I've never met a professional soundmaker or manufacturer (whom I got all this information from by the way) who claims that either. Even l certain J. Crawley who works at the Philips research laboratory in Holland admitted vinyl is better than CD at an Internet message not so long ago. And a 1000 dollar CD player can't even be compared to a turn-table worth of 400 bucks, so it's just bull to say you need an expensive vinyl player to beat the sound of the CD. However, the CD have some good points. Record companies release singles compilations, old LP's and other rare material. And the fact that some knuckleheads go and sell their vinyl copy when they've bought the CD so I can buy their oh so rare and euphonious vinyl record. When Philips did commercials for the CD in its youth, they were playing freesbee with it and a dog caught it in its mouth. The CD was, supposed to be durable. Most people who don't handle their CD's with care ought to know how fuckin' fragile they are. And the price thing: The CD is cheaper to make than the LP. That's the way it is. Yet still the consumer has to pay more for a CD. The D.I.Y. (do it yourself) company thing is a crock of shit as well. You sell records with no profit. Despite that, the CD's cost 30-50% more than the LP's among most D.I.Y.'s. Why? Perhaps they've glanced at the price differences in the stores and noticed wackos who pay more for a CD among their customers too. What the fuck have the D.I.Y. companies to do with the multinational companies' prices? Not a damn thing. Finally a question. Why has the music CD such a worthless technology when the computer CD, with its 5 years (only) in developing, has a sample frequency about 6 times better? Money perhaps. Put your record dealer under pressure. Ask for vinyl and give yourself a possibility to get a format that sounds good and is better for the consumer!

(C) 1995 - Jan Jutila,
Your Own Jailer Records.

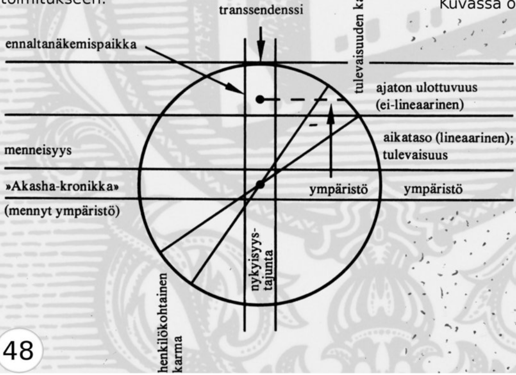
Tohtori Emmett Brown esittelee vinyyliammattitaidon katoamista aikajanalla.

LASTEN PUUHANURKKA

Lääketieteen lisensiaatti Tahko Hurmeenrevitin on päätynyt juuri hyväksytyssä väittärissään siihen vallankumoukselliseen kehäpäätelmään, että potilasta sattuu vähän saatanasti kun hänen käsivartensa läpi nakataan ruosteinen mora.

Numerossa 8 tulemaan olevan krypton ratkaisu putosi aika- ja/tai eetteripyörteen läpi toimitukseen:

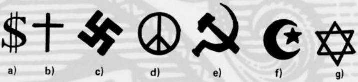

Osaatko ratkaista jännän visailun? Vastaukset sivulla 68. Edellisen visailun voitti Mike Litoris Muoniosta. Onnittelut voittajalle!

Nämä ovat »hyviä».

Nämä ovat »pahoja».

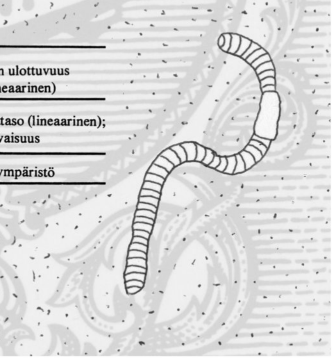
Päättele, mitkä seuraavista ovat »pahoja».

TV7 Television ihan ikiomat karvapyllyt Pol ja Pot hauskuuttavat ja haukkuvat lapsia suositussa TV-ohjelmassa Lääkekaappi joka torstain ja maanantain välinen yö kello 19.30 alkaen! Muista katsoa tai vanhempasi uudelleenkoulutetaan!

Jari, 27, lähetti tämän hienon piirroksen. Kuvassa on Jarin mukaan ihmisen sielu.

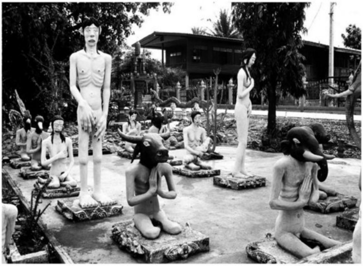

7 argumenttia kasvissyöntiä vastaan

Malesian kirjeenvaihtaja ***Sebuyan Kumpulan*** *raportoi:*

HELVETTI MAAN PÄÄLLÄ

Wat Thawet

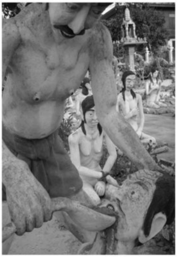
Wat Thawet (Sukhothai, Thaimaa)

Wat Thawet (tunnetaan myös nimellä uniluostari) on tunnetuin helvettipuisto Kaakkois-Aasiassa ja se sijaitsee Thaimaassa lähellä Sukhothaita, joka on muinainen 1200-1400-lukujen suurkaupunki. Tämä on myös uusimpia tämän tyylisuunnan nähtävyyksiä, sillä Wat Thawet on rakennettu 1970-luvulla jonkun luostarissa asuneen Phra Sumroeng -nimisen munkin päähänpistosta. Ilmeisesti tämä veijari oli nähnyt unia helvetistä ja halusi näyttää pääkoppansa pimeimmät kolkat jokaiselle lähiseudun ihmiselle. Joten nyt Sukhothaissa on satakunta betonipatsasta, jotka esittävät helvettiin joutuvia ja siellä asuvia otuksia. Jos on sattunut tappamaan eläimen elämänsä aikana, helvetissä aika kuluu sitten sen eläimen pää oman pään tilalla. Varkaat ovat helvetissä alasti jättimäisten käsien kanssa, joilla joutuvat peittelemään nisiään ja tuhmia paikkojaan.

Wat Thawet

Wat Thawetissa on myös koko joukko erilaisia Buddha-patsaita, joita löytyy jokaiselle viikonpäivälle erilainen. Istuvan Buddhan lisäksi löytyy mm. seisova ja makaava Buddha! Jännää! Hyvin jännää! Paikallinen väestö ei ilmeisesti hirveästi ole ikinä arvostanut uniluostarin ihmeitä turisteista huolimatta, koska patsaat on rakennettu luostariin lahjoitettujen almujen avulla ja sikäläiset olisivat kai halunneet sen menevän ennemmin vaikka vuotavien kattojen korjaamiseen tms. Sen siitä saa, kun antaa uskovaisille rahaa, kyllähän ihmisten pitäisi jo ihan hyvin tietää miten siinä käy.

Wat Thawet

Wat Wang Saeng Suk

Wat Wang Saen Suk (Bang Saen, Thaimaa)

Hieman Bangkokista etelään sijaitsee Thaimaan toinen suuri helvettipuisto, Wat Wang Saen Suk. Puiston portilla lukee iloisin kirjaimin "Welcome To Hell", eli Slayerit on ainakin tuttuja täällä päin.

Puisto on rakennettu joskus 80-90-lukujen taitteessa ja patsaita on tähän nähtävyyteen kasattu satoja. Toisin kuin Wat Thawetissa, täällä eläinten päillä varustetut ihmiset eivät ole tappaneet näitä eläimiä vaan eri päät merkitsevät eri syntejä. Varkaalla on apinan pää, epärehellisellä sammakon, korruptoituneella sian ja niin edelleen. Jos varastaa jonkun riisin, muuttuu linnuksi, huligaani krokotiiliksi ja tuhopolttaja käärmeeksi. Loogista eikös vain.

Murhaajien kohtalo on hieman karumpi, sillä heidän sisälmyksensä revitään tässä puistossa tuhannen päreiksi lintujen toimesta. Myös seivästys ja viidakkoveitsellä pilkkominen voi olla ohjelmassa. Ei kannata olla buddhalainen siis, jos meinaa päästää jostakusta ilmat pihalle. Eikä kyllä nainenkaan, sen puoleen: myös ehkäisyn käyttämisestä ja abortin hankkimisesta rangaistaan thaimaalaisessa helvetissä. Kyllä tänne kannattaa tuoda lapset viikonloppuna piknikille.

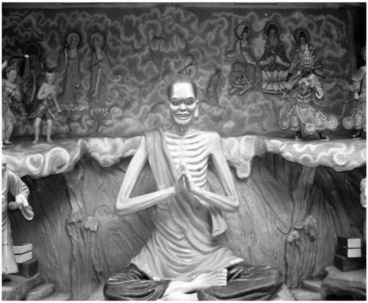

Wat Wang Saeng Suk

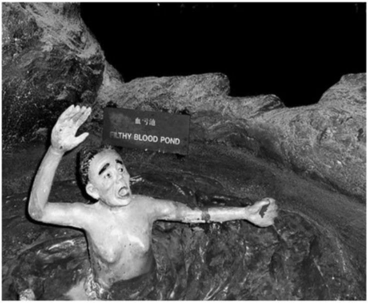
Haw Par Villa on on rakennettu vuonna 1937 veljesten Aw Boon Haw ja Aw Boon Par toimesta, jotka ovat noin muuten tunnettuja tiikerisalvan kehittäjiä. Ilmeisesti rahaa on riittänytkin liiketoimien ansiosta, sillä Haw Par Villan rakentaminen maksoi noin miljoona dollaria aikanaan. Tiikerisalva on aasialainen lämpövoide, jota voi käyttää vaikka kipeiden paikkojen hieromiseen, mutta kiveksiä ei kannata ronkkia heti perään. Veljekset perustivat näitä helvettipuistoja Singaporen lisäksi myös Hong Kongiin ja manner-Kiinaan, mutta niiden nykyisestä olemassaolosta tai kunnosta ei kirjoittajalla ole havaintoja.

Haw Par Villa (Pasir Panjang Road, Singapore)

Haw Par Villa esittelee singaporelaisille (ja tietty turisteille) lohikäärmeen mahassa sijaitsevat helvetin kymmenen hovia, jossa näkyy mm. vereen hukkuvia ihmisiä ja muuta ratkiriemukasta. Buddhalaisen sielun matka helvetin läpi ei ole yhtä pysyvä muutto kuin kristityillä vaan täällä vain pestään synnit pois ennen uudelleensyntymistä (tai jotain sinne päin). Buddhalaisten tekstien mukaan helvetissä on hoveja enemmänkin (eri synneille omansa), mutta ilmeisesti taloudellisista syistä täällä on tyydytty kymmeneen.

Haw Par Villa

Haw Par Villa

Helvetin lisäksi Haw Par Villassa on myös muita patsaita, mm. kiinalaisia mytologisia ja historiallisia hahmoja, Buddha ja taolaisia jumalolentoja. Yhteensä patsaita on n. tuhat. Erilaisia tauluja puistossa on toista sataa. Motivaattorina puiston luomiseen on toiminut halu esitellä kiinalaista kulttuuriperinnettä sekä moraalisia arvoja jälkipolville. 60-70-luvuilla puistossa vieraili väkeä tungokseen asti, mutta nyt yleisön määrä on tyrehtynyt, tiedä sitten onko länsimainen seksiturismi Thaimaaseen ja Singaporeen niin paljon parempi rahantekokonsti?

Että eikun ens kerralla kuppalääkkeen sijaan lento-koneeseen perhe mukaan ja suorinta tietä helvettiin!

KARKEA JÄNNITYS

- iskee kuin miljoona heitä homo volttia!

Pekka Siitin seikkailee metsäSSä

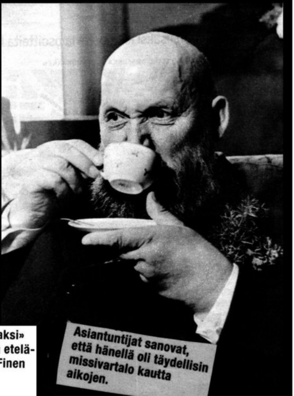

AK 2009

VANHOJEN SANOMALEHTIEN KATSAUS

Seksiä voi harrastaa turvallisesti.

Asiantuntijat sanovat, että hänellä oli täydellisin missivartalo kautta aikojen.

←← Tämä »nuuskijaksi» kutsuttu kanuuna on etelä-afrikkalaisen David Finen keksintö.

Kun haluat jotain mitä muilla ei ole, ompele se!

MIEHENI ON — VELJENI

GISELA VON BERGEN

huolella etukäteen. Mukavaa, tyylikästä, käytännöllistä, helppohoitoista . . .

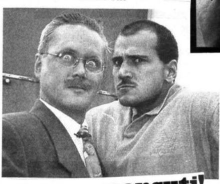
"Hanska nousee kuin kobran käsi"

Saimaan-norppa imettää

Penis kutistui

Voi perseensuti!

'RIOT NOT DIET'

ELI 'MELLAK-KAA EI SELLAKKAA'.

Tässä 'haamu' alkaa aineellistua medion suusta.
Salamavalokuva 27. 4. 1913.

LIVE- JA SKENEARVIOT

Kauniit Poliisit Lepakossa '82

Jumalauta miten kova keikka! Yleisöä oli meitsi ja Kaaoksen Jakke. Eipä tienny apurit ja diinarit mitä missas, jumalauta. Kyllä tällä kelpaa retostella seuraavat 30 vuotta ainakin. Välispiikit oli ultrapoliittisia, kuten aina: "Onko se oikein että kapitalistikin on köyhä?", "Oletteko maistaneet nuoren miehen kultaista nektaria?", jne. Vikana biisinä tuli mulle omistettu Räänsyönti tukee sotia. (JK)

Discharge Kuala Lumpurissa '82

Jumalauta miten kova keikka! Yleisöä oli meitsi ja Esa Apuri. Eipä tienny natsit ja kommarit mitä missas, jumalauta. Kyllä tällä kelpaa retostella seuraavat 30 vuotta ainakin. Vikana biisinä tuli mulle omistettu Extreme Horse Terror. Lisää kakkaa housuun! (KJ)

We Are The Underground 2, Vastavirta-klubi 20.5.2009

Tultiin siihen tulokseen, ettei kukaan lue kumminkaan livearvioita enää, ellei voi skenettää (ylläolevilla arvioilla voi) joten tän illan keikka on nyt arvosteltu sen perusteella, miten paljon kerittiin scenettämään. Arvio on koottu mm. sen perusteella, kuinka monen bändin nykyisen tai entisen jäsenen kanssa szgenetettiin ja mistä asioista. Tällä keikalla zcgenetettiin ainakin seuraaviin yhtyeisiin liittyvien skenen jäsenten kanssa: Abduktio, Akupunktio, Aokigahara, Aortaorta, Armageddon Clock, Avoimen Haudan Löyhkä, Burberries, Cliff Barnes, Corruzione Mentale, Deathbed, Derrida, End Begins, Etulinja, Frivolvol, Garden Of Worm, Holy Dolls, Injustice System, Kaaos, Kauniit Poliisit, Khatarina, Kohu-63, Kylmä Sota, Lähempänä Loppua, Maailman Palo, Manifesto Jukebox, Melena, Musta Lumi, Poikkeustila, Positive Bastards, Rainhold, Rakkaus, Riot Patrol, Selfish, Species Traitor, Stondis, Stumm, Symptoms, Sörsselssöns, Terrori Ennen Kuolemaa, Ulul Azmi, Unkind, Urine Specimen, Villit Pippelit, Yhteiskunnan Ystävät? ja Ärsyke. Jos joku unohtui, niin kannattaa ehkä tarkistaa onko skenen jäsenyys voimassa ja paljonko sgenekortissa on szcenepisteitä. Paikalla oli myös lähestulkoon kymmenen ihmistä 03 straight edge crewsta, jotka saatiin kaikki skenepassiin scene-potenssiin-skene-platinapisteitä. Harmi, ettei tämmöstä keksitty '82, koska nyt voitaisiin markkinoida vaikka tammitynnyrissä kypsytettyä skenen merkkihenkilöiden hikeä yksinoikeudella tietyn scenepistemäärän keränneille skenettäjille. (A+J=KK)

Death By Snoo-Snoo @ Vastavirta 14.12.2008

Tää oli tosi hyvä keikka skenetysmielessä. Mulla, AK:lla ja ton bändin laulajalla oli kaikilla samanlaiset punaiset Minor Threat -rintanapit rintapielessä, eli saatiin kaikki kolme skenepisteitä plakkariin niin että ropisi oikein! Jonkun pitäis perustaa tästä piffille topik kyl ny, että kaikki varmasti tietää. (JK)

YleX: Vastalause

Saakeli sentään, älä koskaan kuuntele rariota. Mä kuuntelin YleX:ltä sitä Vastalausetta ja siinä oli Reverend Bizarren Albert vieraana. No se soitti levyjä siinä sit ja viimeisenä tuli Armon Kuilun joku biisi ja se oli ihan hiton uskomatonta kamaa. No sit piti tietty kattoo netistä, että mistä niiden levyjä saa. No eikös Ektron verkkokauppa oo sit ainoo levypuoti, millon niiltä levyjä ja vielä vinyylinä. No sit piti tietty tilata niiden minilp. Ja ei nyt oo järkee maksaa kuutta euroo postikuluja yhdestä LP:stä, ni piti tietty kattoa, että mitä muuta niillon vinyylinä. Jaa, Tractor Pullingin ja Motorspandexin seiskat saa yhteispakettina kympillä. No kai ne pitää tilata sit kans. Ni nyt mä sit törsäsin 26 euroa Ektrolle vaan sen takia, että kuuntelin radiota. On se niin väärin. (JK)

My friend Steve is an atheist. He has a bumper sticker 'Honk if you love Jesus' and when someone honks he gives them the finger.

ZINE-ARVIOT

YRITTÄJÄN ELÄKE 2006 #1

Laskuvarjoilua-zinestä tutun Lörssonin sedän uusi zine hämmentää. Lehden koko on pienentynyt A5-kokoon, mutta painojäljestä ei ole onneksi tingitty. Lehdessä on upeat (ja saatanan rumat) värikannet ja sisäsivujakin koristaa paikoin kaunis myrkynvihreä väritys. Lehti koostuu enimmäkseen lörssonmaisen oivaltavasta ja kieron humoristisesta tekstistä (paria piirrosta lukuunottamatta), ja taitto on varsin parnassomainen, joten vessalukemiseksi muissa kuin ummetustapauksissa tämä on vähän turhan rankkaa ja syventymistä vaativaa luettavaa. Koko 48-sivuisen lehdykän hauskinta antia oli ehdottomasti lopun hulvaton numeroliite. Tällaista matskua saisi zineissä olla enemmänkin. (AK)

FIAT 127 -KÄYTTÖOPAS #1

AK kirjoitti tästä ekoanarkozinestä pitkän arvion, mut hukkasin sen. Sori. (JK)

TERÄSBETONI METALLITOTUUS #1

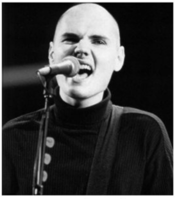
Oli melkoista tuuripeliä, että tämä Teräsbetoni Metallitotuus -zinen numero edes päätyi meille arvioitavaksi. Tätä kun ei postitettu tai tuotu henkilökohtaisesti, kuten voisi odottaa, vaan lehden takana olevat tytöt tai pojat käyttivät melkoisen eksoottista toimitustapaa: lehti löytyi bussipysäkin

edestä Tampereen keskustasta, jossa olin pyöräilemässä viime syksynä. Osoittaa melkoista sinnikkyyttä ja agenttitaitojen juhlaa, että pystyi näin tarkasti ennakoimaan liikehdintäni kaupungilla ja hoitamaan lehden juuri oikeaan aikaan oikeaan paikkaan. Olen jälkikäteen saanut selville, että tämän oheen kuuluisi myös CDr-levy (tai jopa aito CD, en ole aivan varma), mutta promokappaleessamme ei sitä jostain syystä ole. Tai sitten se olisi pitänyt etsiä edellämainitun bussipysäkin roskiksesta? No, oli miten oli, arvio keskittyy tästä syystä pelkästään itse zineen ja bonuksena tuleva levy saa luvan unohtua suosiolla. Sisältö keskittyy lähinnä sotureihin ja sen sellaiseen, eli onkohan tää nyt joku poikkitaiteellinen tribuutti Conan-elokuville sitten? Grafiikkaa ei ole käytännössä ollenkaan sisäsivuilla, joka on ihan hyvä juttu näin lyhyen zinen ollessa kyseessä. Kuitenkin tekstien ympärillä on paljon tyhjää tilaa, jota olisi voinut jotenkin kuvittaa, etenkin kun iso osa artikkelien aiheista menee vähän ohi meikältä. En tiedä, onko näitä Teräsbetoni Metallitotuuksia tehty enempää, mutta onhan tämä mukavaa vaihtelua zinerintamalle. Toivottavasti tulevissa numeroissa on enemmän sivuja (nyt oli vain 12) ja sisältökin on mietitty paremmin. Nykyisellään tästä ei vielä Mutinyksi ole. (JK)

Mä laitoin nyt nää kirja-arviot tähän samaan, kun tilaa kerta oli vaikka muille jakaa. (tait. huom.)

Charles M. Schultz: Elämä on yhtä loputonta tuskaa ja pettymysten pyörrettä, Jaska Jokunen (Tenavat-pokkari 159)

Jaska Jokunen

Tää on tätä myöhempää Tenavat-kautta, jolloin käsikirjoittajana toimi mm. Harvey Pekar. Osa sarjakuvista on sanomalehdistä tuttuja 3-4 ruudun strippejä ja osa on ilmeisesti aika pahassa psyykelääketokkurassa piirrettyjä pidempiä tarinoita, mm. 6-sivuinen tarina jossa Jaska Jokunen itkee päiväkausia ja lopulta hirttäytyy leijoja syövään puuhun. Mukana on myös Jack Chickin piirtämä tribuutti Ressulle, jossa Ressu poltetaan noitana ja Piparminttu-Pipsa heitetään mereen lesbolaisuuden vuoksi. Ihan jees vessalukemista. JK

Elsa Ervamaa: Elävä ravinto (WSOY 1983)

Tässä kirjassa neuvotaan, miten vehnänorasperäruiske kannattaa ottaa ja miten usein (sivulla 130). Myös syövänhoidossa on "vehnänorasterapiasta saatu hyviä kokemuksia" (s. 132). Jeps. (JK)

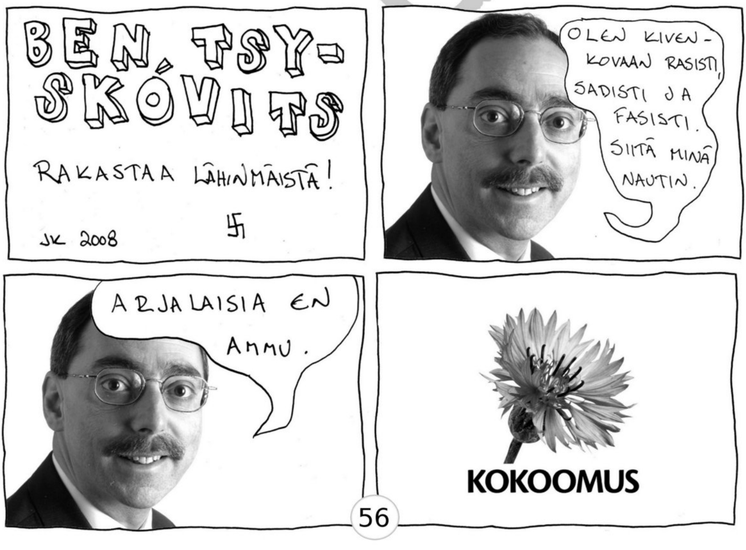
Make It Look Like An Accident vieraili "Ilman"-kirjan kirjoittaneen Timo Hännikäisen promootiotilaisuudessa toimittaja AK:n unessa maaliskuun lopulla 2009. Seuraavassa raportti tapahtumien kulusta.

AK saapuu typötyhjään kirjakauppaan sattumalta, ja huomaa TH:n istuvan tiskin takana. "No voi vittu, tuo on täällä." AK:n tarkastellessa musiikkiaiheista kirjallisuutta TH alkaa promotoida uutta teostaan ja käydään seuraavanlainen vuoropuhelu:

TH Hei katso, kiinnostaisko sua, mä oon kirjoittanu tällaisen kirjan.
AK No sehän kiva sulle.
TH Tästä on ollut tosi paljon keskustelua, ootko sä lukenut tämän jo?
AK En, ja mua ei oikeastaan kiinnosta.
TH No hei, anna nyt mä luen tästä sulle näytteen.
AK Mun pitäis tästä mennä jo.
TH No yks pikku näyte heeeeiii...
AK ...
TH "Naiset ovat oikeasti verrattavissa kopiokoneisiin. Kumpienkaan toimimiseen ei voi luottaa, ja molempia tulisi saada ainakin työpaikalla käyttää ilmaiseksi." Hehehe, eiks ollu hyvä?
AK Yhtä paska kuin kaikki muutkin tosta sun kirjasta kuullut näytteet.
TH ...
AK Tiiätkö, sun pitäis katsoa peiliin välillä. Ja sitä paitsi ihmiset ei oo mitään koneita eikä elukoita.

Tämän jälkeen AK poistui paikalta "be seeing you"-tervehdyksen ja asianmukaisen viittoman myötä, ja TH jäi jatkamaan menestyksekästä promootiotyötään.

PÄIVÄKAHVISEURAA

4566765 Tämmösiä Samplediskejä 20 mk kappale! Osta... kun tilaat nyt, saat mukaan näppärän ja käytännöllisen... Ei vaihto eikä palautusoikeutta! Vain naurut päälle... Joskus mietin, kun toi Beastie Boys:kin tekee musaa ripatuilla soundeilla ja toisten jutuilla (HUOM! EI SAA SOTKEA PANIC IC:TÄ MUKAAN!!! SE ON 100% OMAA JA SOITETTUA KAMAA!!!), että onko se semmonen edes laillista, saatikka sitten moraalisesti oikeutettua. Tarkistelin asioita: on se laillista, kun ottaa tarpeeksi lyhyitä pätkiä... joo ja kompit ja synasoundithan ovat yhteistä omaisuutta.. ethän sä kitaravahvarin soundiakaan itse ole rakentanut. Muutenkin olisi hyvä suunta mennä takaisin klassisen musan tekemislähteille; ne jätkät varasti musaa vaimoiltaan ja oppipojiltaan, sotki biiseihinsä teemoja tunnetuista ja tuntemattomista virsistä ja messuista... semmosta! Vaatihan (vaatiihan) se kuitenkin tyylitajua ja sovittelua saada hommasta hyvän kuulosta. Että on sitä tehty ennenkin... niin no asiaan. Mä rupesin keräämään soundeja eri nippuihin. Se on monessa mielessä aika viisasta, mutta päällimmäisenä tulee mieleen jengi, joka joutuu ostamaan koko nivaskan diskejä saadakseen kokoon tarpeeksi kattavan setin. Mitenkä näitä diskejä voi sitten tilata? Sulla on kaksi (2) tapaa toimia: 1) Lähetä alla olevaan osoitteeseen tyhjä diski, sun nimellä ja riittävillä postimerkeillä varustettu palautuskuori ja 20 mk (kantsii laittaa seteli!). Jos haluat enemmän diskejä kerralla, laita niitä ja rahaakin vähän enemmän! 2) Tee samoin kuin äsken, mutta älä laita kuoreen kuin rahat (tärkein!) ja sun email-osoite. Sun emailpalvelun pitää tukea File Attachmentiä (eli liitetiedostojen vastaanottamista). Mä sitten mailaan sulle pyytämäsi diskin sisällön kätevästi suoraan hollille! Miksi tapa 1 ja tapa 2 ovat samanhintaisia, vaikka ensimmäisessä joutuu ostamaan disketin, kirjekuoren, ja postimerkin itse? No kattoppakö mun surffailu ja tietenkin filejen lähettelykin maksaa rahaa! Mulla on hidas modeemi...

Postiosoite: Olli/Jyrki, Mannerheimintie 22-24, 00100 HKI

4566765

5956463

5956463 Myytävänä: pierupornoa. Lörsão, Rasilia.

KAKKAKEKKEREITÄ

FRIDAY

Wal-Mart: Police receive a report of a newborn infant found in a trash can. Upon investigation, officers discover it was only a burrito.

Seppo Lehto ja nimimerkki Rymy-Eetu lähettävät salaisesta bunkkerista (Rymy-Eetun äidin perunakellari) patrioottiradiota. Tänään käsittelyssä mm. natsien hakaristeyttämä uusi puulajike ja kommarilesboneekerifemakkojen kansain välinen sala liitto suunnitelma hanke neekerisankkerin ja lukutaidon levittämiseksi. Salainen taajuus salaiseen aikaan.

Martta Miero lähdössä Japaniin.

Fire Box Traps Pranksters

Demonstrated above is a new fire signal box that locks the hand of alarm sender until released by a policeman or fireman with a key, thus deterring the sending of false alarms.

THE sending of false fire alarms by mischievous persons may be eliminated through use of a newly developed call box. To use the device, the sender of an alarm must pass a hand through a special compartment to reach the signal dial. Once the dial has been turned, the sender's hand is locked in the compartment until released by a fireman or policeman with a key.

TUNKKAISIA MESSUJA

Antero Kutemajärveltä järjestää Frostbite-nimeä kantavat talviurheilukisailut Kutemajärven kunnantalon puutarhatarvikevajassa (os. Pitkäkuja 2 as. 1, Kutemajärvi) kesä- ja heinäkuun välisenä torstaina klo 12 alkaen. Kaukaa tulevat voivat majoittua kotiinsa. Paikalla on urheilun lisäksi myös elävää pop-musiikkia: esiintyjiin kuuluvat mm. Mayhem, Gorgoroth, Mopopsy, Neljä Ruusua sekä Nunnauuni. Klubin puolella kuulijoita viihdyttää kanteletrubaduuri Veijo, joka esittää kuntaliitoksissa hävinneiden kuntien vaakunalintujen parittelukutsuja sekä Toton Africa-hittiä, mikäli yleisö sitä toivoo. Sisäänpääsy ilmainen, poispääsy Visalla ja Raipella. Oheisessa kuvassa on Antero, joka perinneasussaan toivottaa kaikki bileisiin!

Jorma-Venla Gyllenberg Ikaalisista järjestää yhdistetyt eukonkannon piirimestaruuskisat sekä levymessut Kuusamon Kurjennussiman kisapirtissä sekä läheisellä soramontulla. Tilaisuuteen on ikäraja.

Antti-Petteri Pentti-Atteri ja puolisonsa Pertsa juhlistavat yhteistä taivaltaan eroamalla 6.3. Toimitus onnittelee kaikkia osapuolia!

Esko Herakuppi Kälväisistä haluaa kertoa kaikille, että Fugazi on hyvä bändi ja Ian Mackaye katselee, kun onanoitte. Esko lähetti oheisen kuvan toimitukseen ilmoituksensa liitteeksi ja toimitus joutui sen itse lunastamaan postista Eskon laitettua postimerkin tilalle sukkapuikon. Eskon tuntevien on syytä päivystää puhelimen ääressä ainakin tämän lehden ilmestymiseen saakka, sillä lähetimme perintätoimistomme edustajan Andrein Eskoa tapaamaan. Eskon veriryhmä on tiettävästi HPK ja lähin polvilumpioasiantuntija asuu Kiihtelysvaaran Kusenlaskussa. Toimitus onnittelee kaikkia osapuolia!

Kuin kaksi marjaa:

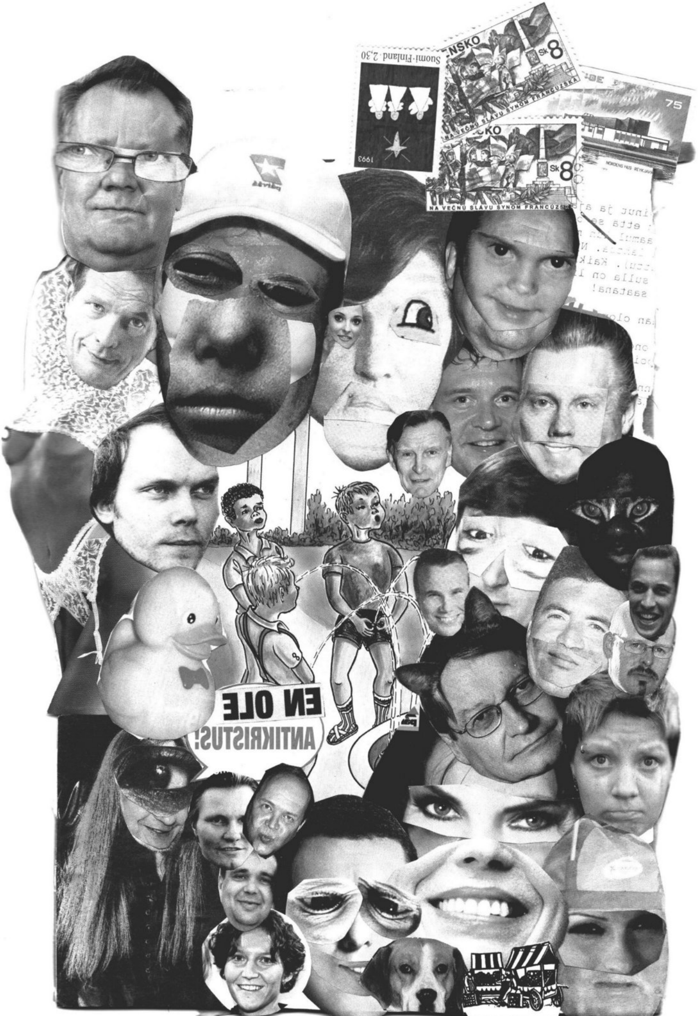

Borsu (punkkari)

Stalin (diktaattori)

VÄYRYSE
PAVEHAN
SE SIINÄ!
HOUSUT PASKASSA!
JK 2008
EU:HUN LIITTYMINEN OLI VIRHE.
EN MINÄ OLE EU-VASTAINEN, JUMALAUTA.
KIKKELIS KOKKELIS NIIH. SULLON MUN LUANTO!
MINÄ OLEN JUMALAN VALITTU JOHTAMAAN SUOMEN KANSAA.
KRISTUKSIA TULEE JA KRISTUKSIA MENEE, MUTTA MINÄ OLEN IKUINEN.
PERSEESSÄNI ON RADIOLÄHETIN
KESKUSTA

Suomi·Finland 2,30
1993
Sk 8
NA VEČNÚ SLÁVU SYNOM FRANCÚZSKA
75
EN OLE
ANTIKRISTUS!
sulla on
satana!